

The book cover features a central illustration of a young girl with red hair and freckles, wearing a yellow dress with red polka dots and brown shoes. She is holding a glowing red lantern with a yellow light inside. The scene is set in a forest at night, with a crescent moon and stars in the dark blue sky. The ground is green grass, and there are trees in the background. The title 'O LUCINCE' is written in large, bold, yellow letters at the top, and 'A KOUZELNÉ LUCERNĚ' is written in similar letters in the middle. The author's name 'KATEŘINA KOVÁČOVÁ' and the inspiration 'inspirováno příběhem Kouzelná lucerna od Radka Kučery' are at the bottom. The cover is framed by a yellow border with blue stars at the top and bottom.

O LUCINCE

**A KOUZELNÉ
LUCERNĚ**

KATEŘINA KOVÁČOVÁ

inspirováno příběhem

Kouzelná lucerna od Radka Kučery

Kniha "O Lucince a kouzelné lucerně" je kompletní příběh, ze kterého nově vychází symbolický rámeček světlušek. Kniha s barevnými ilustracemi by neměla chybět v žádném roji světlušek, kromě oddílové knihovničky je možné knihu využít i jako odměnu či podporu plnění nové cestičky světlušek.

Lucinka se díky Kouzelné lucerně může stát jednou ze světlušek, se kterými prožívá různá dobrodružství a získává tak mnoho nových přátel. Lucinka se však nesetká jen s tvory přátelskými. Obyvatelům temné jeskyně se znelíbilo světlo, které Lucinka a světlušky nesou, a tak začíná boj mezi světluškami a Jeskyní. Podaří se nakonec světluškám probudit světlo i v tvorech z Jeskyně a zabránit tak dalšímu šíření temnoty a strachu po celém lese a okolí?

Knihu v elegantním provedení s originálními ilustracemi můžete pořídit na:

www.skaut.cz/obchod

Proti tomuto souboru obsahuje navíc desítky barevných ilustrací. Vyjde na 199,-

HVĚZDNÁ LUCERNA

KAPITOLA PRVNÍ

Konečně prázdniny a dědečkův tajemný příběh

Lucinka má konečně vysněné prázdniny. Tolik se těšila k dědečkovi, který žije ve starém mlýně na venkově.

Dědeček si pro ni přijel do města, protože tam dlouho nebyl a chtěl vidět, co se změnilo. Když vystoupil na nádraží z vlaku, kde ho už čekali Lucinčini rodiče, oněměl úžasem poprvé. Tolik nových přístrojů a lidí, takový hluk! Po několika hodinách strávených s rodinou se už opět těšil do svého mlýna. Celou cestu z nádraží poslouchal Lucčino vyprávění, které si pro něj schovávala. Těšila se, až mu řekne všechno o svých nových kamarádech ze školy a o tom, jak chodí s maminkou a tatínkem na výlety. V půlce věty se proti nim vyřítit ze zatačky mokrý chuchvalec. „Broku!“ vykřikla Lucinka a chytila ho kolem promáčeného krku. Brok byl dědečkův pes a její věrný přítel. Radostí vrtěl ocasem a vítal se s Lucinkou, kterou tak dlouho neviděl. „Musel se utrhnout z řetězu a přiběhnout přes potok,“ řekl dědeček. Brok se na okamžik vymanil z Lucčina sevření a vyklepal zbytek své srsti tak, že najednou byla mokrá Lucinka.

Už se stmívalo. Sluníčko zapadalo unaveně za les a Lucinka zajásala, když viděla mezi stromy obrys střechy dědečkova mlýna. Prázdniny začínají! Nemohla se dočkat chuti brambor z popela a vůně sušených hub. Tak moc se

těšila na zavržení staré rezavé branky a probuzené hlasy zvířátek, která ji vítala, když uslyšela její příchod. Několik kořat se otíralo o její lýtka a spokojeně vrnělo.

Mlýn byl velký, ale už se v něm nemlelo. Dědeček obhospodařoval celou chalupu i se zahrádkou a se zvířaty. Na mletí už neměl sílu a nenašel by si ani čas. Vždyť to je taková dřina všechno kolem zajistit a nakrmit! Chalupa byla velká, měla dvě patra a půdu. Ve druhém patře se ale vůbec nebydlelo. Dědeček tam nechával přespat návštěvy. Byl tam také pokojík pro Lucinku, ale ta se většinou stejně vždycky uvelebila v postýlce u kamen, takže ji tam dědeček nechával spát. On sám měl komůrku vedle. A na půdě, tam bylo teprve bohatství. Sušené hrušky, jahody, jablka, bylinky. Několik set zavařenin a hromada všemožných semínek, která dědeček sel do své zahrádky.

Lucinka popijela horké kakao. Byla po dlouhé cestě unavená. Červánky vystříдалo sametové šero. Dědeček vedle ní obíral houby, které našli po cestě. Několik malých hříbků a křemenáčů. Pomalu rozkrajoval drobné hlavičky a pokládal je na papír před sebou. Začal vyprávět a jako pokaždé začal tímto úvodem: „Jo, tenhle mlýn, Lucinko, ten tady je už dlouho. Co si pamatuju, tak několik set let, a co si ještě pamatuju, celá naše rodina dělala mlynařinu. Vždycky jsme si hodně vyprávěli příběhy.“ Lucinka už tyto věty znala. A z nich se pak rodily příběhy o její rodině, které ji fascinovaly. Pokaždé když něco vypravoval, sledovala ho s otevřenými ústy, napjatá, co bude dál.

„Moje maminka mi jednou pověděla o tvůj praprababičce, Mařence, takový zajímavý příběh to byl. Počkej, kdybych si jen na něj vzpomněl...“ Lucinka se podívala na louku vedle mlýna a všimla si zvláštních světylek, která se hýbala, jako by tančila nad vysokou trávou.

„Podívej!“ vykřikla.

„Lucinko! No, ty jsi na to přišla! Ten příběh je

o světluškách! Já jsem hlava děravá,“ zasmál se dědeček a vyprávěl. „Praprababička měla moc ráda přírodu. Když byla tak velká jako ty, často se toulala po lesích, a louky, ty snad měla ještě radši, vydržela po nich běhat hodiny. Moc ji ale mrzelo, že zvířatům ani stromům nerozumí. Poslouchala, jak šustí listí, jak se vrabci hádají, ale nerozuměla jim. Ze všeho nejvíc měla ráda svatojánské mušky, světlušky, víš? Jednou prý přišla k velkému mraveništi a klekla si do trávy. Celé hodiny tam pozorovala hemžení mravenců. Bylo léto a dusno a Mařenka si nevšimla, že se obloha zatáhla a že se chystá k bouři. Najednou začalo kolem hřmět a blýskat se a déšť se valil v proudech. Během okamžiku byla celá promočená. Mravenci rychle prchli do mraveniště. Tu si Mařenka všimla, že proud vody odnáší na kousku dřívka jednoho mravenečka, který se nestačil včas schovat. Rychle po něm chňapla, aby ho schovala před divokými velkými kapkami, které by mu mohly ublížit. Opatrně ho přenesla k mraveništi. Když ho pokládala do jehličí, déšť ustal. V slabém šustění trávy zaslechla tenký hlásek. Nejprve tomu nevěřila, ale byl to nepochybně mraveneček, kdo řekl: „Děkuji ti, Mařenko, že jsi mě zachránila. Bez tebe bych se utopil. Pomáháš zvířátkům a zvířátka můžou pomoci i tobě. Řekni mi, Mařenko, máš nějaké přání, které bych ti mohl splnit?“

„Jak to, že ti rozumím?“ zeptala se Mařenka zmateně.

„Protože mi chceš rozumět, celý les poslouchal tvé přání a rozhodl se ti pomoci, protože jsi hodná a není ti lhostejné, co se děje s ostatními.“

„Mohla bych, prosím, rozumět i řeči světlušek?“

„Mohla,“ řekl mraveneček vesele.

„A mohla bych se stát vždycky, když se setmí, jednou z nich a hrát si s nimi?“

„Proč ne? Splním ti tvé přání. Poslouchej pozorně. Před vaším mlýnem je stará vykotlaná lípa a v dutině té lípy je

kouzelná lucerna. Vezmi si ji. Když ji večer rozsvítíš a jednou s ní zatočíš, porozumíš jejich řeči. Když zatočíš dvakrát, staneš se sama na celou noc světluškou.“ Než stačila Mařenka poděkovat, mraveneček zmizel. Rychle utíkala ke staré lipě u mlýna a v jejím kmeni...“

„Dědo! Ona ji vážně našla?“

„Našla, a to není všechno. Lucerna tady někde je. Na půdě. Sám jsem ji hledal, když jsem byl kluk, ale nikdy jsem ji nenašel. Maminka si ale byla jistá tím, že ji tam babička nechala.“

Lucinka pozorovala rej světlušek a přemýšlela, jaké by to bylo, kdyby se mohla také změnit na jednu z nich a celou noc dovádět na louce s ostatními.

„Ale teď už je pozdě, Lucinko a ty musíš být unavená. Běž si do postýlky, já tady jen poklidím a půjdu taky do hajan.“ Děda se zvedl a začal sklízet ze stolu hrníčky a talíře. Lucinka stále ještě sledovala světluščí rej. Pak ji napadlo, že se určitě musí jít podívat v noci na půdu. Musí jenom počkat, až děda usne. Lucinka se protáhla a zatmělo se jí před očima. Opravdu byla unavená po dlouhé cestě. Šla se umýt. V zrcadle viděla své ospalé modré oči a rozcuchané zrzavé vlasy, které jí splývaly až na ramena. Několik pih jí zdobilo obličej. Oblékla se do noční košilky, která sluníčkově voněla, protože se sušila celé odpoledne venku na louce. Její postýlka byla hned u kamen. Praskání plamínek ji uspalo, takže úplně na svůj plán zapoměla.

KAPITOLA DRUHÁ

Jeskyňní sněm

V temné jeskyni se ozýval šramot. To pavouk Chamтік škrábal svýma nožkama nervozně o kámen. Jinak bylo ticho. Několik dalších pavouků se houpalo na svých vláknecích a Spáč zase už přivíral svých osm očí. Malé zlobivé netopýrče do něj šťouchlo, až se rozhoupal a zapletl do vláken dalších pavouků. Ozvalo se huhňavé nadávání. „Tiše!“ Zakročil Krák. Seděl na kameni a pozoroval shromáždění. Z kapuce trčela jen špice jeho zobáku. Jeho suchý drsný hlas se rozlehl po jeskyni. Všichni zpozorněli. „Jak už jsem řekl, situace je vážná. Prorocství mluví o plamenu dobra. Vyžene nás do světla a my nebudeme mít nikde své útočiště.“ Souhlasné bručení se rozléhalo ze všech koutů jeskyně. „Ale, co budeme dělat?“ Zeptala se bludička. Okamžitě se k ní přidalo několik dalších hlasů, které se ptaly úplně stejně. „Musíme jednat!“ řekl Krák. „Lucerna musí zůstat tam, kde je. To děcko se k ní nesmí dostat.“

„Ale jak zjistíme, kde ta lucerna přesně je?“ zeptala se ropucha Fujka a hned provinile sklopila oči. Zase něco řekla a určitě se jí budou všichni smát.

„Jak to asi zjistíme? Budeme se ptát kolemjdoucích, nebo si snad zaskočíme za světluškama, ty chytrá?“ zeptal se Chamтік, který měl na Fujku už dlouho spadeno, protože mu jednou odlákala mouchu z pavučiny.

„Není čas na šprýmy...,“ utnul další vlnu posměchu Krák. „Musíme vyslat zvědy. Kdo se hlásí dobrovolně?“

Na zdi se objevil třepotající se obrovský stín. Hluboký suchý šepot Šeropracha všechny utišil.

„Já zjistím, kde přesně lucerna je,“ řekla mūra a snesla se před Kráka. „Ještě dnes v noci poletím na půdu toho mlýna a dám vám zprávu, vy zatím vymyslete, co uděláte potom.“

„Já kolem ní utkám síť, aby ji Lucinka přehlédla, až ji bude hledat,“ řekl Chamtik a dál nervózně přešlapoval nožkami na kameni. Tolik by chtěl lucerničku pro sebe, měl by ji ve svém koutě opředenu pavučinami...

„Já kolem ní rozházím svoje závoje a hodím je i na Lucinku, aby viděla jen mlhu, až bude lucernu hledat,“ řekla bludička.

Všichni vesele zajásali, začínali mít plán. Fujka unesená radostí ostatních se také přihlásila:

„Já... já...,“ zakoktala se.

„Co ty, Fujko, chich, budeš tak ošklivá, že se Lucinka lekne a zapomene, co vlastně na té půdě hledá?“ zeptal se skřítek Frfelník. Fujka opět sklopila své velké černé oči. „Já bych na Lucinku skočila... Lucinka se pak jako lekne a zapomene, co vlastně hledá...“ ropucha si uvědomila, co že to vlastně řekla, a ozvaly se další salvy smíchu. Dokonce i Krák se uchechtl. „Dobrá, Fujko, to může být tvůj úkol,“ řekl a Fujka byla přes to přese všechno přece jen ráda, že může pomoci.

Lesem se mihotá stín. Letí ke mlýnu. Třepotá se nocí a míří do otevřeného okénka vikýře.

KAPITOLA TŘETÍ

Březový sněm

Na palouku byla zatím oslava. Velká světluška seděla na okvětním lístku šípkové růže a pila z kapek rosy, které visely na stéblech trávy jako korálky. Ostatní světlušky kolem ní létaly a tančily. Jejich šaty byly jemnější než cářečky mlhy. Měly své lucerničky, kterými osvětlovaly palouček pod mladými břízkami. To bylo jejich místo. Břízky šuměly v nočním vánku, víla Letněnka hřála každou světlušku svým teplem, jak tak tančila s nimi a rozhazovala po paloučku vůni. Všude, kudy prošla, vyrostla pampeliška. Zanedlouho byl palouček celý žlutý a omamně voněl. Světlušky si rozložily své krásné mlžné šatičky a usadily se do měkkých květů.

Když byly všechny usazené a víla Letněnka se zachumlala do březových lístků, Velká světluška pronesla čistým jemným hlasem: „Dnes je tomu přesně sto let, co byla Letněnka zachráněna z jeskyně. Všichni víme, že ji zachránilo lidské dítě, Maruška. Proroctví tenkrát řeklo, že bude trvat dlouho, než přijde další lidské dítě, které konečně zažehne neuhasitelný plamen a zbaví nás obav z temné strany lesa.“ Světluška Věruška se při těch slovech zatrásla strachy. Mlžným závojíčkem si přikryla zrzavé vlasy. Její křídélka potemněla. Ostatní jen napjatě čekaly, co bude dál. „Musíme tomu dítěti pomoci. Jmenuje se

Lucinka a bydlí ve mlýně.“

„To je ta Lucinka, co nás dneska pozorovala, jak tančíme v travě?“ Ozvala se Hloubalka.

„Ano, Hloubalko, to je ona. Už ví o lucerně, musíme jí pomoci nalézt ji. Je pravděpodobné, že Krák...“, ve světluškách hrklo. Všechny se k sobě schoulily a i břízce se naježily listky. Letněnka vzdychla, když si vzpomněla na temnotu jeskyně.

„Ano, je pravděpodobné, že už poslali své zvědy. Neustále přibývá tvorů, kteří se přidávají k temné straně. Zanedlouho bude ta tma všude. Musíme pomoci lesu a všem, kteří v něm žijí!“

„Ale jak to uděláme? Je nás přeci tak málo!“ zašeptala Mechůvka a ještě pevněji stiskla svou lucerničku.

„Musíme pomoci Lucince, naučit ji, co umíme, musí najít lucernu dřív, než ji najdou ti z jeskyně.“

„Já to udělám!“ zvolala odvázně Hbituška. „Zítřka jí ukážu, kde je lucerna.“

„Bude ji hledat, je potřeba, abys na ni počkala na půdě, Hbituško. Pomůžeme ti, když bude třeba,“ všechny světlušky souhlasně zamávaly lucerničkami.

„Není třeba se bát, sestřičky. Jen si musíme zítra pospíšet..., ale nyní se bavme. Připijme si na Letněnku a na její záchranu. Letněnko, pojď si s námi zatančit.“ V břízkách zašustilo. Světlušky vzaly do dlaní kapičky čerstvé rosy, která měla příchut' právě rozkvetlých růží a napily se. Letněnka mezitím pokryla celý palouček stříbrnými nitkami babího léta. Pak několikrát zafoukala kolem půdy, protože vycítila zlý prach valící se z vikýře. Podařilo se jí zaklapnout okénko, jedinou únikovou cestu. „Tak, můro můrovatá, a teď si kuj pikle na hodné lesní tvory.“

Na půdě se ozývá tupé ťukání můřích křídel a šeptavé nadávání suchého drsného hlasu.

KAPITOLA ČTVRTÁ

*Hledání hub a další neobyčejný
příběh, tentokráte o jeskyni*

Ráno Lucinku probudilo ptačí hašteření. Z otevřeného okna na ni dosáhl slabý voňavý vánek letního rána a hladil ji po tvářích. Protáhla se a vzpomněla si na lucernu. Dneska nesmí zaspát.

„Tak co? Vstáváme?“ zeptal se vesele dědeček, který pustil k její postýlce i Broka. Ten se na ni vrhl a povalil ji. Lucinka se smála a hladila Broka za ušima.

„Tatínek mi koupí želvičky,“ řekla Lucinka k dědečkovi, který právě stavěl vodu na čaj.

„Ty jsi vždycky měla ráda zvířátka..., co maminka, jak ta se na to tváří?“

„Maminka se taky těší. Dostanu je asi v září. K narozeninám. Už mi bude sedm!“

„A co taková želvička baští?“ zeptal se děda a nasypal do konvičky hrudky sušených šípků.

„Hlavně nějaký listí... Broku!“ vypískla Lucinka smíchy, když se Brok pokoušel zalézt k ní pod peřinu.

Děda se usmál a odnesl Broka ven. „Tam si běhej a hlídej!“ Pak se otočil k Lucince: „Dneska půjdeme na houby, musíme nasušit na zimu.“

„Jééé!“ Vykřikla Lucinka a vyskočila z postele.

Dědeček nalil čaj do dvou plechových hrníčků. Šípkový

provoněly celou místnost. Rychle snědla svou porci koláče. Už chtěla být v lese a hledat v mechu a mezi jehličím. Milovala vůni hub. Oblékla se do svého oblíbeného trička. Vždy ho nosila sebou do lesa. Byl na něm namalovaný list s beruškou. Když byla ještě menší, bylo jí tričko po kolena, teď je jí akorát a až na pár zašitých děr a zapraných fleků od marmelády je to nejlepší tričko, které kdy měla. Rychle nazula boty a rozběhla se za dědou, který už bral košík s nožikem a rozhlížel se, co je ještě třeba.

„Vezmu Broka!“ vykřikla radostně Lucinka.

„Pro mě, za mě..., ale zavři chalupu,“ řekl ještě děda zamyšleně. Lucinka zabouchla dveře a zamkla je velkým rezavým klíčem. Branku nezamykali. Byla už tak rozbitá, že by ji stejně kdokoliv přelezl.

Brok vždy kousek utekl a pak se uříčený vrátil pro dva opozdilce, kteří zatím hledali u kořenů v jehličí podhříbky. Lucinka vždy na dědu počkala, neměla nožik a chtěla, aby děda viděl houby, které našla, na vlastní oči, protože jich znala jen pár. Věděla, že nesmí sbírat ty, které jsou až příliš krásné, ty nejbarevnější. Bezpečně poznala jen muchomůrku červenou. Když už si myslela, že našla hříbek, dědeček zakroutil jen hlavou a řekl: „To je hořčák, to by sis moc nepochutnala.“ Bylo jí to líto, protože kolem toho jednoho vykukovaly hlavičky dalších, stejně krásných. Musela tam tu sklizeň nechat.

Lucinka odhrnovala trávu pod stromy, jestli neuvidí nějakého křemenáče.

„Lucinko!“ volal dědeček. „Dál už nechod, tam za těmi stromy je taková jeskyně. Pro holčičku jako jsi ty by to mohlo být nebezpečné. Kdysi jsem tam viděl několik zmijí. Musíš být opatrná. Víš přece, že zmije je nebezpečná?“

„Vím, dědo, ale taky vím, že útočí jenom, když se bojí, učili jsme se to ve škole,“ řekla Lucinka vesele a dál hledala v trávě. Najednou vykřikla. Na koleně měla obrovského žlutočerného pavouka. Měl velké tělo

a nepříjemně škrábavé nožky. Lucinka nebyla schopna pohybu. Pavouků se vždy bála a teď měla jednoho obřího přímo na kolenu. Rozbrečela se. Dědeček hned přiběhl a když viděl, proč Lucinka pláče, usmál se jen a větvičkou z ní tlustého pavouka sundal.

„No ty seš mi ale odvaha. Zmijí se nebojiš, ale kvůli pavoukovi, který by ti neublížil, ječíš jak na lesy. Nebreč přece, Lucinko, to byl jen pavouk...“ Lucinka přestala plakat a pozorovala, jak se pavouk pomalu odšoural ke své pavučině napnuté přes dvě kapradiny.

„Ale byl tak ošklivý a velký!“ fňukala ještě. Až po chvíli se uklidnila a šla s dědečkem dál. Zanedlouho se ozval další pláč. Lucinka netušila jak, ale zakopla o obrovský kořen, který se prodíral z hlíny. Byla by přísahala, že tam ještě před minutou nebyl. Rozbila si koleno. Děda jí musel půjčit kapesník, aby si očistila ránu. „Tak, Lucinko, půjdeme domů, co ty na to? Hub máme požehnaně. Můžem udělat smaženici a na houby půjdeme, až se na tebe les nebude zlobit,“ řekl dědeček s úsměvem a ani si neuvědomil, že má vlastně pravdu.

Brok zaštěkal. „Něco našel,“ řekl děda a oba se vydali tím směrem. Nejdřív si mysleli, že štěká na kus blátivé hroudy. O to větší byl jejich úlek, když ta hrouda otevřela oči. „Tak tlustou ropuchu jsem jaktěživ neviděl,“ poznamenal jen děda a oba se začali smát. Když došli domů, dědeček zalepil Lucince koleno a udělal výbornou smaženici. Odpoledne si Lucinka hrála s Brokem na zahradě a všimla si, že na jednom plácku vyrostlo za ten den velké množství pampelišek. Včely hodovaly na velkých žlutých květech. „Zvláštní, ještě včera tu nebyly...“ řekla si Lucinka.

Když se sluníčko pomalu posouvalo do červánků, Lucinka popíjela své večerní kakao a přemýšlela, jak to v noci udělat, aby zase neusnula. Dědeček nakrmil Broka a připravil housatům. Dával jim nějaké drobení. Lucinka si

všimla, že míchá vajíčka s kopřivou. Ráda sledovala, jak jim jídlo připravuje a ještě raději, jak si na tom housátka pochutnávají. Setmělo se a pod břízkami se zase začalo svítit. Lucinka si všimla, že se jedna světluška odpojila, že není v reji. Byla blízko Lucinky. Malinký zelenkavý brouček. Dědeček zíval, až slzel. „Jsem tak unavený! Dneska musím jít brzo spát, jinak zítra nevstanu. Pojď taky Lucinko, umýt zuby, učesat vlásky a do hajan.“ Lucinka ráda poslechla, ještě u prahu se ale ohlédla. Světluška už tam nebyla.

KAPITOLA PÁTÁ

Vzlétnutí

Lucinka se umyla a přikryla těžkou peřinou. Po chvíli slyšela, jak dědeček v druhé místnosti pravidelně oddychuje. Pomalinku vylezla z postele a vzala si bačkůrky. Nejhorší bude dostat se po schodech nahoru, pomyslela si, protože věděla, jak se bude jejich prastaré vrzání rozléhat v nočním tichu. Schody skutečně několikrát nepříjemně zanádařovaly. Když se dostala k dřevěnému poklopu, slyšela, jak Brok zaštěkal. Chvilí

zůstala bez hnutí, aby dědu tolik zvuků najednou neprobudilo. Řekne mu to, ale nejdřív musí lucerničku najít. Pomalu otevřela poklop a vylezla na půdu. Úplněk našťestí dosáhl až sem, takže nepotřebovala žádnou svíčku. Pro jistotu si ale vzala zápalky a jeden téměř vyhořelý voskový špalíček sebou.

Na půdě byl neuvěřitelný nepořádek. Všimla si starých krabic a knih, které se válely v jednom rohu. V druhém rohu byly otlučené hrnce a kusy cihel. Lucinka se lekla. Uslyšela zašustění. U vikýřového okna si všimla stínu, který se mihotal po skle. Můra. A neví, jak ven. „Počkej, pustím tě,“ řekla si pro sebe Lucinka a opatrně otevřela vikýř. Můra zmateně vylítla ven. Lucinka ještě chvíli sledovala její popletený vysílený let, než se můří tělo ztratilo mezi keři. Tak, a teď najít tu lucerničku – když se podívala na haldy nepořádku, připadalo jí to beznadějně. V tom ale uviděla světýlko, které jako jiskřička přilétlo vikýřem. „Světluška!“ zašeptala překvapeně Lucinka. Světluška několikrát obletěla Lucinčinu hlavu a pak zamířila do rohu mezi hrnce. Tam si sedla a čekala. Lucinka věděla, že nemá, co ztratit, tak začala své hledání tam. Několikrát v ní hrklo, když o sebe hrnce ťukly a v tichu se ozval plechový lomoz. Lucinka nahmatala jakousi deku. Pomalu ji odhrnula, ale neviděla, co pod ní je, protože se měsíc schoval za mraky. Netrpělivě zapálila svíčku a na okamžik se jí zastavil dech.

To, co spatřila, byla zaprášená stříbrná lucerna. „Dědeček měl pravdu...“ byla první její myšlenka. Pak si uvědomila, že není na půdě sama, že by tam někde měla být i světluška. Ta čekala na trámku, co se bude dít. Lucinka se na ni otočila s němou otázkou: „Mám to zkusit? Jak bys mi ale ty mohla odpovědět? Nejistím to, když to nezkusím...“ řekla si a přehrávala si dědečkovu příhodu. „Jak to jen říkal. Jednou zatočit a budu jim rozumět,“ vzala opatrně lucernu, zapálila ji a když s ní zatočila,

všechnen prach se na ni sesypal. Musela se moc držet, aby nekýchla. „A co teď? Co mám dělat teď?“ řekla si zase jen pro sebe, ale tentokrát slyšela i odpověď: „Zatoč podruhé, Lucinko...“ Lucince málem vypadla lucernička z ruky. „To... to mluvíš ty, světluško?“ „Ano, jsem to já, zatoč podruhé lucerničkou a poznáš, jaké skutečně jsme.“ Lucinka zatočila podruhé. Najednou se s ní zatočil svět. Když se probudila, ležela na obrovské třísce a nad ní se skláněla krásná tvář, kolem které vlály zlaté vlasy. Byla oblečená do něčeho, co vypadalo jako ten nejjemnější závoj a ze závoje jí rostla zelenkavá křídla.

„Jsem Hbituška,“ řekla světluška a podala Lucince ruku, aby jí pomohla ze země. Lucinka si hned všimla, jak má jemnou teplou dlaň. Nemohla uvěřit, že je to skutečně stejná bytost, která proletěla vikýřem. Uchváceně sledovala zlaté vlasy, které jí při sebemenším vánku zatančily kolem hlavy.

„Pojď, Lucinko, představím tě sestřičkám,“ řekla a rozlétla se k vikýři.

„Ale..., já neumím...“

„Ale umíš, Lucinko, zkus to!“ Lucinka si všimla, že má také zelenkavá křídélka. Zkusila s nimi zakmitat a malinko se vznesla. Hned zas ale spadla na třísku, protože na to nebyla zvyklá a lekla se, že letí.

„Neboj, zkus si to, nic se ti nestane,“ pomáhala jí Hbituška. „Zkus to nejdřív pomalu a nad zemí, aby sis nenatloukla.“ Lucinka poslechla radu a zamávala křídélky. Okamžitě se vznesla, pak už jen kmitala tak, jak potřebovala. Zjistila, že když kmitá rychleji, letí výš.

„Vidíš, jak ti to jde! Ale Lucinko, ať se stane cokoliv, nikdy nesmíš zapomenout na lucerničku!“ řekla ještě Hbituška, když si všimla, že lucernička leží na zemi. Lucinka pro ni doletěla a vydala se s Hbituškou vikýřem za dobrodružstvím.

KAPITOLA ŠESTÁ

Jeskyňní mrzutci

V jeskyni se ozývalo nespokojené bručení, a dokonce i Chamtík přestal škrábat nožkama o kámen a uvelebil se s ostatními na vlákně visícím ze stropu. Všichni byli mrzutí, protože se jim plán nevyvedl.

„Snažil jsem se ji aspoň poděsit,“ řekl Chamtík směrem ke Krákovi. „Třeba taková ropucha byla zase jen pro smích,“ dodal útočně směrem k Fujce. Tvářila se smutně a provinile. Bylo jí to lito. Bludný kořen se dobelhal do jeskyně také. Zarazil své kořeny do měkkého jehličí a lebedil si v prohřáté hlíně.

„Kvůli mně si aspoň natloukla...,“ řekl pak svým huhňavým hlasem, takže mu zas nikdo nerozuměl. Bludný kořen totiž nikdy nemluvil s nikým, ale vždy jen sám se sebou.

„Ale lucernu má!“ vykřikl Krák do hrobového ticha. Šeroprach seděl v rohu, křídla schlíple přiložená k tělu. „Mrzí mě to, no, ta Letněna mi to překazila. Už už jsem byl u lucerničky a chtěl se vracet, když přibouchla vikýř,“ zašeptal smutně.

„Dobrá, dobrá, nemůžeme teď ztrácet hlavu, musíme jednat!“ řekl Krák rozhodně. Byl jako vždy zakrytý pláštěm tak, že byla vidět jen špice jeho zobáku a lesklé kamínky černých očí.

„Ale co chceš dělat?“ zeptala se bludička, která rozházela

na zemi své závoje, aby se na nich mohla uvelebit.

„Musíme posílit své řady, dostat co nejvíc nestranných tvorů do jeskyně. A začneme hned zítra. Napadá někoho něco?“

„Chech! Co třeba ta stará, chechm..., jak se to jenom to stvoření jmenuje... chi, už vím! Šouralka! Ta vodoměra podivná, co furt slídí po tom svém rybníku,“ řekl skřet Frfelník, který se neustále mračil a i při smíchu měl obličej zkřivený do zlého výrazu.

„Dobrý nápad, Frfelníku, postarej se o to,“ řekl Krák a všichni tvorové souhlasně zašuměli. Najednou se ozvala dutá rána. Všichni se podívali směrem ke středu jeskyně, kde se na prašné zemi s hekáním probouzel Spáč. Zlobivec se chechtal s ostatními netopýřaty, až jim tekly slzy. Spáč lamentoval a nohama kmital ve vzduchu. Jeho křížácké tlusté tělo nebylo schopné překulit se zpátky. Všichni se smáli, jak sebou mlel ve vzduchu. Krák do něj nakonec zobákem štouchl a Spáč byl zase na nohou. Zlostně se podíval do netopýřího rohu. „Počkejte, vy okřídlení hraboši, ukážu vám, zač je toho loket.“ Netopýřata se ale nemohla vynasmát. Stále ještě se jeskyní ozýval jejich chichot. K tomu smíchu se postupně přidávali i další tvorové, kteří se smáli vždy, když se někomu přihodilo něco, co by nechtěli, aby se přihodilo jim. Nejšťastnější byla ale Fujka, protože si uvědomila, že právě pro tu chvíli nebyla terčem posměchu ona.

KAPITOLA SEDMÁ

První rej

Všechno bylo pro Lucinku tak nové! Celý svět byl najednou obrovský. Každý kvítek byl větší než ona a žádná kapka rosy by na ní nenechala nit suchou. Doletěly až k palouku pampelišek a tam Lucinka teprve oněměla úžasem. Velká světluška seděla na okvětním lístku a byla tak krásná, že Lucinka ani nedokázala odpovědět, když ji přátelsky pozdravila. Měla bílé rozpuštěné vlasy a na hlavě věneček z pampeliškového chmýří. Její šaty byly dlouhé a stříbřitě se leskly ve svitu měsíce. A její křídélka byla z té nejjasnější zelené barvy. Mile se na Lucinku usmívala a zopakovala svůj pozdrav. „Zdravíme tě, Lucinko, jsme rády, že jsi přiletěla mezi nás.“ Lucinka tentokrát zakoktala: „Já... dobrý večer... tedy...“ „Posaď se, Lucinko,“ pokynula Hbituška, která byla vždy rychlejší než všichni ostatní. Ukázala lucerničkou na pampeliškový květ přímo před Velkou světluškou. Lucinka se posadila. Bylo krásné, když vánek zafoukal paloučkem a pampelišky se rozhoupaly. Lucinka se smála s ostatními a sledovala, jak se baví, jak jsou šťastné a krásné. Pozorovala jejich vlasy, které měly nejrůznější barvy, ale v měsíčním světle se neuvěřitelně leskly, ať už to byly zlaté vlasy Hbituščiny, nebo černé vlasy Hloubalky. Všechny světlušky létaly s pozdravy za Lucinkou a představovaly se.

„Mě už znáš, jsem Hbituška, protože jsem rychlá, silná a odvážná. Když budeš v nesnázích, jsem první, kdo se odtrhne od roje a pomůže ti,“ řekla Hbituška rázně a udělala několik vzduchových kotrmelců. S radostným smíchem se pak posadila na svou pampelišku.

„Já jsem Hloubalka. Moc nemluvím, ale když už něco řeknu, většinou mám pravdu. Když se podívám na tvorečka, poznám, jestli má dobré, nebo zlé úmysly bez toho, abych s ním prohodila jedno jediné slovo.“ Hloubalka víc neřekla. Její černé vlasy zavlály ve větru, když se usadila na své místo.

„Moje jméno je Věruška, protože mi každý může věřit...“ Věruška se odmlčela. Lucinka si všimla, že má stejně zrzavé vlasy jako ona. „Jsem stydlivá a nejsem tak odvážná jako Hbituška, ale pro své kamarády se dokážu obětovat kdykoliv. Taky za mnou můžeš kdykoliv přijít, Lucinko, když tě bude něco trápit.“ Věruška pomalinku odletěla na svou pampelišku a pozorně si prohlížela konečky svých vlasů.

„Mně říkají Zlatuška, protože mám prý srdíčko ze zlata. Dokážu se postarat o ty, kteří jsou nemocní na duši i na těle. Pomůžu ti, kdykoliv ti bude ouvej. Léčím a pomáhám těm, kteří to potřebují.“ Lucinka si všimla, že Zlatuška se neustále usmívá a že má po Velké světlušce asi nejdelší temně hnědé vlásy.

„Já jsem Zvidalka, Lucinko a to zejména díky tomu, že vím o všem, co se kde děje. Také se dá říci, že mám výbornou paměť, takže jestli někdy něco zapomeneš, zavolej si mě a já ti pomůžu to najít.“ Zvidalka na Lucinku mrkla a usmála se. „Taky někdy až moc mluvím, protože bych se chtěla se všemi tvorečky podělit o své vědomosti, ale uznávám, že ne vždy je to potřeba, jak mimochodem říkají i ostatní. Kdybys někdy potřebovala pomoci vyřešit nějaký logický problém, popřípadě si promluvit o tom, co se děje kolem, ráda ti budu pomocníkem v diskusi...“ Zvidalka se odmlčela, protože si všimla, že už ji Velká

světluška tahá za cíp šatiček. „Zvídalko, už zase moc mluvíš.“ Všichni se zasmáli a Zvídalka opět mrkla na Lucinku a odlétla na svůj květ. Zvídalka byla drobnější než ostatní a jako jediná měla krátké stříbřité vlasy. Její velké zelenkavé oči působily bystrým dojmem.

„Já jsem Mechůvka, protože jsem už jako malá světluška nejraději usínala na mechu. Mám ráda přírodu a nenechám ublížit žádnému tvorů. Poznám, když je příroda šťastná a kdy si potřebuje ulevit bouřkou a krupobitím.“ Lucinka si všimla, že její vlasy byly tak jemné, že i v mírném vánku létaly kolem jejího obličeje. Leskly se hnědě a ve vlnkách sahaly až do půlky zad. Její křídélka byla temnější než křídélka ostatních. „Mechová,“ napadlo Lucinku, měly barvu mechu...

Na řadu přišla další světluška. Její světýlko zářilo tak, že se Lucinka do něj nemohla podívat přímo. Osvětlovalo téměř celý palouček.

„Jsem Jitřenka. Pomáhám Velké světlušce, začínám a uzavírám sněm. Jsem prvním a posledním světýlkem na paloučku. Ráda ti pomůžu, kdykoliv budeš potřebovat.“ Jitřenka měla zvláštní hluboký hlas. Ukolébával Lucinku svou mírností. Jitřenčin úsměv ji také poněkud ukonejšil. Nervozita a napětí z ní na okamžik spadly jako dva vydrolené kamínky.

„Tak Lucinko, znáš všechny z našeho paloučku,“ řekla Velká světluška a vytrhla Lucinku z přemýšlení, „světlušek je v našem roji mnohem víc, ale mají jiné paloučky, na kterých se scházejí. Nás najdeš podle těchto pampelišek.“ Velká světluška zamířila svým světýlkem tak, že se celý palouček rozsvítil ještě více, pak dodala: „Nevíme ale téměř nic o tobě. Co bys o sobě řekla?“ Lucinka se nadechovala a chtěla začít mluvit, ale pak si uvědomila, že vlastně neví, co by o sobě řekla, že by jen popisovala, jak vypadá, ale nikdy ji nenapadlo mluvit o tom, jaká vlastně je. Velká světluška si všimla jejich rozpaků a dodala mírně.

„Neboj se, Lucinko, je to jedna z nejtěžších otázek a daleko starší tvorové na ni nedokážou odpovědět. Zjistíš, jaká jsi a až budeš připravená, můžeš nám o tom vyprávět.“ Lucince se ulevilo a vrátila Velké světlušce úsměv.

„Je nás tady ale víc, nejsou tu jen světlušky,“ řekla Hbituška svým rázným hlasem.

„Hbituška má pravdu, jsou tu tvorové luční i lesní, zvířátka pod zemí, ve vzduchu, ve vodě, víly, skřítki, bludičky...“ začala Zvídalka s výčtem, ale odmlčela se včas. „Se všemi budeš moci mluvit a zažívat dobrodružství, ale zlým se vyhýbej.“

Lucinka se konečně zbavila ostychu a zeptala se: „Ale jak poznám, kteří jsou zlí?“

Hloubalka řekla pomalu a mírně: „To není jednoduché, Lucinko. Já to poznám, ale nevím jak. Cítím to. Ostatní světlušky mají ale také někdy problém to rozlišit. Když si nebudeš jistá, přileť za mnou.“

„Lucinko, musíš být unavená a je to pro tebe všechno nové, po našem posledním tanečku půjdeš spát, abys mohla o všem, co jsi dneska zažila, popřemýšlet.“

„Já ale nejsem unavená, chci tu být ještě s vámi!“ řekla Lucinka okamžitě. Jitřenka se na Lucinku přísně podívala: „Lucinko, Velká světluška má pravdu. Postupně se naučíš přijímat rady od zkušenějších. Musíš se vyspat a nechat si všechno projít hlavou.“ Lucinka už neprotestovala. Za prvé si všimla, že Jitřenka i Velká světluška to myslí vážně, a za druhé byla opravdu unavená a plná dojmů, o kterých potřebovala popřemýšlet.

„A najdu vás tady zítra?“ zeptala se Lucinka.

„Jsme tady každou noc, Lucinko, od slunce západu – to je, tuším, kolem desáté večerní lidského času – až do úsvitu, takže končíme kolem čtvrté, podle toho, zdali je jasno, či zataženo. Svítíme a tančíme, radíme se o tom, co je třeba, takže se neboj, že bys nás nenašla. A kdybys nás přece jenom nějak nemohla najít, tak neboj, my si najdeme tebe,

jen si všiměj světýlek ve tmě!“ vychrlila ze sebe Zvídalka.

„Ale teď už všechny zvedněte své lucerničky a ukažte Lucince náš luční taneček!“ Velká světluška zvedla svou lucerničku a začala tančit první. Měla jemné ladné pohyby, šatičky za ní vlály a bílé vlasy s pampeliškovým chmýřím zářivě protínaly temnotu noci. Pak se i ostatní světlušky zvedly ze svých pampelišek a začaly tančit a zpívat:

*Jsme světýlka pod břízami
pojď a toč se, tancuj s námi.
Uč se, sviť a pomáhej
nezapomeň na náš rej.*

Jejich hlásky se radostně prolínaly. Lucinka tančila s nimi a zpívala jejich písničku. Až po chvíli si všimla, že nezpívají samy, že je doprovází březové listí, cvrčci, ptáčci ve větvích a další tvorečkové, co jich jen na paloučku bylo. Všechny hlasy přírody se slily a ona jim rozuměla.

KAPITOLA OSMÁ

Honzík a sekáč Kmitlák

Lucinko! Vstávej už. Je skoro devět hodin. Ty jsi mi ale lospalá. Co jsi dělala v noci?“ zeptal se děda a usmál se na ni. Lucinka nevěděla, jak to myslí a už už chtěla začít povídat o svém dobrodružství. Pak si ale uvědomila, že sama neví, jestli se jí to jenom nezdálo a nechala to být. Při snídani zamyšleně sledovala meruňky na koláči

a přehrávala si, co se stalo v noci. Jak pozná, že to nebyl jen sen? Dědeček nemluvil, už od rána ho bolela záda a byl mrzutý. Nemohl se pořádně sehnout, tak mu Lucinka pomáhala přiložit do kamen a sklidit ze stolu. Také se nabídla, že uvaří oběd, aby mohl dědeček odpočívat. Ten jako vždy říkal, že to nic není a že si má Lucinka raději jít hrát s Brokem. Lucinka vyběhla po snídani na sluníčko a Brok se k ní rozběhl tak, že ji málem povalil. Rychle s ním běžela k paloučku. Uklidnilo ji, když viděla žlutý koberec z pampelišek. No jo, ale kde mám lucerničku? Nemohla se rozpomenout, jak se vlastně dostala do postele. Uslyšela u ucha jemné bzučení. Uviděla zelenkavého broučka. Světluška! Ale která to je? Takhle to nepoznám! Pak si vzpomněla na včerejší představení. Byla tam i jedna světluška s dobrou pamětí! Ale jak se jen... Zvidalka! Byla to Zvidalka, určitě. Světluška udělala několik přemetů ve vzduchu a letěla směrem k chalupě. Lucinka se vydala za ní. Sledovala světlušku až k hromadě dřeva a tam se jí někde ztratila. V tom si Lucinka vzpomněla. Na dvorku se přece proměnila zpátky a lucerničku schovala do mezery mezi polínky. Zasařala mezi nimi a skutečně nahmatala lucerničku. Oddychla si a zařekla se, že už nesmí nikdy zapomenout, kam lucerničku dala. Musí si to někde zaznamenat. Tolik nového si musí pamatovat, není tedy divu, že zapomněla! Hbituška ji také varovala, že nesmí lucerničku ztratit. I tatínek s maminkou si často stěžují, že je nepořádná a nepamatuje si, kde má své věci. Lucerna je nesmírně důležitá. Lucinka poděkovala v duchu světlušce a ta vylétla ze škvíry mezi poleny, udělala několik přemetů a letěla si odpočinout do stínu.

Lucinka málem vypustila duši, jak se lekla. Někdo po ní hodil třešeň. Ta se odrazila od jejího ramene a dopadla jí vedle ruky. Prudce se otočila, ale stihla zahlédnout jen kus pruhovaného trika. Naštěstí byl poblíž Brok. Okamžitě se

ozval štěkot a velké chlupaté tělo se řítilo ke křoví, kde pruhované triko zmizelo. Za chvíli bylo slyšet volání o pomoc. Lucinka se rozběhla směrem k místu, odkud byl slyšet hlas. „Broku! Broku k noze!“ křičela, protože se bála, aby nikomu neublížil. Brok vrčel směrem ke křoví, ale poslechl. Lucinka uviděla na zemi schouleného kluka, který ostražitě sledoval psisko u Lucinčiných nohou. „Já nechtěl, nechtěl jsem tě vyděsit, řekni mu, ať mě nechá, ať na mě nevrčí!“ lamentoval. Měl strach, že se po něm Brok vrhne. Lucinka se zamračila, ale pak se usmála: „Brok tu hlídá mlýn a mě taky. Je to můj kamarád.“ Objala Broka kolem krku, ten přestal vrčít a začal spokojeně vrtět ocasem. „Aspoň víš, že tu nemáš takhle strašit,“ zasmála se Lucinka a pomohla rošťákovi na nohy. Byl stejně vysoký jako ona a měl roztrhané kalhoty na kolenou. Triko měl špinavé a byl celý rozlítaný a zpocený.

„Já jsem Lucinka, jsem tu přes prázdniny s dědou ve mlýně. Kdo seš ty?“

„Honza od vedle,“ řekl stroze a ukázal směrem za potok. „Jsem tu celý rok, nechceš jít na borůvky? Mám nasbírat na koláč a nechce se mi samotnému.“ Lucinka byla šťastná, že by mohla mít u mlýna kamaráda, kterému by mohla vyprávět o svých dobrodružstvích.

„Počkej, zeptám se dědy!“ řekla a utekla do chalupy. Děda zrovna okrajoval brambory.

„Už je ti líp, dědo?“ zeptala se. Děda se na ni usmál a řekl vesele.

„Už je to lepší, ale dnes nikam nepůjdu a zůstanu v chalupě. Udělám zatím oběd.“ Lucinka by moc chtěla dědečkovi pomoci, ale zároveň ji lákaly borůvky a nový kamarád. Nakonec se překonala.

„Tak já ti pomůžu s obědem...“ řekla a už se chystala k odchodu, aby Honzíkovi řekla, že nepůjde.

„Ale, utíkej radši ven, jenom by ses mi tu pletla,“ řekl děda škádlivě. Oknem zahlédl Honzíka, který si netrpělivě

kopal do kamenů na dvoře. „Ale nechod' moc daleko!“

„Neboj! Vezmu si bandasku na borůvky!“ vykřikla ještě, ale na odpověď už nečekala. Vylétla ven, jako by jí zůstalo ještě něco z nočních křidélek. Honzík se zatím opatrně pokoušel pohládit Broka. Ten se na něj nedůvěřivě díval a slabě zavrčel, když se ho dotkla jeho dlaň. Hned ruku odtáhl. „Musí si na tebe zvyknout,“ řekla na to Lucinka. „Neboj, stačí, když mu občas přineseš něco dobrého a dá pokoj. Víš už, kam na ty borůvky jít?“ zeptala se, když zaklapla branku. Honzík se podíval směrem k lesům, které se táhly kolem dokola. Pak jen ukázal k nedalekým smrčkům a všichni tři se vydali přímo k nim. Slunce bylo už vysoko a páliło. Když vešli do lesa, obklopil je těžký klid a stín.

„Musíme hlouběji, tady není žádný borůvčí,“ řekl Honzík a zamířil hluboko do lesa.

„Ale znáš to tu?“ zeptala se Lucinka, trochu se bála, že zabloudí.

„Nebud' strašpytel, tady se nemůžeme ztratit,“ vysmál se jí a sebevědomě udával směr.

Došli až k místu, kde rostlo borůvčí tak vysoké, že bylo Lucince až k pasu. Vykřikla radostí, když viděla ty lány potečkové modrými šťavnatými plody.

„Honzíku, to je skvělý místo! Musím o něm říct dědovi!“ řekla, ale zjistila, že Honzík už s ní není. „Kde seš?“ zavolala. Místo bylo temné, jen několik slunečních paprsků se prodralo skrze husté smrky. „Honzóó!“ zavolala znovu a už se začala bát. Brok byl naštěstí u ní, ale nebyla si jistá, jestli dokáže najít cestu domů. Také se začínala bát o Honzíka. Každé zapraskání a zašustění ji vyděsilo. Vůbec nevěděla, kde je. Najednou ucítila šimráni u pravého ucha. Prudce se otočila. Honzík stál za ní a za nohu držel velkého sekáče. Lucinka se zamračila: „Okamžitě pusť toho sekáče! Vůbec nevíš, jestli ho to třeba nebolí!“ začala se zastávat ubohého tvora, který se zmítal v klukových prstech jako

několik zamotaných nití.

„Honzo, jestli ho okamžitě nepustíš, nebudu se s tebou kamarádit!“ řekla Lucinka rozhodně, třebaže se nesmírně bála, že Honzík opravdu vymění jejich kamarádství za zábavu.

„Ale vždyť je to taková sranda. Nejlepší je, když jim urveš nohu. To pak začnou tancovat!“ Už už se Honzík chystal ukázat jí tu srandu. Lucinka měla před očima tváře světlušek a už nemohla vnímat toho zkrouceného chudáčka jako něco, co necítí bolest. Musela jednat, jinak ten sekáč opravdu přijde o nohu. „Honzíku! Když toho sekáče pustíš, tak ti řeknu něco tak úžasnýho, žes to ještě nikdy neslyšel!“

Honzík přestal sledovat zmítající se nitky ve svých prstech.

„Ale vážně nechceš vidět, jak tancuje?“ zeptal se zklamaně.

„Pusť ho, prosím...“ zaúpěla Lucinka a zkusila jeden ze svých nejprosebnějších pohledů, který dokázala vytvořit.

„Dobrá, ale musíš mi říct, co si slíbila, jinak všem řeknu, že seš lhářka,“ řekl a pustil sekáče. Ten se trochu pochroumaně odbelhal do bezpečí pod borůvčím. „Tak?“

„Já... já... umím se v noci proměnit ve světlušku!“ vyhrkla Lucinka. Honzík se pleskl do stehen a svalil se na zem, kde se svíjel smíchy. Smál se na celý les. Lucinka se musela také začít smát, když viděla, co její upřímnost vyvolala, a hlavně, když viděla, jak Honzík smíchy skoro brečí. Bylo to nakažlivé. Za chvíli už leželi na zemi oba a nemohli přestat. Lucinka se snažila ještě vykoktat: „Ale... ale... já to fakt dokážu!“ Ale každá její další věta se ztratila v řehotu. Několik minut pak jen seděli na zemi. Lucinka se zařekla, že nikomu nebude o svých dobrodružstvích vyprávět. Bála se, že by se jí nakonec vysmál i dědeček, že to třeba ani nemyslel vážně a nepochopil by, že to tak skutečně je.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Ztraceni v lese

Po několika hodinách už neměli od borůvek modrá jen ústa, ale i prsty a celé dlaně. Lucinka se najednou plácla do čela, takže se na něm objevily borůvkové obrysy jejích malých prstíků.

„Oběď! Já zapomněla na oběď! Děda se bude zlobit... Musíme hned domů.“

„Ty toho naděláš, se to ohřeje, ne?“

„Děda říkal, ať nechodím daleko, bude se bát.“

„Vždyť jsme kousek od mlýna!“ odsekl Honza. Chtěl ještě zůstat, protože jeho bandaska byla poloprázdná. Neustále z ní ujídal.

„Prosím tě, Honzíku, odveď mě domů. Brok už má taky určitě hlad.“ Brok opravdu chodil nervózně kolem, jako by hledal svoji misku.

Honzík protočil oči, ale souhlasil. „Ale dáš mi trochu borůvek. Doma bych měl průšvih, kdybych přinesl tak málo.“

„Klidně ti dám všechny, jen už pojď,“ řekla nervózně Lucinka.

Několik minut se motali borůvčím, až došli na místo, kde začali sbírat. Les byl temný a tichý. Občas bylo slyšet havrana, který porušil ticho svým ostrým zakrákáním.

„Vidíš, ztratili jsme se...“ řekla zoufale Lucinka. „Co

budeme dělat?“ Brok bezcílne očichával pařezy, občas se někam rozběhl, ale vždy se vrátil zpět k borůvčí. Lucinka si všimla obřího kořene vyrůstajícího z hlíny. Vzpomněla si, jak o takový podobný zakopla. Zase se ozvalo zakrákání. „Nelíbí se mi to tu, musíme odsud,“ řekla Lucinka, chytla Honzika za ruku a běželi spolu lesem. Po několika minutách se prodírali hustým porostem. Po malých cestičkách se dostali opět ke kořenu. Lucinka si zoufale sedla na zem. „Tady jsme začali...,“ řekla smutně. „Promiň, mrzí mě to. Ještě nikdy jsem se v těchhle lesích neztratil,“ řekl Honzík zmateně. Lucinka si najednou všimla zelenkavého záblesku před sebou. Světlušky ji stráží a nedovolí, aby se jí stalo něco špatného. Ten pocit ji zahrál. Dokonce hned věděla, že to je určitě Mechůvka, i když neviděla vůbec nic z toho, co mohla vidět v noci. Mechůvka zalétla ke zvláštnímu křoví a tam čekala.

„Tudy!“ vykřikla Lucinka. Když byli u křoví, Mechůvka zůstala na místě a nic nedělala. Asi si mám něčeho všimnout, řekla si Lucinka v duchu a pozorovala vše kolem sebe. Nakonec vykřikl Honzík. „Poslouchej! Slyšíš to? To je přece voda! Potok!“ Mechůvka vylétla a udělala ve vzduchu několik otoček. Lucinka věděla, že teď už cestu domů najdou. Oba se rozběhli k potoku a pak podél něho našli i cestičku, která vedla k mlýnu. Brok se pustil do jídla hned, jakmile přiběhl ke své boudě. Na zápraží seděl na stoličce děda a bafal ze své dýmky.

„No, to je dost! Už jsem tě chtěl jít po tom borůvčí hledat!“ Nezlobil se, ale byl rád, že je Lucinka doma. Často, když byl nervózní, kouřil dýmku.

„Nezlob se, dědo, my se tak trošku ztratili...,“ řekla Lucinka a ukázala mu na usmířenou bandasku plnou borůvek. Část jich dala ještě Honzíkovi, jak mu slíbila. Děda se jen usmál.

„Koukám, že ses v tom borůvčí pěkně vyválela a Honzík taky. Jste celí modří, no, běž se umýt, Lucinko... a najíst

se, musíš mít hlad.“ Pak se podíval na Honzíka. „A ty, Honzíku, chceš si dát s námi? Jsou zafrcánky.“ Lucinka se vždy smála tomu jménu. Zafrcánky byly její nejoblíbenější jídlo. Smetanová hustá polévka s bramborami, koprem a houbami. Sotva uslyšela to jméno, začaly se jí sbíhat sliny.

„Musím dom. Za chvíli se bude stmívat a naši budou šílet, kde se zase toulám. Ale děkuju!“ zavolal ještě, otočil se na patě a rozběhl se k domovu. Lucinka mu ještě zamávala z okna, ale to už Honzík neviděl, protože upaloval po pěšině, jako by mu hořelo za patami.

KAPITOLA DESÁTÁ

*Kmitlík děkuje a Věruška
má obavy o Šouralku*

Lucinka byla tak unavená, že odpoledne usnula u pece. Děda ji přikryl a nechal ji spát, dokud ji neprobudilo bzučení u ucha. Zjistila, že je noc, že prospala půlku dne. Slyšela, jak děda plynule oddychuje. Nepoznala, která ze světlušek jí šla naproti, ale podle toho, jak rychle přelétávala z jednoho rohu místnosti k druhém, tipovala, že nejspíš Hbituška. Lucinka rychle vyběhla ven, zašátrala v políčkách a už se z ní stala světluška. Několikrát se zatočila radostí kolem dokola a pozdravila Hbitušku, která se na ni radostně smála. „Pojd', Lucinko, honem. Sněm už skoro začal!“ Hbituška nečekala, až se Lucinka zorientuje

a vyrazila hned na palouček. Lucinka se chvíli rozkoukávala, ale palouček našla bez problémů, protože svítil pampeliškami a lucernami na dálku. Sedla si na žlutý květ a ten se jemně rozhoupal.

„Zdravíme tě, sestřičko,“ řekla Velká světluška a Jitřenka rozsvítila ještě více své světýlko, takže celý palouček zářil, jako by byl přímo pod slunečním paprskem.

„Dobrý večer, světlušky,“ řekla Lucinka a neměla vůbec stažené hrdélko jako minulou noc, nebála se a nebyla zmatená. Měla pocit, že ke světluškám patří, že k nim vždy patřila.

Najednou si všimla několika sloupů, které stály kolem paloučku. Předtím si jich nevšimla. Sloupy byly štíhlé a mírně zakřivené. Dívala se překvapeně kolem dokola, aby zjistila, co to má znamenat, když tu se několik sloupů pohnulo. Leknutím Lucince upadla lucernička. Hbituška ji jen tak tak stihla zachytit. „Lucinko, neměj strach! Hlídej si lucerničku, ať ti neupadne.“

„Co to je?“ zeptala se vylekaná Lucinka. Věruška stydlivě zašeptala: „To je Kmitlík, přišel ti poděkovat, žes mu dneska zachránila nohu.“

„To je... to je ten sekáč!“ zvolala překvapeně Lucinka.

„Ano, Kmitlík,“ přitakala Zvídalka. „Kmitlíku, pověz, proč jsi přišel?“

Sloupy se poněkud rozestoupily a Lucinka uviděla dvě velké oči na placaté hlavě. Kmitlík měl nešťastný výraz. „Lucinko, moc ti děkuju, kdyby nebylo tebe, asi bych to nepřežil. Několik sekáčů už takhle přišlo o nohy a já mohl být jedním z nich. Zachránila jsi mě.“

Lucinka nevěděla, co na to odpovědět. Všimla si, že má Kmitlík jednu nohu zavázanou stéblem trávy. „Ale Kmitlíku, jsi v pořádku?“ Ukázala Lucinka na to místo. „Mám ji jen polámanou, to se spraví a tady Zlatuška mi na to kápla trochu jitrocelové masti. Za pár dní budu jako rybička, tedy ne že bych se chtěl stát zrovna rybou, to

ne...“

Velká světluška se usmála. „Všechno dobře dopadlo, Lucinko a ty ses toho dnes hodně naučila...“

„Ale málem jsem se ztratila v lese...“ řekla Lucinka a svěsila hlavu.

„To k tomu přece také patří!“ opravila ji Mechůvka. „Nikdy bys neměla takovou potřebu hledat, kdyby ses opravdu neztratila,“ dodala Mechůvka a zakmitala křídélky. „Příště si ale pamatuj, všímej si všeho, kolem čeho projdeš, jakéhokoliv kořene, zvláštního kmene nebo kamene. To vše ti pomůže najít cestu zpět.“

„Byl tam takový kořen!“ vykřikla Lucinka. „Měl zvláštní barvu, takovou do červena, vyrůstal tak divně a nevedl k žádnému stromu...“

Jitřenka vyskočila ze své pampelišky. „Není divu, že ses ztratila, Lucinko! Na ten kořen si musíš dávat veliký pozor. Je to Bludný kořen a chtěl ti uškodit.“

„Ale proč?“ zeptala se Lucinka nechápavě.

„Patří k jeskyni,“ odpověděla Zvidalka. „Všichni tvorové, kteří patří k jeskyni, jsou nebezpeční, dávej si na ně pozor, Lucinko. Kořen obcházej, kdekoliv ho uvidíš.“

Ozval se souhlasný šepot a šustění křídélek. Vtom se zvedla ze své pampelišky Věruška a stydlivě zamávala svou lucernou: „Chtěla bych něco říct, jestli můžu, teda...“ Věrušce zčervenaly tvářičky. Všechny sestřičky utichly. „Povídej, Věruško, copak tě trápí?“ pobídla ji Velká světluška a povzbudivě se na ni usmála. „Já... letěla jsem dneska nasbírat si trochu vůně z šípkového keře za rybníčkem, ale když jsem doletěla k potoku, slyšela jsem divný chichot, raději jsem se schovala za kámen. Když jsem vykoukla, viděla jsem skřeta Frfelníka a vodoměrku Šouralku, jak se spolu baví a Frfelník jí říkal ošklivé věci...“ Věruška sklopila hlavu a smutek z ní přetékal i do ostatních světlušek. Kmitlík napjatě čekal, co bude dál. Jeho velké oči byly upřené na Věrušku.

„Říkal, že je stará a ošklivá, že slyšel ostatní vodoměrky, jak si ji dobírají, že už neumí tančit a že je ostudou všem vodoměrkám. Říkal, že má přijít v noci do jeskyně, protože jenom tam ji přijmou mezi sebe.“ Po těchto slovech se ozvalo nesouhlasné mručení.

„To je vážné. Snaží se přetáhnout další tvory na svou stranu. Je nás čím dál méně...“ povzdychla si Velká světluška.

„Chtěla jsem zakročit, už jsem se zvedala z kamene, abych k tomu řekla svoje, když se do mě opřel vichr Smršťál a odnesl mě až k trnkovníku! Trvalo celé odpoledne, než jsem se dostala zpět, a Šouralka už tam nebyla.“ Kmitlík nervózně zakmital nohama. „Musíme si všichni dát na Šouralku pozor. Taková škoda, pamatuju si, jak mě učila tancovat...“ zasnil se Kmitlík.

„Ale Kmitlíku! Ty přece nemůžeš chodit po vodě!“ vykřikla překvapeně Zvídalka

„Taky neříkám, že mi to nějak šlo. Párkrát jsem se málem utopil a pak už ji sledoval jenom ze břehu. Taková nehoráznost! Musíme něco udělat, aby nebyla Šouralka nešťastná!“

„Zítřka tam zaletím a promluví s ní,“ řekla Věruška jemným hláskem.

„Ale nebojíš se, Věruško?“ zeptala se Hbituška, když viděla, jak se Věruška zatřásla. „Poletím s tebou, jestli chceš. Může to být nebezpečné.“

„Jsi hodná, ale poletím sama. Nechci Šouralku strašit a ona mi kdysi hodně věřila. Moc jsme si spolu povídaly, to ještě nebývala tak mrzutá. Chci jí pomoci a lépe bude, když to zkusím sama.“

„Bojovat s vlastním strachem je jedna z nejdůležitějších věcí,“ řekla Hlobalka a usmála se na Věrušku.

„Přesto buď Věruško hodně opatrná! Šouralka se mohla hodně změnit...“ řekla Velká světluška. Zvedla se ze své pampelišky a udělala několik ladných tanečních kroků.

Na její tváři se třpytil odraz měsíce. Usmívala se na společenství světlušek. „Jsem na vás hrdá, sestřičky, i na tebe, Lucinko, plamínek v tobě už začíná doutnat a bude ukazovat cestičku nám všem.“ Lucinka příliš nechápala, ale věděla, že slova Velké světlušky jsou moudrá. Cítila se v bezpečí. Pozorovala taneční kroky ostatních světlušek, které se přidaly. Trvalo chvíli, než se zvedla také a tančila s nimi. Jejich jemné hlásky se prolínaly jako při první noci. Kmitlík si jen podupával do rytmu svýma zdravýma nohama a občas si i povyskočil, jak ho to kdysi učila Šouralka.

*Březový palouk se žlutými kvítky
a na něm stříbrné měsíční nitky,
tancuje celý les, tancuje louka,
Letněnka teplo své do nás všech fouká.*

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Bouřka

Lucinka to ráno vstala a mračila se na celý svět. Měla špatnou náladu. Chtěla dědečkovi říct o svých dobrodružstvích, ale bála se, že zareaguje stejně jako Honzík. Mrzelo ji, že mu neříká pravdu. Dědeček se také vzbudil a byl mrzutý. Zase ho bolela záda. Lucinka se zařekla, že zůstane celý den doma a bude mu pomáhat. Kdyby tak u ní byla Zlatuška, ta by dokázala poradit.

Zařekla se, že se na sněmu zeptá na všechno, co ji trápí. Jak pomoci dědečkovi? A jak mu říct o těch dobrodružstvích, která zažívá každou noc...

„Ale, ale... tady někdo vstal levou nohou...,“ řekl dědeček a snažil se působit vesele. Lucinka si ale všimla, jak se drží v kříži. Musí ho to hodně bolet.

„Není mi dneska nějak dobře,“ odpověděla Lucinka.

„To bude asi tím, že se chystá velká bouřka..., to jsou i zvířátka mrzutá a do ničeho se jim nechce. Podívej na Broka. Od svítání jenom leží a ani neštěká na housata. Kdyby nás chtěl někdo ukrást, tak ho nechá projít a ani nezavrčí, holomek,“ usmál se děda a otevřel dveře. Venku bylo divné dusno a parno. Lucinka si všimla temného mraku, který se kupil za lesem. Okamžitě vylezla z postele. Vzpomněla si na světlušky. Pak se ale uklidnila. Určitě vědí, co dělat a kam se schovat.

„Dneska zůstanu doma a budu vařit, dědo...“

„Pro mě za mě..., aspoň nebudeš courat po všech čertech, když se blíží tohle,“ kývl hlavou směrem k lesu. „Jajaj, Lucinko, ty záda..., když má přijít bouřka, tak se ozývají nejvíc. Dneska se mnou nebude žádná legrace...,“ vzdychl si děda.

„To nevádí, dědo, neboj, postarám se o tebe i o zvířátka!“ Lucinka ustlala svou postel a šla postavit na čaj. Napumpovala vodu do kýblů. Housata nechala ještě ve výběhu, ale nesmí zapomenout je schovat! Přiběhla k Brokově boudě a podržala ho za ušima. Jen unaveně otevřel oči a neobtěžoval se ani vylézt z boudy ven a povalit ji do sušícího se sena. Taky seno! Nesmí na nic zapomenout. Ale voda se vařila a protože děda sklízel houby z parapetu, přetekla polovina konvičky na kamna. Lucinka přiběhla do chalupy, rychle chytila pokličku a spálila si prsty. Poklička jí vypadla z ruky a udělala tolik rámusu, že děda přiběhl, jako kdyby mu bylo dvacet a úplně zapomněl na to, že ho vlastně bolí záda.

„Je ti něco?“

„To je dobrý, dědo, jen jsem sáhla na horkou pokličku...“, řekla mrzutě Lucinka. Byla smutná, že to nezvládá tak dobře jako děda.

„Musíš dávat pozor na to, co děláš právě teď a nedělat deset věcí najednou.“

Lucinka kývla hlavou a vzala si utěrku, aby mohla vodu odstavit. Úplně zapoměla, že chtěla zalít čaj, protože si uvědomila, že musí dát najíst Brokovi. Nechala konvičku na druhé plotně a vyběhla ven. Když se vrátila, uvědomila si, co zapoměla, a vzdychla. Děda ji pozoroval a pak s úsměvem naznačil: „Jedno po druhém, Lucinko, jedno po druhém..., nespěchej, hezky si to promysli. Chtěla jsi zalít čaj.“

„Ale když to je tak těžký, dědo, všechno si to pamatovat. Ještě dát housatům, zavřít je, než přijde bouřka, schovat seno, zavřít všude okna..., určitě je toho ještě víc. Jak si to všechno můžeš pamatovat?“

„Už tu žiju dlouho. Nebuď z toho smutná, časem se naučíš dělat věci popořadě a nemotat to. Taky bych asi měl problém, kdybych musel žít ve městě, tady jsem zvyklý a vím, co musím udělat hned a na co je čas.“

„Asi máš pravdu..., co mám vůbec udělat k obědu?“ zeptala se Lucinka už veseleji.

„Poradím ti, jak udělat výborný guláš z hub!“ řekl děda.

„Jó, a já ho pak zkusím udělat i doma mamince a tatínkovi!“ vykřikla Lucinka radostně.

„A ty už doma vaříš?“ zeptal se děda udiveně. On sám byl zvyklý na svá kamna a za elektrický sporák by je nevyměnil ani za nic.

Lucinka pohodila hlavou: „Už dávno, dědo. Nejlíp umím špagety, ale baví mě to jen někdy,“ řekla, aby tím trochu naznačila, že ji spíš baví skládat s tatínkem nábytek dohromady než stát u kamen. Děda její poznámku pochopil a zatahal ji za cop.

Dědeček pomáhal Lucince se vším, jak mohl, a ona byla čím dál veselejší, protože jí to šlo od ruky. Zjistila, že když dělá věci popořadě, tak jich zvládne daleko víc a nenadělá všude takový nepořádek. Temný mrak na obzoru se na okamžik zastavil, ale dusno zůstávalo a tížilo všechny tvory u mlýna. Lucinka s dědečkovou pomocí uvařila výborný guláš, na kterém si oba pochutnali. Pak se najednou zatáhlo tak, že bylo potřeba rozsvítit svíčky. Dědeček zakázal Lucince rozsvítit. „Elektrina je nebezpečná, když je venku takováhle smršť, Lucinko, to si pamatuj.“ Pak vyprávěl Lucince strašidelné příběhy o lidech, kteří se ztratili v bouřce a o těch, do kterých udeřil blesk. Lucinka poslouchala hromy a sledovala záblesky světla. Byla zalezlá pod peřinou a napjatě poslouchala dědečkovy historky. Bylo už odpoledne, když bouřka ustala. Lucinka vyběhla na zápraží a nadechla se čistého svěžího vzduchu. „Dědo, to dusno už je pryč a venku to krásně voní!“

„To ve městě nemáte, co? Takovýhle vzduch!“ zeptal se a vyšel za ní ven. „Bouřky nejsou zlé, vše se pročistí a země si oddychne, všechno zlé a špinavé se spláchne a zůstane čisto. Podívej se tamhle!“ řekl a ukázal směrem k lesu, kde zapadalo slunce. Bylo rudé, kolem něho se prostíraly červánky.

„Lucko!“ ozval se najednou hlas. Lucinka i děda se podívali směrem, odkud vycházel hlas, a viděli Honzika, který byl mokrý od hlavy až k patě. Nohy měl od bahna.

„Kristovy rány! Tys byl celou dobu venku?“ vykřikl zděšeně děda, když ho viděl.

„Nenašel jsem místo, kde se schovat a domů to bylo daleko,“ vyrazil ze sebe.

„Pojď honem k nám, usušíš se aspoň,“ řekl děda.

Lucinka půjčila Honzíkovi své oblečení. Když se převlékl do čistého, jedl horký guláš a tváře měl rudé tím, jak se zahřál u kamen. Děda odešel pro sušenou mátu

na půdu. Honzík na to čekal a vytáhl z kapsy svých mokrých kalhot krabičku, ve které měl kromě několika zápalek i...

„Světluška!“ vyhrkla Lucinka. Světluška ležela na svých krovkách a jen občas pohnula nožkami. „Co jsi jí udělal?!“ bylo první, co Lucinku napadlo. Vzpomněla si na Kmitlíka a na to, jak ho musela zachránit z Honzíkových dlaní.

„Já... já,“ zakoktal Honzík. „Já jsem ji zachránil před bouřkou. Našel jsem ji u rybníčku a vzpomněl jsem si na to, co jsi říkala o světluškách,“ řekl a ruka s krabičkou se mu třásla. Báł se, že mu Lucinka neuvěří. Měřila si ho přísným pohledem, ale pak si uvědomila, že by ji Honzík nepřinesl, kdyby ji skutečně ublížil on.

„Dobrá...,“ řekla nakonec. „Musím jí pomoci, ale, nevím ještě jak,“ řekla smutně a zavřela krabičku, protože se vracel z půdy děda s trsem sušené máty.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Šouralka se zlobí

Vodoměro, vodoměro,
máš už staré, vetché tělo,
sezobne tě první pták,
ochrání tě jenom Krák

Šouralce v hlavě neustále zněl Frfelníkův posměšný

zpěv. Nebyl to vlastně ani tak zpěv jako nepříjemně hlasité skřeky. Hopsal na břehu, jako by mu u pat hořely palčivé ohýnky. Přemýšlela o Frfelníkových slovech a pozorovala svůj odraz na hladině. Její unavené staré nohy byly jako přikované k vodě, nemohly se hýbat s takovou lehkostí, jak tomu kdysi bývalo. Šouralka dostala vztek. Je to tak nespravedlivé! Proč by měla být všem pro smích, když celý život ji každý obdivoval! Třeba nemá Frfelník pravdu, třeba... Šouralka se rozhlédla kolem sebe. Byla jediná na svém rybníčku, nikdo si s ní už dlouho nepovídal, nikdo k ní nechodil. Křehulčata odlétla s ostatními vážkami. Proč ji opustila i ta zmije Jedmila, která se vyhřívala na kameni u jejího břehu? Protože je ošklivá, stará a bezmocná. Frfelník měl pravdu. Šouralka si povzdychla. Pak ji ale popadl nový příval zlosti. Ještě vám ukážu, že nejsem bezmocná! Ještě uvidíte, co dokáže Šouralka! Klouzavým nejistým krokem nervózně slídila po svém rybníčku. Hladina pošimraná jejími nožkami se mračila, jak na ní Šouralka nechávala navztekané vrásky. Vtom uslyšela bzučení. To bude jedna z těch světluch, pomyslela si. Také na mě zapomněly, mají ten svůj palouk, mají jedna druhou a na staré známé si nevzpomenou. Jen počkej světlucho, budeš litovat, žes mě zavrhla, že jsem teď terčem posměchu úplně všem! Vsadím se, že na těch svých sněmech rozebíráte, jak jsem zase klopýtla, uklouzla a jak se směšně kodrcám po hladině...! Tak Šouralka stupňovala svůj hněv a Věruščin bzukot se blížil k rybníčku.

„Kdo se to opovažuje rušit můj klid?“ vykřikla Šouralka vztekle do vzduchu.

„To jsem já, Věruška, přiletěla jsem se za tebou podívat.“

„To ti tak budu věřit...“, sykla pro sebe Šouralka, „přišla ses napást na mém neštěstí, abys měla v noci o čem povídat všem ostatním, co mě přestali znát!“

„Neslyším tě... nemůžeš prosím přilétnout blíž?“ řekla najednou mírně Šouralka. Věruška slétla až nad hladinu

a na to Šouralka čekala, sekla po ní svou hubenou nohou a světluška spadla do vody. Křidélka se jí slepila dohromady a nemohla jimi hýbat. Nožkama kmitala, jak mohla, aby se jen udržela na hladině. Lapala po dechu, prskala vodu a viděla, jak se Šouralka vysmívá tomu, jak se snaží. „Jsem stará a ohyzdná, ale tohle dokážu lépe než ty.“

„Šouralko, Šouralko, proč říkáš, že jsi... stará a ošklivá...?“ vyhrkla ze sebe Věruška z posledních sil. „...vždyť jsi... krásně štíhlá..., máš ladné pohyby..., na hladině tančíš jako víla..., nevěř tomu, co říkají druzí.“ Šouralka se zarazila, popošla blíž ke zmítající se světlušce. Hubené hnáty a scvrklé tělo nebylo tak pružné, jako kdyby patřilo mladé vodoměrce, ale ona si v tu chvíli připadala krásně. Rozběhla se po hladině a udělala piruetu. Pak ještě jednu a další, ale to už světluška neviděla, protože se jí zatmělo před očima...

Probudila se na druhém břehu. Horký vzduch jí jemně sušil křidélka, cítila, jak jí prochází teplo celým tělem. Na hladině před ní stála Šouralka a usmívala se. Pak jen řekla: „Děkuju ti a nezlob se prosím za to, ehm... za to pošádlení...“, a odkmitala. Cestou si udělala několik piruet a její smích se rozléhal po rybníčku jako jemné kruhy, které vytvářely její pohyby na hladině. Věruška byla šťastná. Proti ní dokázala skutečně Šouralka na hladině zázraky a nikdo neměl právo se jí vysmívat. Vtom se zatáhlo. Věruška se vždy bála bouřek. Pro každého tvorečka je lepší, když je zalezlý někde v bezpečí, když se blíží bouřka. Zkameněla strachy. Nemohla se hýbat. Viděla jen, jak se nebe otevírá, jak se blesky prohryzávají černými mraky. Šouralka také ustala ve svém tanci. Zakrátko její hladinu rozryly obrovské dešťové kapky.

„Věruško!!! Utíkej se někam schovat!“ vykřikla ještě na Věrušku, která byla okamžitě mokrá, když ji obrovská kapka povalila na zem.

„Pomóoc!“ volala světluška a snažila se odplížit pod velký podbělový list. Obří kapky ji ale neustále přibíjely k zemi. Šouralka se jí snažila hodit stéblo trávy, aby po něm přelezla k ní do úkrytu, ale světluška už nevnímala. Jediné, co ještě viděla, byla obrovská růžová střecha, která ji zakryla. Pak omdlela vyčerpáním.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Smutný sněm

Lucinka se nemohla dočkat noci. Neustále opatrovala krabičku od Honzika a kontrolovala, jestli se světluška hýbe. Dokonce se i pokusila přeměnit, ale nešlo to, protože ještě nebyla noc. Nervózně chodila po místnosti, až to začalo být i dědovi divné. Na několik hodin odpoledne usnul. Lucinka vyběhla k paloučku, když slunce už téměř zapadlo, ale nikdo tam nebyl. Určitě se někde schovaly před deštěm, řekla si a vrátila se smutně zpět do chalupy. Děda spal a probudil se jen, aby se ujistil, že je všechno v pořádku, že je o zvířátka postaráno a že se Lucinka také chystá jít spát. Pak šel hned zase do postele. Bolest v zádech ho unavila tak, že nebyl schopný vydržet déle. S první hvězdičkou na obloze už bylo slyšet jeho plynulé oddychování. Lucinka okamžitě vzala lucerničku a pomalinku našlapovala s krabičkou v ruce až k paloučku. Modlila se, aby žádného tvorečka nepřišlápla. Kolem ní se rojily světlušky, které nevěděly, co se děje. Lucinka položila

otevřenou krabičku na zem a proměnila se. Ozývaly se nářky a vzlyky. Věruška ležela v krabičce a téměř se nehýbala. Její krásné zrzavé vlásky potemněly a tvář byla bělejší než kdy jindy. Oči zavřené a rty modré od zimy.

„Rychle!“ zavolala Velká světluška, „přikryjte ji pampeliškovým chmýřím!“ Světlušky okamžitě letěly pro chmýří. Jen Zlatuška se skláněla nad Věrušku a hladila jí vlásky. „Budou potřeba bylinkové obklady a hodně mátové šťávy.“

„Dědeček pěstuje mátu na zahrádce!“ vykřikla Lucinka a letěla pro ni. Celá udýchaná doletěla až do zahrádky. Jen kdyby si pamatovala, jak máta vypadá! Vzpomněla si na usušený trs v dědečkově ruce a začala porovnávat listy v zahrádce. Bylo to těžké, protože všechny rostlinky byly nyní obrovské. Nakonec přece jen našla něco, co vypadalo jako máta a když kousla do listu, po ústech se jí rozlila pálivá chuť. Rukama natrhla list. Bylo to těžké, protože byl tvrdý, ale nakonec se jí to povedlo. Do kalíšku z hluchavčího květu vymačkala trochu šťávy a letěla rychle zpět k Zlatušce. Ta pomazala šťávou Věruščino čelo a spánky. Věruška se probrala, ale bylo vidět, že je nemocná. Celé tělíčko se třáslo, i když bylo obložené pampeliškovým chmýřím, a rty měla stále modré od zimy. „Vypij to, Věruško, uleví se ti...“ řekla Zlatuška a nechala stéct trošku šťávy do jejích úst. Věruška se rozkašlala, ale začalo se jí lépe dýchat. „Na ty potlučeniny to bude chtít heřmánek,“ zavelela Zlatuška. Věruška byla skutečně potlučená. Lucinka ani nechtěla domýšlet, jak by jí ty velké kapky ublížily, kdyby jí Honzík nepomohl. Když vymačkaly šťávu z heřmánkových kvítků na její rány, Věruška usnula. Její spánek byl ale klidný, tělíčko přestalo bolet, do tváříček se vrátila barva, protože byla v teple. Světlušky ji přenesly na pampelišku a samy se usadily kolem ní.

„Neměly jsme ji nechávat letět samotnou,“ řekla Hbituška smutně.

„Není to ničí chyba, nemohly jsme vědět, že si nevšimne bouřky,“ řekla Velká světluška. „Něco jí muselo zabránit, aby zpozorovala, co se děje. My světlušky poznáme, když se blíží bouřka, a všechny víme, kam se schovat, a Mechůvka nás varovala už ráno, že se něco žene. Věruška o tom věděla.“

Vtom se ozvalo od jedné z břizek. „Vím, co jí zabránilo najít si úkryt“ řekla Šouralka provinile.

„Šouralko! Co se stalo? Pověz nám to!“ vyhrkla Zvídalka.

„Chtěla jsem Věrušce ublížit...,“ vypadlo ze Šouralky a z paloučku se ozvalo úzkostné vzdychnutí. „Chtěla jsem jí ublížit, aby všichni věděli, že nejsem bezmocná..., mrzí mě to..., a potom jsem si nevšimla, že se blíží bouřka, protože jsem tancovala na rybníčku a byla jsem tak unesená svým tancem, že... Ležela na břehu mého rybníčka a vzbudila se přímo do té bouřky...,“ Šouralka několikrát vzdychla a z jejích starých očí se vykutálely dvě velké slzy. Světlušky se nemohly na vodoměrku zlobit. Věděly, že by už neublížila, a částečně to byla i jejich chyba. Zapomněly na ni a ona tak jednala ze zoufalství. Velká světluška přiletěla k vodoměrce a podala jí okvětní lístek sedmikrásky, aby si mohla osušit slzy.

„Nezlobíme se na tebe, Šouralko. Víme, že tě to mrzí. Nás taky mrzí, jak jsme se k tobě zachovaly. Slibujeme ti, že tě budeme u tvého rybníčku navštěvovat. Teď ale musíme všichni myslet na to, jak se povede Věrušce.“ Pohled všech klesl zpět na spící světlušku, která pravidelně oddychovala pod chmýřím. Zlatuška jen pohodila hlavou a řekla: „Bude v pořádku, uvidíte. Už pozitří bude tančit a zpívat na sněmu.“ Všem se ulevilo. Věděly, že Zlatuška se v tomhle nikdy nemýlí. Protože byly všechny unavené, odnesly Věrušku do bezpečí. Zlatuška věděla o pěkném místě, kde o ni mohly pečovat, než se sama postaví na nohy. Lucinka se rozloučila a šla spát. Byl to dlouhý těžký den, ale všechno nakonec dobře dopadlo. Těsně před

usnutím si Lucinka uvědomila, že ani neměla příležitost zeptat se na to, co ji trápí. Zkusí to tedy zítra, ale nesmí zapomenout. To už se ale houpala na vlnách spánku, pokojně unášená jako lístek na hladině.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Ztracená lucernička

Lucinka vstala do krásného rána. Protáhla se a z okna viděla dědu, jak přehrabuje seno. Už je mu lépe, pomyslela. To je dobře. Ustlala, převlékla se a učesala rozčuchané vlasy. Když se umyla, postavila čajník s vodou na kamna, a tentokrát už věděla, že nesmí odejít, dokud se voda neuvaří. Čekala chvilku a pak zalila čaj. Udělala mátový, protože zjistila, jak je zdravý. Pak vyběhla ven. Brok ji vítal radostným štěkotem. „Bročku! Tak už je ti líp? Včera jsi byl ale morous!“ drbala ho za ušima.

„Ahoj, Lucinko! Jak ses vyspala?“ vola na ni děda.

„Krásně, dědo! V těch peřinách se spí moc hezky.“

„No bodejť, to ve městě taky nemáte, co? Takovýhle spaní!“ a zamával hráběmi ve vzduchu.

„Nemáme, dědo! Ale zase máme autobusy a muzea!“ křičela na něj ona a smála se.

„K čemu jsou vám autobusy, když nemáte takovýhle spaní, a do muzea bych nešel, kdybych se pořádně nevyspal,“ škádlil ji děda. Lucinka mu šla pomoci se senem. Vůně proschlé trávy ji na okamžik přesvědčila

o tom, že by nejraději vyměnila všechna muzea a autobusy za to, aby mohla žít ve mlýně.

„Ještě, že tě mám, dědo...“ řekla jen a zápasila s hráběmi, které, jak se zdálo, nechtěly hrabat tím směrem, kterým chtěla hrabat ona.

„Chi!“ zasmál se děda a pomohl jí s těmi neposlušnými hráběmi.

„Tatínek ráno volal..., prý si pro tebe za týden přijedou.“ Lucinka se zaradovala, že uvidí maminku a tatínka, protože se jí po nich opravdu stýskalo. Hned ale posmutněla, protože si uvědomila, že to znamená konec dobrodružství ve mlýně. Pak se dědeček sehnul a pošeptal jí do ucha: „Neboj, budou tu i příští rok...“ Lucinka se na něj udiveně podívala. Než se stačila zeptat, co tím vlastně děda myslel, už hrabal další kus louky. On o tom ví! Děda o tom ví a ona už mu nemusí lhát! Měla velkou radost. Vzpomněla si na to, že udělala oběma čaj, a běžela pro něj do chalupy. Den uběhl vesele. Lucinka se naučila, jak zadělávat těsto na výborný meruňkový koláč a jak rozeznat jednotlivé bylinky v dědečkově zahrádce.

Když se blížila noc, začala být netrpělivá. Chtěla co nejdříve za světluškami, aby zjistila, jak to dopadlo s Věruškou. Když přiletěla na palouček, zjistila, že se Věrušce daří lépe. Séděla na pampelišce zachumlaná ve chmýří, aby jí bylo teplo a usmívala se na ostatní. Světlušky vesele tančily kolem ní a všechny byly spokojené. Věruška ještě poděkovala všem, že jí pomohly, a hlavně Lucince, že o ni pečovala v krabičce od zápalek.

Když Jitřenka zamávala lucerničkou a všechny světlušky se usadily na svoje pampelišky, Lucinka se zeptala Zlatušky, jestli neví, co by bylo vhodné na ta dědečkova záda. Zlatuška ukázala na kytičku za břízkami a řekla, ať z toho udělá obklady a nechá několik hodin působit. Lucinka se snažila zapamatovat si tu zvláštní rostlinku, která vypadala trošku jako

pampeliška a trošku jako bodlák. Zvídalka kolem ní prolétla a řekla s úsměvem: „Lucinko, víš, jak si můžeš cvičit paměť? Zkus se podívat na tu rostlinku a řekni si, co ti připomíná.“ Lucinka se upřeně zadívala na sytý zelený list a řekla: „Tak, vypadá trošku jako pampeliška. Má stejně dlouhé a tlusté listy. Pak mi taky připomíná bodlák tím, jak jsou ty listy špičaté.“

„No vidíš a zítra, až nebudeš vědět, tak si vzpomeň, co ti připomínala – budeš to pak mít jednodušší.“

„Děkuju ti, Zvídalko. Zkusím to. Všechno je těžké, když to vypadá ve dne jinak než v noci. Ráno mi ta bylinka bude připadat malinká a úplně jiná.“

„Ještě si můžeš zapamatovat, že roste vedle dvou sedmikrásek, asi metr od krtince,“ mrkla na ni Zvídalka. Lucince došlo až teď, že ta obrovská temná tyčící se hora je ve skutečnosti krtinec.

„No páni,“ řekla překvapeně Lucinka a světlušky se začaly smát.

„Lucinko, chceme se jít podívat za Šouralkou, navštívit ji u jejího rybníku, poletíš s námi?“ zeptala se Velká světluška.

„Ale co Věruška? Může už letět?“ zeptala se Hloubalka starostlivě. Zlatuška jen zakroutila hlavou. „Zůstanu tu s ní, vy leťte. Budeme si povídat a pít mátovou šťávu.“

„Pozdravujte od nás Šouralku!“ řekla jemným hláskem Věruška.

Světlušky se vypravily na cestu. Ještě několikrát se otočily, aby zamávaly svým sestřičkám, a už mířily k rybníku.

Mezitím se v jeskyni radilo několik pavouků, jak to udělat, aby Šouralka změnila názor a aby ji přilákali do jeskyně. Poté, co Frfelník selhal, bylo třeba vymyslet nějaký jiný plán. Spáč ještě před svým usnutím vymyslel, že by bylo nejlepší poslat za Šouralkou bludičku Vějičku a Bludný kořen. Oba tak můžou Šouralku navést k jeskyni

a tady ji přesvědčit, že by se k nim měla přidat. Když jich bude víc, Šouralka jim uvěří a budou mít vyhráno.

„Bouřka zranila jednu ze světlušek, tak aspoň něco...“ zasípal Šeroprach. „Ještě, že máme Smršťála, ten přihnal mraky nad rybník tak rychle, že se ta malá světluška nestihla ani rozkoukat,“ všichni spokojeně zabručeli a Smršťál zahvízdal do jeskyně jednu ze svých melodií.

„Ale teď už do práce!“ řekl Krák. „Je třeba jednat, to malé dítě už je příliš daleko a učí se rychle.“

„Ne tak rychle...“ vypípl ostrý ječivý hlásek z rohu jeskyně.

„Co tím myslíš, Štípo?“ zeptal se Krák. Blecha, která bydlela už několik let v Brokové srsti, si vždy vyskočila na stéblo trávy, odkud přehledně slyšela vše, co se na paloučku odehrávalo. Nemohla si nevšimnout, že Lucinka nedává velký pozor na svou lucerničku. Už nejméně dvakrát o ni málem přišla.

„Myslím, že vím, jak tomu všemu udělat přítrž, a Šouralka ať si klidně zůstane tam, kde je,“ vypípla Štípa. „Potřebuju jen bludičku Vějičku, Bludák může zůstat v jeskyni, beztak je neohrabaný a poznali by ho. Lucinka bludičku ještě neviděla. Já totiž něco vím!“ poznamenala důležitě Štípa.

„Co Štípo! Nenapínej nás!“ řekl Krák a netrpělivě přešlápl na svém kameni.

„Dnes v noci se chystají za Šouralkou. Už tam určitě budou. Chvilku to přece jenom trvalo, než jsem sem doskákala. Vyrazila jsem hned, jak se dohodly na tom, že navštíví tu starou vodohnátku,“ řekla posměšně Štípa a třela si nožičky o sebe.

„Štípo! To jsou skvělé zprávy! Přepadneme je a zmocníme se lucerny!“ zajásal Krák. „Musíte hned vyrazit! Jděte tedy jen vy, Štípo a bludičko. Ostatní zůstanou tady v jeskyni, nesmíme je vyděsit. To děcko vás asi nezná, ale světlušky ano. Musíme být opatrní.“ Bludný

kořen zamrmlal a zarazil své kořeny zpět do jehličí.

Když dorazili k obrovské vrbě, viděli u rybníčku několik světýlek.

„Opatrně,“ řekla Štípa, „už jsou na místě.“

Bludička se schovala za své závoje a předstírala mlhu. Pomalu se sunula ke břehu rybníka, kde si světlušky rozložily okvětní lístky, posedaly si kolem dokola a sledovaly Šouralku, jak klouže po hladině. Vyprávěly si, co se za poslední dny přihodilo. Lucinka sledovala krásné pohyby vodoměrky. Také by to chtěla umět – když tu viděla zvláštní odlesk na jednom kamínku dál od břehu. Myslela si, že je to něco stříbrného a vydala se za tím. Nikdo si nevšiml, že opustila své místo, protože Zvídalka vyprávěla své nekonečné teorie o tom, jak má vodoměrka stavěné tělo, jak je dokonale vyvážená, a proto jí nečiní problém tančit po hladině. Začala srovnávat postavy světlušek a vodoměrek a nějakou smyčkou se dostala až k postavám žížal, když tu se ozvala Velká světluška: „Kde je Lucinka?“

Hbituška byla první, kdo vystřelil ze svého šípkového plátku a začal ji hledat. Dokonce i vodoměrka vylezla ze svého rybníčku, třebaže ji pohyb po souši dělal problémy. Našly ji na kameni. Plakala.

„Co se stalo?“ zeptala se Mechůvka. Hloubalka jen vzdychla: „Ztratila lucerničku...“ všechny světlušky překvapeně zalapaly po dechu.

„Ale jak se to stalo?“ chtěla vědět Zvídalka.

Lucinka nebyla schopna odpovědět. Pamatuje si jen, že přišla ke kamínku, na kterém viděla stříbrný odlesk, ale ten zmizel, sotva se k němu dostala, pak se objevil stejný odlesk na lístku lesní jahody o několik metrů dál. Ví, že zapomněla lucerničku na kameni. Když přišla k jahodovému lístku, odlesk opět zmizel. Rozhodla se, že se vrátí a řekne to sestřičkám, ale lucernička už byla pryč.

Velká světluška si ji měřila přísným pohledem: „Viš, co

to znamená, Lucinko? Několikrát jsi od nás slyšela, že lucerničku musíš opatrovat.“ Lucinka se podívala na Velkou světlušku, která se smutně mračila. „S prvním ranním paprskem se proměníš zpět v lidské dítě a už se nikdy nestaneš světluškou.“ Lucinka plakala. Hloubalka ji hladila po vlasech a Velká světluška smutně hleděla do země. Všem se z očí vyhrnuly slzičky, když viděly Lucinku a uvědomily si, že legendě o plamínku je konec. Zvidalka byla první, kdo zvedl hlavu: „Nezoufejte, sestřičky. Lucerna někde musí být. Zkusíme ji najít. Budeme hledat ve všech koutech lesa. Tuším, že vím, kdo za tím vězí...“

„A kam půjdeme?“ zeptala se Hbituška, která se už už chtěla vydat na tu cestu.

„Pozorujte závojíčky. Jsou jich tu všude spousty,“ řekla Hloubalka a zvedla ze země stříbřitý poprašek. Podala ho Velké světlušce, která ho pečlivě zkoumala. Hned jim všem došlo, že v tom má prsty bludička Vějička. Jitřenka se podívala na Lucinku: „Ty jdi domů, Lucinko a ráno prohledej svou skrýš. Pokud nenajdeš lucerničku...“ nedopověděla. Lucinka smutně sledovala, jak odlétají. Jen měsíc jí osvětloval smutnou cestu domů.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Brambory v popelu

Lucinka vlétla do své postýlky, ale neusnula. Chtěla počkat na první ranní paprsek, ale nakonec ji přece jen zmohla únava. Ráno ani nepozdravila dědečka a běžela hned ke své skrýši. Zašátrala nedočkavou rukou mezi poleny. Nic nenašla. Smutně si sedla na zem a viděla, že ji děda pozoruje ze zápraží. „Ztratila jsi něco cenného, vidíš?“ zeptal se tajemně. Lucinka jen kývla. „Je třeba dávat pozor na věci, na kterých ti záleží, Lucinko. Pak to hodně bolí...“ po těch slovech se Lucinka znovu rozbředla. Děda jí pomohl vstát a pohladil jí po vlasech: „Neboj se, holčičko, nějak se to vyřeší.“

„Nechceš vědět, co to bylo?“ zeptala se netrpělivě Lucinka a mnula si uslzené oči.

„Vím, co to bylo, tys měla aspoň to štěstí, žes to vůbec našla! Já to nikdy nenašel!“ řekl dědeček s povzbudivým úsměvem a Lucinka věděla, že má vlastně pravdu. Usušila slzy a ačkoliv ji to hodně mrzelo, věděla, že zažila něco, na co už nikdy nezapomene a že slzy jí lucerničku stejně nenajdou.

Celý den pomáhala dědečkovi. Šla ke krtinci a objevila záhadnou bylinku, kterou použila do obkladu. Dědeček chvíli ležel, ale brzy vyskočil z postele a jásal, že ho Lucinka uzdravila, že ho bolest přešla a že už se může pořádně protáhnout. Odpoledne přišel Honzík, zeptal se

s úsměvem, jak se má světluška a když Lucinka odpověděla, že naposledy se jí vedlo dobře, že dostala heřmánkové a mátové zábaly, Honzík jen zalpal po dechu, protože nevěděl, co na to odpovědět. „Ty to myslíš vážně?“ zeptal se jen, ale Lucinka zakroutila smutně hlavou. „Teď už je to stejně jedno,“ řekla jakoby pro sebe a chytla Honzíka za ruku: „Pojď, půjdeme zas na borůvky! Teď už se neztratíme!“ Šla ještě ujistit dědu do chaloupky, že ví, kam jít, a řekla mu přesně, jak daleko za potokem to je a kterým směrem. Až ji samotnou zarazilo, jak moc si pamatuje, když se skutečně soustředí na to, kam jde, a všímá si věcí kolem sebe.

„Tak až tam jste minule byli? No, dobrá, dobrá, nechoďte ale nikam dál, jen k tomu borůvčí a zpátky, vím moc dobře, kde to je.“

Lucinka přikývla a vzala si z poličky bandasku. Minule dala téměř všechny borůvky Honzíkovi. Na parapetu se jich sušilo jen pár. Děda z nich dělá v zimě výborný čaj. Lucinka vyběhla za Honzíkem. Musela se smát, když viděla, jak Honzík nešikovně a se strachem nabízí Brokovi kousek salámu.

„Tak ty sis vzpomněl?!“ rozesmálo ji to. Začínala mít pocit, že Honzík je opravdový kamarád.

Brok jen nevrle zamručel, ale když sebral salám z Honzíkovy dlaně, vrtěl u toho vesele ocasem. Odvázali ho a mohli jít. Lucinka pozorně sledovala cestu a všímala si všech neobyčejných stromů, pařezů i kamenů, aby se mohli v pořádku vrátit. Cestou si povídali. Honzík Lucince řekl o svých rodičích. O tom, jak chodí s tatínkem na ryby a že jednou musí přijít k nim, aby poznala i jeho maminku. Lucinka mu řekla, že si pro ni tatínek příští týden přijede a že dostane v září dvě želvičky! Celé odpoledne uběhlo vesele a Lucinka úplně zapomněla na lucerničku, která ji ráno tak trápila. Až když se sluníčko začervenalo a pomalinku zapadalo za les, vzpomněla si na to, že dnes

v noci ji nečeká žádné dobrodružství a že své sestřičky zklamala. Smutně vzdychla.

„Musíme jít domů,“ řekl Honzík. Vydali se směrem k potoku. Lucinka už přesně věděla kudy. Je to několik metrů za obrovským bukem. U toho buku by měl být i kámen... Lucinka najednou vykřikla. Na kameni ležela velká zmije. Dívaly se na sebe. Honzík hned přiběhl a když viděl, co se děje, zašeptal Lucince. „Hlavně se nehýbej, neublíží ti, když se tě nebude bát.“ „Děda říkal dělat rámus...,“ vypípla Lucinka. „Jsme moc blízko, mohla by zaútočit. Pomalinku budeme couvat.“ Než ale udělali, co měli v plánu, zmije jen unaveně sjela z kamene a pokračovala někam do křoví. Honzík si oddechl: „Fuj, ta byla velká, měli jsme štěstí.“ Lucinka ještě chvíli stála strnule u kamene, pak se vzpamatovala a upalovala s Honzíkem domů. Když se rozloučili, pomohla Lucinka dědovi s ohněm. „Budeme dneska u ohýnku, Lucinko, nechce se mi spát a ještě jsi tu neměla brambory v popelu.“ Normálně by Lucinka vypískla radostí, ale stmívalo se a ona se jen smutně podívala na palouček plný pampelišek. Zdálo se jí, že některé zavřely své květy. Pak se sklesle usmála na dědečka. Nemusela mu nic vysvětlovat. Pohladil ji po vlasech a odešel připravovat dřevo.

Večer byl teplý a vánek příjemně šmodrchal vlasy. Lucinka jedla brambory z popela, sypala si je solí a krájela na každou z nich měkké máslo. Taková dobrota! Škoda, že to jde jen u dědy.

„Těšíš se domů?“ zeptal se dědeček.

„Těším se na maminku a tatínka!“ vyhrkla Lucinka, „ale tady je to krásný, nechce se mi do města.“

„Určitě mají ještě něco v plánu, někam pojedete, uvidíš,“ řekl dědeček.

„To bych radši zůstala tady,“ povzdychla si Lucinka a zakousla se do lahodné žluté brambory.

Dědeček na chvíli odešel připravit čaj a Lucinka se

pomalou odšourala k pampeliškám. Viděla světýlka, která se rojila kolem ní a jako by se jí snažila něco sdělit. Hbitušku poznala okamžitě, protože dělala ve vzduchu přemety a létala z jedné pampelišky na druhou. I Věrušku poznala, protože létala pomalinku kolem ní. Jitřenka bude určitě ta nejbližší Velké světlušky, která seděla na pampelišce. Radí se. Mají sněm. Lucinka vzdychla. Zlatuška byla hned vedle Věrušky. Vypadalo to, jako by se držely. Věruška sice už může sedět, ale ještě je zesláblá. Jen Hloubalka a Zvídalka nejsou nikde vidět...

„Lucinko! Pojď si pro čaj,“ zavolal děda. Lucinka šla zpět k ohni. „Je mi to moc líto...“ zašeptala ještě k pampeliškám a doufala, že jí světlušky rozuměly.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Jeskyňní oslava

P olovina lesa jásala. Pavouci splétali slavnostní sítě, blechy skákaly z jedné srsti na druhou a hodovaly. Krák to vše pozoroval ze svého kamene a byl spokojen. Frfelník hopsal v kapradinách a bludička jezdila na Bludném kořeni po celém lese a rozhazovala svoje

závojíčky. Krák svolal všechny do jeskyně, aby jim oznámil, že se nemusí bát ohně, který se už nikdy nezažehne, protože lucernička je jejich. Nemusí se děsit toho, že je světlo vypudí z jeskyně, vyhráli. Ozval se bouřlivý jásot. Lucernička byla hozená v prachu mezi nimi. Aby se už nikdy nemohlo opakovat to, co je nyní postihlo, rozhodl se Krák lucernu zničit. Dupali na ni. Skákali po ní. Snažili se rozbít sklička kamenem, ale vypadalo to, že je lucerna nezničitelná.

„Hodíme ji ze skály a roztrháš se o kameny!“ zvolal Spáč, který zrovna nespal, jen klimbal, protože čtyři z jeho očí byly otevřené.

„To by mohlo vyjít,“ řekl Krák zamyšleně. „A kdo se toho chopí?“ Hlásili se všichni, a tak se losovalo. Nejdelší jehličí si vytáhla Fujka. Ozvalo se zaúpění. „Ne, proboha Fujka ne, všechno pokazí!“ Chamtík nervózně přešlapoval a škrábal nožkami o kámen. „Vždyť všichni víme, jak je neschopná...“ Fujka sklopila oči. Pak je ale opět zvedla a řekla: „Nejsem možná nejbystřejší, ale nejsem neschopná!“ vykřikla. Všichni ztichli. To bylo poprvé, co se Fujka bránila. „Všichni se mi jen smějete, i když se snažím,“ to už ale její hrdost polevila a Fujka se rozbřečela. Šeroprach zakmítal těsně před ní a řekl svým vyschlým hlasem. „Jestli se ti to nelíbí, tak odejdi. Určitě máš kam jít, Fujko. Les je plný bytostí, které tě vezmou mezi sebe...“ ozval se smích, který málem rozlámal krápníky visící ze stropu a pavoukům pocuchal vlákna. Fujka jen otočila hlavu a vyšla z jeskyně. Les byl veliký a ona neznala jeden jediný směr, kudy by se mohla vydat. Šla tedy rovně, snad někam dojde. Už po pár skocích našla svůj cíl.

V jeskyni se zatím bouřlivě diskutovalo o tom, kdo rozbije lucernu. Fujka už je nezajímala. Od té doby, co měli lucernu, neusilovali o každého. Už jim nic nehrozilo, tak proč se obklopotvat neschopnými tvory. Druhý los padl na Šeropracha a všichni svorně odsouhlasili, že by to měl

být on, kdo lucernu rozbije. Můří křídla se rozkmitala.

Lucinka vlétla do Šeroprachův let byl tichý, ale rychlý. Zamířil přímo k Jedovému zubu. Tak říkali skále, která se tyčila na druhé straně lesa. Nejvyšší ze všech skal v okolí. Nevšiml si ale, že ho sledují dvě světýlka. Hloubalka se choulila za strom, protože cítila zlo, které se prášilo z můry. Zvídalka zatím spřádala své plány o tom, jak lucerničku zachránit. Najednou se mezi nimi objevil obrovský lepkavý jazyk. Fujka! Vyřikla Hloubalka. Okamžitě uskočily. Fujka je ale nepronásledovala. Nechtěla jim vlastně ani ublížit. Proč by jim ubližovala – stejně se nemá kam vrátit, a i kdyby mohla, už do jeskyně nechce. Okamžitě stáhla svůj jazyk zpět a provinile se podívala na světlušky. „Omlouvám se, síla zvyku...“ řekla jen. Světlušky překvapeně zkoumaly Fujku. Hloubalka z ní necítila nic zlého, a tak řekla: „Fujko, chceš nám pomoci?“ Ropucha potěšená tím, že se jí nikdo nevysmívá a že jí někdo potřebuje, prudce zakývala hlavou, až se z ní oddrolily kousky bláta. „Musíme zachránit lucernu!“ vyhrkla Zvídalka. „Šeroprach už je na cestě k Jedovému zubu, musíme si pospíšet, jinak ho nedohoníme!“ Fujka chvíli přemýšlela a pak řekla tiše. „Vím kudy. Vezmu to přes Bahňák, vy leťte přímo za ním. Já mu tak nadběhnu. Přes Bahňák nemůže, je tam spousta ropuch, které by si na něm smlsly. Budu tam dřív než on!“ Řekla Fujka a připravila se k obřímu skoku. Světlušky upřímně zapochybovaly, že by tam byla dřív, když viděly, jak se její neohrabané tlusté tělo rozpláclo do bláta. Fujka se ale ihned znovu zvedla a předvedla další ze svých dlouhých skoků. Světlušky na nic nečekaly a vydaly se za Šeroprachem.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

*Jak to nakonec všechno
dopadlo*

Lucinka se ještě před tím, než šla spát, smutně podívala na palouček. Světýlka seděla nehnutě na pampeliškách. Radí se, stále se ještě radí. Tak moc bych jim chtěla pomoci, vzdychla Lucinka. Děda ji chtěl potěšit, protože viděl, jak se trápí: „Podívej se, čmoudíku, jak máš černý tváře! Všude od popela!“ Lucinka se podívala do zrcadla a musela se zasmát s dědou. Na tvářích i na čele měla černé šmouhy. Umyla se a šla do postele. Přikryla se peřinou, řekla dědovi dobrou noc, ale nemohla usnout. Převalovala se a přemýšlela, jak asi světlušky zápasí se zlem. Proč jen si nedávala na lucernu pozor! Když se za lesem objevil první paprsek slunce, vzbudilo ji jemné bzučení. Promnula si oči a viděla před sebou dvě světýlka. Patřila ale obě jedné světlušce. Radostně nastavila dlaň. Světluška na ni položila lucerničku. Jakmile se dotkla Lucinčiny dlaně, lucerna se zvětšila do své obvyklé podoby. Lucinka se chtěla hned proměnit, ale všimla si, že slunce už vycházelo a ticho prořízl nedočkavý křik kohouta. Světluška zmizela otevřeným okýnkem ven. Lucinka chvíli jen seděla a z očí jí tekly slzičky štěstí. Rozhodla se opatrovat lucernu jako oko v hlavě. Nikdy už se nesmí stát nic podobného. Potichu, aby nevzbudila dědu, vyšla ven

na zápraží, pozdravila krásné začínající ráno a podívala se směrem k pampeliškám. Světlušky tančily v kruhu kolem Velké světlušky, která se houpala na pampelišce. Lucinka věděla, že vše je tak, jak má být, a ze srdíčka jí spadl obrovský balvan. Dala lucernu do své skrýše a šla ještě do postýlky. Po několika hodinách ji vzbudilo šimrání. Brok se jí pokoušel probudit tím, že do ní šťouchal, a jeho srst Lucinku nutila kýchat. „Broku! Jen ji vzbud', spala už dost dlouho,“ řekl děda. Lucinka ucítila příjemnou vůni ovocného čaje. Protáhla se a usmála se na dědu. Věděla, že to ví, protože na ni mrkl, jak to dělal vždy, když nebylo třeba cokoliv vysvětlovat.

Venku bylo krásně! Zpívání ptáků Lucinku znovu ukolébalo. Pustila Broka a dováděla s ním na louce. Byla šťastná, že všechno dobře dopadlo, a chtěla to vykřiknout do světa! Celý den pomáhala dědovi. Hrabala seno a dokonce i zkrotila neposlušné hrábě, které už jí nejezdily pod rukama, kam se jim chtělo. Honzík také přišel a přinesl jí třešně, ale musel hned zas domů, protože maminka dělala velký úklid a on musel pomáhat. Večer se Lucinka nemohla dočkat, až navštíví své sestřičky. Když dědeček usnul, hned vyběhla a proměnila se. Radostně přilétla k ostatním a děkovala tolik, že ji musela Velká světluška zarazit. Mechůvka jen řekla, aby si příště Lucinka dávala pozor, že to bylo nebezpečné. Ostatní světlušky seděly na svých pampeliškách a s úsměvem se dívaly na Lucinku. Byly rády, že je zase mezi nimi. Lucinka chtěla vědět, co se stalo, a tak se Hlobalka dala do vyprávění:

„Nic z toho by se nebylo bývalo stalo, kdyby nebylo Fujky.“

Lucinka překvapeně vyhrkla: „Kdo je Fujka?“

„Ropucha, která přešla na naši stranu. Tušila jsem dlouho, že je hodná, ale protože si všichni vždy mysleli, že je ošklivá, tak se sama zařadila k temnější straně. Nikdy ji

ale vlastně nepřijali. Jen se jí vysmívali a Fujka tam byla nešťastná. Vrátila se k ostatním ropuchám do Bahňáku, kde se jí už nikdo neposmívá. Slíbila ale, že se za námi přijde podívat na naši slavnost.“

Ostatní světlušky zamávaly radostně svými lucerničkami. Hbituška udělala jeden ze svých nedočkavých přemetů, ale pak si hned zas sedla, protože Hloubalka chtěla vyprávět dál.

„Já a Zvidalka jsme čekaly u jeskyně, co se bude dít. Nemohlo nás být víc, protože bychom se svými světýlky prozradily. I tak jsme si musely lucerničky zakrývat mechem. Zvidalka vymyslela dokonalý plán, jak se dostat až k jeskyni. Cestou jsme také potkali zmiji Jedmilu, která se k nám přidala.“

„Zmiji? Také jsme včera v lese s Honzíkem viděli zmiji! Ale neublížila nám, jen se odplížila pryč.“

„To je naše Jedmilka...“ řekla Věruška potichu. „Je hodná, jen občas trochu mrzutá, ale neublížila by nikomu,“ řekla Mechůvka mírně. Hloubalka pokračovala:

„Jedmila se plížila směrem k Jedovému zubu hned, jak jsme se dozvěděli Krákův plán. Pak se k nám přidala i Fujka, která z jeskyně nadobro odešla, když odmítli její pomoc. Nadběhla Šeroprachovi přes Bahňák.

„Šeroprachovi?“ nechápala Lucinka.

„No, můře z jeskyně přece – je to tvor, který snad nemá v sobě ani zrníčko dobra,“ poznamenala Hloubalka. Lucinka si vzpomněla na můru, kterou pustila vikýřem.

„Šeroprach už byl u Jedového zubu a my jsme sledovaly jeho prach a ukrývaly se za větvičkami a v trávě, aby nás neviděl. Když jsme dorazily na místo, Šeroprach už už natahoval svoji hnátku, aby lucernu shodil do propasti. Když ji pustil, stáhla se nám hrdélka, opravdu jsme myslely, že vše je ztraceno. Vtom ale ze tmy vyskočila Fujka a na svůj dlouhý lepkavý jazyk lucernu chytla a přitáhla ji na skálu. Šeroprach se rozzuřil a začal kolem Fujky

rozkmitávat prach. Ta kašlala a prskala a hrozilo, že se zřítí do propasti. Vylétly jsme ze svého úkrytu a začaly na Šeropracha svítit našimi dobrými světýlky. To ho na chvíli oslepilo. Zvídalka vzala lucernu ze země a letěla, jak nejrychleji mohla, než se Šeroprach vzpamatuje. Už se za námi vrhal jeho stín, už jsme cítily ten stín na svých křídélkách, když tu se ozvalo zasyčení a Šeroprach se zastavil v letu. Když jsem se otočila, viděla jsem jen, jak peláší, až se mu za křídly práší, jak zmateně naráží do pavučin a stébel trav. Jedmila mu prokousla křídlo. Bylo vidět, jak se motá, jak mu bolavé křídlo nedovolí letět rovně. Dostal za vyučenou.“

Všechny světlušky zatleskaly Fujce a Jedmile za jejich pomoc. Velká světluška se spokojeně usmívala a chválila světlušky za jejich odvahu. Zvídalka i Hloubalka několikrát zakroužily kolem a nakonec se všechny připojily k radostnému tanci.

*Přátelství pomůže v přetěžké chvíli,
jak světlo světluší, jako dech vílí,
Stébélka trávy se ve větru ptají,
zdalipak ostatní tu pravdu znají.*

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Poslední sněm a loučení

Lucinka si poslední dny v mlýně užívala. Světlušky vše chystaly k oslavě na její počest. V jeskyni si zatím tvorové lízali rány a hodně litovali toho, že Fujce tak ublížili. Šeroprachovi se jen pomalu hojilo prokousnuté křídlo. Den před svým odjezdem Lucinka ještě navštívila Honzíkova v jeho chaloupce. Byla menší než mlýn, ale vše tam bylo krásně čisté. Honzíkova maminka napekla buchty a nechala Lucinku vyprávět o tom, jak to vypadá ve městě. Honzíkův tatínek ukázal Lucince včelín a ona se vůbec nebála, protože věděla, že včeličkám nechce ublížit a ony to tuší. Honzík pak vytáhl z králíkárně svého oblíbeného králíka. „Říkám mu Chlupáčisko,“ Lucinka se zasmála tomu jménu a vzala si ho do náruče. Teplá měkká srst ji hřála. „Příští léto ti přivezu ukázat želvičky,“ řekla Lucinka a vrátila Chlupáčiska Honzíkovi. „Musím už jít, stmívá se,“ řekla posmutněle.

„Na holku z města seš fajn,“ řekl Honzík se sklopenýma očima.

„Příští léto přijedu na dýl,“ řekla ještě Lucinka. Rozloučila se s jeho rodiči a Honzík ji vyprovodil až k cestičce k mlýnu. Tam jí dal kamínek, který našel u potoka. Byl červený a hladký. Lucinka poděkovala a rozběhla se ke mlýnu. Bylo jí líto, že se musí rozloučit, a nechtěla, aby ji viděl brečet.

Když se setmělo, Lucinka pomohla dědovi sklidit ze stolu, dopila svoje kakao a zívla. Nemohla se dočkat oslavy na její počest. Děda – jako by to tušil – šel spát hned, jak viděl její netrpělivý pohled. Lucinka vyšla po špičkách ven, vzala lucerničku a už nedočkavě přilétla k paloučku. Tam ale nikdo nebyl. Palouček byl opuštěný. Nikde nikdo. Dokonce i pampelišky schovaly své kvítky. Lucinka vzdychla strachy. Bála se, že je nakonec temní tvorové přepadli! Když tu se začala koruna břízky rozsvěcovat a na Lucinku padaly stříbrné nitky babího léta. Hřejivě na ni dopadaly. Letněnka! Lucinka si všimla světýlek, která se objevila v koruně. Světlušky slétly k pampeliškám a ty okamžitě otevřely své květy. Vše bylo slavnostně prosvětlené. Lucerničky zářily do tmy jako hvězdičky.

*Rozsviř milá světluško, rozsviř celý svět,
aby naše Lucinka, našla cestu zpět,
v srdíčku jí nepřestávej doutnat, krásný plamínku,
ať potěší tím, co umí, tatínka i mamínku.*

Lucinka viděla, jak světlušky v kroužku kmitají svými křídélky a Věruška zpívá:

„Umí se starat o ty, co má ráda,“

Zlatuška: „uzdravit duši i bolavá záda,“

Hbituška: „létat a tančit jak jedna z nás,“

Mechůvka: „těšit se z přírody i z jejích krás.“

Zvídalka udělala několik otoček a vesele zazpívala:
„Nezabloudí v temném lese,“

Hloubalka se k ní připojila: „dobrý plamen v sobě nese.“

Velká světluška pak vstala ze svého sedátka a řekla obřadně: „Dáváme ti hvězdnou lucerničku, Lucinko. Opatruj ji. Je v ní schované vše, co ses u nás naučila. Je nás jako hvězdiček, proto ti ji dáváme, abys nikdy nezapomněla ani na jednu bytůstku, kterou jsi poznala toto léto.“ Velká světluška dala Lucince kolem krku malý

přívěsek. Byla to překrásná měděná lucernička. Lucince se leskly oči dojetím. Tak krásný dárek! Pak si všimla, že nejsou na louce samy. To, co původně považovala za obrovský blátivý krtinec, byla Fujka, která spokojeně mrmlala svoje moudra. Nikdo se jí nesmál. Každý se smál s ní! Budou si už navždy pamatovat její statečnost. Byl tam i obrovský Kmitlík, který si podupával. Šouralka ho občas poopravila, když byl mimo rytmus. Na oslavu se přišli podívat i tvorečkové, které Lucinka nikdy neviděla. A z lesa se leskly i Jedmilčiny oči. Bála se, aby nikoho nevyděsila, ale na oslavě byla s nimi, i když ji sledovala zpozzdálí.

„Neboj se, Lucinko, budeš mít ještě spoustu příležitostí každého z nich poznat, ještě ale není čas,“ řekla Velká světluška, když viděla Lucinčiny rozpaky. Louka byla plná tvorů, kteří se radovali a tančili a provolávali Lucince slávu. Tolik roztodivných tvorů nikdy neviděla pohromadě!

Všichni se dali do tance. Lucinka seděla vedle Velké světlušky a Zlatušky a sledovala, jak všichni tančí, radují se a zpívají. Když slavnost končila, Lucinka dojatě poděkovala a rozplakala se. Nikdo jí ale neutíral slzy, protože ne všechny slzy jsou zlé, a tyto zlé nebyly. Byly to slzy promíchané smíchem a radostí. Lucinka tu noc usnula jako na obláčku.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Poslední zamávání

Když se tatínek s maminkou objevili u zatáčky, Lucinka jim okamžitě vyběhla i s Brokem naproti. Kdyby byla světluškou, udělala by několik přemetů ve vzduchu, jakou měla radost. To bylo objímání! Děda seděl na zápraží, bafal ze své dýmky a celé to pozoroval z dálky. Tentokrát bylo ale jeho bafání klidné a spokojené. Když dorazili k mlýnu, objal oba cestovatele: „Jak to, že jste nejeli autem?“

„Proč, když je tu tak krásně? Aspoň se projdeme...,“ řekl tatínek a pohládl Lucinku po vlasech.

„Kromě toho si člověk ve vlaku aspoň odpočine. Je to lepší než v zácpách na dálnicích,“ dodala ještě maminka a sedla si na lavičku. Děda přinesl čaj a borůvkovou buchtu.

„Lucinka nasbírala...,“ poznamenal s úsměvem. Buchta se rozplývala na jazyku a šimravá chuť borůvek všechny osvěžila. „Tak, co je nového?“ zeptal se děda a usrkl šípkový čaj.

Tatínek povídal o své práci a o tom, že se chystají ještě odjet na dovolenou do Tater. Budou celé dny chodit po horách a užívat si přírody, která jim ve městě tak chybí. Hlavně si bude moct vyfotografovat vzácné kytičky, které tam všude rostou. Je to jeho velký koníček. Lucinka se také nemohla dočkat, až bude sledovat krásné druhy

orchidejí. Bude si představovat, jak asi vypadají z té světluščí perspektivy, zatímco tatínek je bude fotit ze všech stran.

Maminka hladila Lucinku po vlasech a zaplétala je do copánků. Všem bylo hezky. Sluníčko stálo vysoko na obloze a hrálo je dlouhými paprsky. Lucinka chytla do dlaně svou měděnou lucerničku, která jí visela na krku. Maminka si toho všimla a zeptala se překvapeně: „To je hezký přívěsek! Od kohopak je?“ Lucinka se na sebe s dědou podívali a oba mysleli na totéž. „Od světlušek,“ řekl jen děda. „To tady musel být jeden dlouhý krásný sen,“ poznamenal tatínek a šťouchl do Lucinky.

Čas příjemně plynul. Obklopení vůní sena a zvukem všech lučních tvorů, které můžete nalézt na takové letní louce, si povídali až do odpoledne. Loučení nebylo smutné. Lucinka objala dědu, do své tašky s věcmi pečlivě schovala kamínek od Honzíka a nechala se Brokem ještě několikrát svalit do trávy. Poměřila housátka a představila si, jak asi budou za rok všechna vypadat. Když odcházeli po cestičce k nádraží, otočila se a viděla mlýn v dálce a dědu na zápraží a ještě naposled zamávala. Ještě než nastoupila do vlaku, zabzučelo jí u ucha. Otočila se po zvuku. Musela to být Jitřenka, protože její krovky svítily vždy nejvíce. Usmála se na ni a věděla, že i ona se na ni směje, že se s ní loučí světluščinou. Krásný svítivý brouček udělal ve vzduchu několik kroužků a odletěl.

„Co máš s těmi světluškami?“ zeptal se tatínek s úsměvem.

„Jsou to mé kamarádky.“ řekla Lucinka a dala tatínkovi ruku.

Krajina ubíhala za okny vlaku, sluníčko rozsvěcovalo pole a louky a nechávalo na nich svůj nazlátlý trpyt. Byl to krásný dlouhý sen, povzdychla si Lucinka a stiskla svou měděnou lucerničku. Zavřela oči, aby za víčky viděla jejich trpytivé krovky a zázračná světýlka. Než usnula, viděla

za těmi víčky ještě malý krásný plamínek. Plápolal a tančil jí před očima a jeho teplo ji celou prohřálo a ukolébalo k dalšímu snu.

MĚSÍČNÍ LUCERNA

KAPITOLA PRVNÍ

Lucinka se vrací do mlýna

Už od rána svítilo sluníčko a všechno na světě mělo dobrou náladu. Ptáčkové si zpívali v korunách stromů, potůčky bublaly svoje moudra do kraje. Po cestičce si vykračovala Lucinka, o rok starší. Vlasy v culíku skákaly ze strany na stranu, protože Lucinka radostí hopsala. Tolik se těšila do mlýna. Její tatínek s maminkou šli za ní, drželi se za ruce a zhluboka dýchali čistý voňavý vzduch. „Vždyť nás takhle uženeš!“ volala maminka, protože Lucinka už byla za zatáčkou, popoběhla, povyskočila a zase popoběhla. Chtěla už obejmout dědečka a dát si jeho vynikající ovocný čaj. Už viděla kouř z komína a věděla, že děda už je bude čekat s hrníčky na stole. Nemýlila se. „Dědóóó!!!“ vykřikla, když zahlédla mírně shrbenou postavu, jak jde pomalinku ke stolečku na dvorku. Děda položil hrníčky a zamával. Lucinka se rozběhla, ale do cesty se jí postavil Brok, který vrtěl ocasem tak, že to vypadalo, jako by mu každou chvíli měl odletět pryč. Radostně štěkal, přešlapoval z jedné tlapky na druhou a nakonec to nevydržel a vrhl se na Lucinku. Zpod obrovského psiho těla se ozýval smích a výskání. Vysvobodili ji až tatínek s maminkou. Brok běhal vedle Lucinky, štěkal a určitě jí vyprávěl všechno to, co za celý rok zažil. Dědeček všechny objal a pozval ke stolu. „Lucinko! Ani nevíš, jak se nám všem po tobě stýskalo!“

řekl a mrkl na ni. Hned věděla, že nemluví jen o sobě a o Brokovi. „Ale co to má tatínek v košíku?“ zeptal se překvapeně. Z košíku vykouklo stvoření, které vypadalo jako špatně srolovaná ponožka a líně otevřelo oči. „To jsou moje želvy, dědo!“ vykřikla Lucinka a začala se smát. I druhá želva chtěla zjistit, co je to za zvuky, a vystrčila hlavu. Natahovaly své krky do vzduchu a udiveně zíraly na všechny tvory na dvorku. Brok začal štěkat a pomalu se k nim přibližoval. „Broku, ne! To jsou mí kamarádi!“ řekla Lucinka. „Musíš na ně dávat pozor, Lucko, jsou přeci jenom zvědavé a Brok taky,“ řekl tatínek. „Neboj, budou u mě v pokoji, a když je pustím ven, tak u nich budu. Dědo, dědo!“ zavolala Lucinka, protože děda se právě zabýval rozkrajováním koláče. „No, copak?“ „Hele, dědo, tohleto je Fouňa a tohle Šklebulka.“ „Jak jsi přišla na taková jména?“ Zasmál se děda. „No, vždyť se na ně podívej!“ Děda musel uznat, že výrazy, se kterými ty dvě hleděly na svět, si ta jména zaslouhovaly.

Všichni byli unaveni po dlouhé cestě, a tak si rádi sedli ke stolku, na kterém už byl připravený výborný meruňkový koláč a čaj. Maminka začala vyprávět, jak Fouňa a Šklebulka okousávají všechny kytky v bytě. Její rezavé vlasy přitom rozfoukával vítr. Lucinka jí je začala zaplétat, aby si je nemusela neustále dávat za uši. Má stejné vlásky jako maminka a jednou je bude mít také tak dlouhé a silné.

„A co ta vaše dovolená? Z toho pohledu a dopisu to vypadalo vydařeně,“ zeptal se děda a usrkl horkého čaje.

„No, vydařené to bylo, nikdy jsem na vlastní oči neviděl tolik orchidejí na jednom místě. Myslím, že kdyby mě tady maminka neodtáhla z té jedné louky, tak tam fotím ještě teď! Jednou o tom napíšu knížku, až posbírám všechny druhy.“

„A helemese, knížku! No, to jsem zvědavý.“ Nikdo si nevšiml, že Fouňa a Šklebulka zatím vylezly z košíku

a šouraly se směrem k novým housatům. Až když se ozval štěkot Broka a jeho vyděšené zavytí. „Brok se jich bojí!“ zavolala Lucka. „Podívejte, vždyť je stokrát větší! To je ale strašpytel!“ smála se. Děda na to prohlásil: „Ale, strašpytel, Lucinko, a co ty a pavouci?“ Všichni se s úsměvem podívali na Lucinku, protože věděli, jakou z nich má hrůzu. „Brok v životě takové zvíře neviděl, proto se bojí, ale Šklebulka taky není zrovna bojovnice,“ řekl tatínek a ukázal na krunýř právě zmizelé želvy. Brok do krunýře šťouchal čumákem, že třeba vyleze, ale nevylezla. Fouňa zatím utíkala k ohništi, pokud se její zmatené plížení dá nazvat útekem.

Den uplynul příjemně. Lucka si hrála se zvířátky a dávala dobrý pozor na své želvičky. Když se chýlilo k večeru, maminka poprosila dědu, jestli by si nemohla nasbírat meduňku a mátu. Lucinka už mátu znala, zjistila, že meduňka je to, co kdysi považovala za divnou nepálivou kopřivu. Společně sbírali na zahrádce lístky. Lucinka je ochutnávala. Meduňková chuť se jí rozplývala na jazyku. „Z toho je výborný čaj, Lucinko, také ti ho udělám. Dobře se po něm spí!“ řekl děda. Lucinka zakývala hlavou, ale pak si hned uvědomila, že spánek je to poslední, co bude tyto prázdniny potřebovat. Má toho před sebou tolik!

Tatínek a maminka zůstali až téměř do večera. Opustili mlýn ve chvíli, když sluníčko začalo zapadat, aby stihli dojít na nádraží ještě za světla. Lucinka slíbila, že bude dávat na dědečka pozor a že mu bude se vším pomáhat. Tatínek ji ještě naposledy pocuchal ve vlasech a maminka jí dala velkou pusku na čelo. Rozloučili se i s dědečkem a všem zvířátkům i mlýnu ještě zamávali.

Lucinka byla smutná jen chvíli. Stýskat se jí bude, ale tatínek s maminkou zase přijedou a ona mezitím zažije spoustu dobrodružství, o kterých jim bude vyprávět. Když se setmělo, běžela hned k paloučku. Okamžitě se k ní přidalo několik světýlek. Světlušky tančily kolem její hlavy

a dělaly přemety. Lucinka je pozdravila a odběhla zpátky do mlýna. Děda právě načechrával peřiny. Celý den se větraly na sluníčku, takže krásně voněly. Lucinka se převlékla, vyčistila si zuby, učesala se a lehla si do postele. Dědeček na ni jenom mrknul a šel také spát. „Ať tě blechy štípou celou noc,“ řekl ještě. Lucince se zdály ty minuty nepředstavitelně dlouhé. Než uslyšela dědečkovu spokojenou pochrupkávání, myslela si, že snad uplynula věčnost. Nedočkavě vyběhla z domu. Bylo krásně teplo. V obrovské bedně se líně procházely želvičky. Zasařtrala v políčkách. Kovový dotyk lucerničky ji rozveselil. Je tam! Zapálila ji a jednou s ní zatočila...

„To sem blázen, tohle..., no tak, kde to sme, to je neuvěřitelný, tohle s náma dělat.“

„Nehudruj pořád, je nám tu dobře, máme tu salát a mrkev, chroupej a nehudruj, povídám.“

„Stejně je to ale do nebe volající, tohle...“

„Ale je tu krásně, že jo?“

„Ale to jo, ale kde to sme?“

„Jste ve mlýně, u mýho dědečka,“ zasmála se Lucinka a všechno želvičkám vysvětlila.

Fouňa hudrovala o něco méně a zakousla se do mrkve. Šklebulka začala s nezájmem uždibovat roh salátového listu.

KAPITOLA DRUHÁ

Zvídalka vypráví

Lucinka nechala želvičky želvičkami a zatočila lucernou podruhé. Okamžitě se proměnila a Founě vypadl kus mrkve z údivem otevřené tlamičky. Lucinka uslyšela ještě její unavené: „To sem blázen, tohle...“, ale už byla uprostřed louky, už mířila k paloučku a vítala se se všemi svými sestřičkami. To bylo radosti! Objímaly se, tančily, všechny světlušky, co jich na paloučku bylo, se spojily a zpívaly:

*„Spojte své lucerny, světýlka luční,
tichouнкé víly, cvrčkové zvuční,
vítejte Lucinku, hvězdičku naši,
je o rok moudřejší, je o rok starší.“*

Lucinka si všimla tvorečků, kteří se hrnuli k paloučku. Byli tam všichni, které stihla poznat, i mnoho dalších, které viděla poprvé. Když se světlo Jitřenky rozzářilo po paloučku a ona svým jemným, ale výrazným hlasem začala sněm, slova se chopila jako první Zvídalka, která vždy věděla, co je kde nového a měla ze všech světlušek nejlepší přehled o tom, co se kde šustne. Byla tak nadšená a ve svém živilu, že u svého vyprávění několikrát neodolala a udělala přemet.

„Tak tedy, začneme třebá... třebá... Šouralkou. Lucinko,

to bys nevěřila. Šouralka si udělala vlastní školu! Učí tam malá vodoměřčata tanci. Je to úžasné, úchvatné, musíme se tam někdy spolu zaletět podívat. Ta malá nitkovitá tělíčka tančí po vodě, jako by je unášel větrík, ale přitom dělají piruety, a kdybys viděla ty ladné pohyby. Šouralka je nejlepší učitelka tance! A taky, představ si, Lucinko, co udělal Chamtík.“ Lucinka nechápavě zakroutila hlavou. Ještě si nepamatovala všechna jména. Hloubalka jí pomohla se upamátovat: „Ten pavouk, co tě tak vyděsil tenkrát v lese.“ Lucinka si okamžitě vzpomněla na obrovské černožluté tělo a otrásla se. „No, tak on se pokoušel přemluvit Fujku, ať se přidá zase k jeskyni. Představ si to, Lucinko, nejdřív ji vyhodí a potom ji přemlouvají zpátky. A zrovna Chamtík, který jí dělal největší zle, když ještě patřila k nim. To víš, že si to Fujka nenechala líbit. Je teď spokojená a mezi svými. Občas zajde i k nám, ale nikdy by se už k jeskyni nepřidala. To vím jistě.“

Zvídalka radostně nadskočila, ale hned sklopila hlavu a začala smutnějším hlasem: „Jen jedna věc se stala...“ Věruška zakmitala křídélky a vzdychla. Zvídalka pokračovala: „Jedmilka odešla ke svým. Je s ostatními zmijemi u Horkých kamenů.“ Lucinka stále ještě nechápala. Mechůvka se to snažila vysvětlit: „Horké kameny jsou u jeskyně a zmije nejsou na naší straně. Jedmilka byla moc opuštěná a nakonec se rozhodla jít ke svým.“ Lucinka už věděla, co to znamená a svěsila ramínka. Tak tedy Jedmilka už není hodná, pomyslela si. Všem z toho bylo najednou smutno, protože Jedmilku měli rádi. Velká světluška viděla, jak jsou všichni smutní, a zvolala, aby to slyšel celý palouček: „Nesmutněte, sestřičky a bratříčkové! Jedmilka nikdy nebyla zlá a budeme doufat, že ani nikdy nebude. Buďte ostražití, ale neodsuzujte ji. Nikdo nedovede být dlouho sám a všichni víte, že Jedmilky se bojí všichni kromě ostatních zmijí.“ V davu to souhlasně zahučelo. Hloubalka se chopila slova

a svým moudrým mírným hlasem řekla: „Nechme Jedmilku, ať se sama projeví. Jsme její přátelé a nesmíme ji odsoudit, to přátelé nedělají.“ Všechny světlušky zamávaly lucerničkami a zvedly se z pampeliškových lístků. Na paloučku se rozezvučely hlásky všech tvorečků, kteří se přišli na sněm podívat. Hluboký hlas Bzučála, hebký hlásek Plíži, nechyběly ani radostné hlásky motýlků a vážek. Všichni Lucinku vítali, jako by vítali světýlko ve tmě.

*Rosa stéká po stébélkách,
kapky jako zvonky hrají,
cvrčí cvrček, bzučí včelka,
radost velkou všichni mají.
Letněnko přijď mezi nás,
pohlad' teplem naše čela,
že je zpět ten krásný čas,
Lucinka k nám přiletěla.*

Lucinka se neubránila dojetí. Z očí jí vyhrkly slzičky štěstí. Ještě hodně dlouho se všemi tančila, skákala z jedné pampelišky na druhou, házela na své sestřičky nitky babího léta. Postříbřená hebkými závoji léta pak unaveně klesla na svou pampelišku a povídala svým nejbližším sestřičkám o tom, jak na ně myslela a jak se jí stýskalo. Všichni tvorečkové šli spát, když nastala ta nejhlubší noc. Lucinka málem také usnula na pampeliškovém kvítku, protože si odvykla ponocovat a měla za sebou dlouhý den. Nakonec Velká světluška sama poslala Lucinku do postýlky. Usnula několik hodin před tím, než kohout poprvé zakokrhá. Zdálo se jí o létání a o medové vůni léta.

KAPITOLA TŘETÍ

Honzík a jeho kamarádi

Ale, kdo nám to pořád spí?“ zvolal dědeček, když zjistil, že je už deset hodin a Lucinka se ještě převalovala v postýlce. Lucinka už se ale probouzela. Voňavý větřík ji hladil otevřeným oknem. Lucinka viděla sluníčkem pozlacený les a louku a hned se jí chtělo vyběhnout ven do té zeleně, lehnout si na louku a pozorovat mráčky, které se ve všemožných tvarech prohánely po obloze. Představovala si v nich příběhy. Několikrát se protáhla a řekla vesele: „Ale dědo, spí se tady jako na obláčku.“ Měkké, voňavé, sluníčkem provoněné peřiny jí skutečně ve městě chyběly.

*„Ptáčkové už dávno vstali,
modlitbičky zazpívali,
a ty ještě spíš –
že se nestydíš.“*

Zarecitoval děda a nalil čaj do hrnků. Lucinka pomalinku vstala a šla se umýt. Voda byla tak studená, že ji to okamžitě probralo. U kamen se potulovaly neohrabané želvičky. „Fouňo, Šklebulko! Tak jak se vám tu líbí?“ zeptala se Lucinka a rozhodla se odnést je na sluníčko. Snídani si také vzala ven, aby mohla na své dvě želvičky dávat pozor. Brok opatrně našlapoval vedle nich, ale

neodvážil se přiblížit úplně. Když Šklebulka vystrčila hlavu z krunýře, zavyl a odběhl. Lucinka se tomu musela smát. „Ty seš ale hrdina,“ řekla Brokovi, ale hned si také vzpomněla na to, jak včera děda upozornil na její hrdinství s pavoukem, a také na to, jak se poprvé Honzík bál Broka, ale jak se bát přestal v momentě, kdy Broka více poznal. Při této vzpomínce jí blesklo hlavou, že se za Honzíkem určitě musí jít podívat. Rychle snědla snídani a dopila čaj. Poslouchala chvíli ptačí štěbetání a roztodivné cvrčení v trávě. Je léto a ona léto miluje. Všechno se raduje ze sluníčka. Lucinka se zeptala, jestli děda něco nepotřebuje. Pomohla mu nakrmit housata a dala želvičky do ohrady, aby neutekly. Když měla hotovo, vzala Broka a vyrazili za Honzíkem.

V chaloupce pozdravila jeho maminku. Právě krájela brambory do polévky. Tatínek odešel do města a Honzík si prý hrál s kamarády u potoka. Lucinka poděkovala a vyrazila za ním. Když přišla k potoku, trochu zaváhala. Viděla několik kluků, starších než byla ona, kteří máchali rukama v potoce. Honzík tam byl také. Ruce ponořené do vody. Všichni byli zticha a naprosto soustředění. „Honzíku?!“ zavolala Lucinka, která chudinka nic nechápala. Okamžitě se ozvaly otrávené hlasy ostatních: „Kdo seš?! Nevidíš, že chytáme pstruhy? Musíš řvát jak na lesy?!“ Lucince to bylo líto. Honzík chtěl vyběhnout z vody, ale noha se mu smekla o kámen a spadl. Ozval se burácivý smích ostatních. Honzík byl celý mokrý od hlavy až k patě a mračil se na Lucinku. Ostatní se mu smějí, ale pomohli mu vstát. „Co to je za holku? Copak neví, že musí bejt zticha, když se loví ryby?“

„Je z města...“ řekl Honzík povýšeně a pohodil hlavou. Lucinka netušila, co se to s ním stalo. Smutně hladila Broka, který nervózně vrtěl ocasem. „Tak jí řekni, ať zmizí, jinak nic nechytíme!“ řekl ten jeden. Ostatní se k němu přidali a volali na Lucinku: „Jo, neslyšelas? Zmiz!“ Lucinka

se tázavě podívala na Honzíka, ale ten jen smutně sklopil hlavu. Otočila se a pomalu odcházel. Stále ovšem doufala, že Honzík vyběhne z potoka a půjde s ní, vždyť si toho přece tolik slíbili. Co se jen za ten rok změnilo? Vždyť v dopisech jí psal, jak se na ni těší! Lucinka si ztrápeně pokládala takové i jiné otázky a vůbec ničemu nerozuměla. Nakonec si začala vyčítat, že to je její chyba. Zamotala se do chmurných myšlenek jako do pavučin. Děda okamžitě poznal, že se něco stalo, ale Lucinka se o tom nechtěla bavit. Zeptala se ho jenom, jestli je tak špatné být z města. Dědeček ji pohladil a řekl mírně: „Ale Lucinko, nezáleží vůbec na ničem jiném, než na tom, jaká doopravdy jsi. Všechno ostatní můžeš hodit za hlavu.“ Lucinku to ale neuklidnilo. Třeba měli ti kluci pravdu. Zkazila jim lov, měla se omluvit, a ne odejít beze slova. Neměla tam Honzíka nechávat, vlastně ho opustila. Kvůli ní spadl, kvůli ní se mu všichni smáli. Viděla, jak byl smutný. Třeba čekal, že něco Lucinka udělá. Dlouho se trápila. Nemohla na to zklamání zapomenout. Na Honzíka se moc těšila. Ve škole měla spoustu kamarádů, ale jeho si vážila nejvíc, protože jí minulý rok tolik pomohl.

Na sněmu si světlušky všimly, jak je smutná. Věruška k ní stydlivě přilétla, upravila si šatičky a přisedla k ní na pampelišku. Ostatní řešily případ nalezeného závojičku. Na jedné z pampelišek našla Hbituška cárek šatiček od bludičky. Lucinka se ale nemohla soustředit vůbec na nic. Neustále si přehrávala v hlavě to, co se stalo. Věruška si odkašlala, aby na sebe upoutala pozornost. Chtěla Lucince pomoci. „Lucinko..., co tě trápí?“ řekla stydlivým hláskem. Lucinka si ji všimla až teď. Prudce zvedla hlavu a ztrápeně řekla: „Věruško, asi jsem ublížila svému nejlepšímu kamarádovi, nebo nevím, něco se stalo, že už se nekamarádíme. Nevím, proč.“

„A jak si myslíš, že jsi mu ublížila?“ zeptala se Věruška a její krásné velké oči hrály.

„Nevím, nejsem taková, jaká si asi myslel, že jsem, jsem jiná než on, jsem z města...“ vyhrkla Lucinka a do očí se jí draly slzy. Věruška chvíli přemýšlela a pak řekla jemně: „Ale tím se vůbec netrap, Lucinko! Vzpomeň si na Jedmilku, přátelství si přece neklade podmínky. Pokud tě má rád, má tě rád se vším, co jsi ty... My Jedmilku máme také rády, i když je tam, kde je, a nikdo z nás ji neodsoudil za to, že šla ke svým. Tvůj kamarád, Honzík, že?“ ujistila se Věruška. Lucinka přikývla. „Honzík si uvědomí, kdo jsi, a pokud je to skutečný kamarád, tak tě takovou přijme, i když na něj bude okolí naléhat, aby to nedělal. Zůstaň taková, jaká jsi, protože jinak se úplně ztratíš sama sobě a to by pak bylo největší neštěstí.“

Lucinka vděčně kývla a objala Věrušku. Najednou si vůbec nepřípadala sama a obrovský balvan výčitek z ní spadl někam do měkké mechové trávy. Pozornost obou sestřiček se přesunula ke sněmu. Jitřenka se radila s Velkou světluškou a ostatní světlušky jen zběsile kmitaly křídélky a nervózně přelétávaly z jedné pampelišky na druhou. Velká světluška promluvila: „Sestřičky, dnes je tomu pět let, co nás Vějička opustila a stala se bludičkou.“ Lucinka nechápala. Zvídalka jí rychle vysvětlila, co se stalo: „Vějička byla jedna z nás, ale měla škodolibou povahu a byla sobecká. Narodila se totiž jako nejkrásnější ze všech světlušek. Její světýlko bylo nejčistší a vlásky měla až k pasu, zlaté tak, že při úplňku svým leskem oslepovaly. Vějička zpychla a začala nám ubližovat. Naposledy tak, že Věrušku nalákala do bažin a pak jí uletěla. Věruška několik dnů hledala cestu zpět. Vějička se ani neomluvila, jen se Věrušce smála, že je hloupá a naivní, proto ji Letněnka potrestala tím, že ji připravila o její čisté světýlko a nechala ji v bažinách, a tak se z ní stala bludička. Bludička je od té doby na temné straně a nechává tvory bloudit v hlubokých lesích.“ Světlušky smutně zakmitaly křídélky. Vzpomínaly na to, jak byla

Vějička krásná a jak s nimi tančila, když ještě nebyla pyšná a škodolibá. Velká světluška vyzvala všechny, aby si dávaly pozor, protože se na paloučku našel její závojiček. Pak se Mechůvka podívala na Lucinku, ale nemusela ani promluvit. Lucinka si stiskla lucerničku. Musí na ni dávat obrovský pozor.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Nešťastná bludička

Mezitím co probíhal světluščí sněm, seděla bludička na oblázku u potůčku. Poslouchala crčení vodních pramínků, které se cuchaly jeden do druhého a hladily rybky svým chladivým dotykem. Úplněk osvětloval její krásné vlasy i bílou pleť. Vypadala skutečně překrásně, třebaže její světýlko už zlou škodolibostí potemnělo. Dívá se na svou tvář a obdivuje, jak se třpytí v měsícem ozářené hladině. Vlnky si hrají s jejím obrazem, ale krása zůstává. Smutně vzdychá. Tolikrát už se chtěla vrátit na palouček a všem se omluvit. Tolikrát už se jí zastesklo po sestřičkách. Minulou noc se připlížila a poslouchala jejich krásné veselé zpívání. V jeskyni se jen hudruje, nadává a křičí. Bludička se ale bála, že by jí mohli temní tvorové ublížit, kdyby se dozvěděli, co se jí honí hlavou. Také věděla, jak sestřičkám ublížila. Jak by ji mohly vzít zpět? Tulačku zatoulanou, která se směje cizímu neštěstí, dělá škodolibé kousky

a nepomáhá nikomu než sobě. Už k nim nepatří. Ale ke komu vlastně patří? Z nedalekého kamene pozoruje její smutnění obrovská zmije. Její oči jsou šterbinovitě zaměřené na bílé jemné závojičky, které vějí ve větru. Jazyk občas zakmitá v teplém nočním vzduchu. Jedmilka také smutní. Zmije jsou podivná stvoření. Nahánějí strach a dělá jim to dobře. Mají radost, když se ostatní děsí jejich pohledu. Ona byla vždy jiná. Co jí to je ale platné, když se i jí všichni tvorečkové děsí jen proto, čím je? Byla tak osamělá, že si začala povídat se stromy, u jejichž kořenů se schovávala. Musela se vrátit zpět! Pomalu se připlazila k bludičce. Ta zpozorovala její velké hadí tělo a lekla se.

„Chech, teplo dneska, že?“ začala nejistě Jedmilka.

„Bude bouřka, je dusno, něco se žene...“, odpověděla se stejnými rozpaky bludička Vějička.

Obě chtěly začít mluvit o svých bolestech, ale navzájem si nevěřily. Jsou přece z jeskyně, z temné strany lesa. Důvěra nebo pochopení není nic pro ně. Jedmilka se nakonec přece jen odvážila:

„Je mi také smutno, Vějičko, stýská se mi.“

Bludička jen vzdychla. Chtěla možná něco říct, ale do jejího zaváhání se ozval ostrý krákot.

„Musíme jít,“ řekla jen smutně. Obě se vypravily k jeskyni.

Když se dostaly dovnitř, okamžitě se přes ně převalilo jeskynní dusno. Bludička si rozhodila své závojičky tak, jak to vždy dělávala. Její pohyby byly ale pomalé a smutné. Pozorovala všechny v jeskyni. Škodolibé tvory, kteří si ubližovali i při sněmu. Spáčovi, který opět spal, právě můřata malovala na jeho velká tlustá záda směšné podobizny. Frfelník štouchal do Bludného kořene, který vždy leknutím povyskočil, až se mu zježily hlinou obalené kořínky. Bludička sledovala, jak se každý baví na účet toho druhého. Něco ji zatahalo za vlasy. Ohnala se. Slyšela jen pištivý smích Štípy. Smutně sklopila hlavu.

„Ticho!“ ozval se Krák. Stál ve své kápi na kameni, zářivé oči žhnuly jako uhlíky. Počkal chvíli, než se všichni uklidní. Nechal ještě Šeropracha zjednat pořádek u Spáče a pokračoval: „Všichni určitě víte, že se vrátilo to lidské dítě,“ řekl rozvážně. Ozvalo se brebentění, které Krák utnul mocným zamáváním svých obrovských křídel. „Musíme jednat. Je nás stále méně a nemáme už takovou sílu. Ostatní se nás dokonce...“ zarazil se. „Ostatní se nás dokonce přestávají bát!“ zakrákal tak hlasitě, až se jeho zakrákání v tříštivých ozvěnách jeskyni několikrát protočilo.

„Je třeba se Lucinky zmocnit. Když se Lucinky zmocníme, získáme i lucernu. Když ji zajmeme, můžeme ostatním tvorům rozkázat, aby se dali k nám.“

„Chi, ale jak to, chechm, provedeme?“ zeptal se Frfelník.

„Můřata mají určitě spoustu nápadů!“ Krák se zaměřil na skupinku roz dováděných šeptavých můřat, která stále štouchala do probouzejícího se Spáče. „Když to není netopýrek, tak je to můře!“ řekl zlostně Krák, „pošlu vás na celý den děsit motýly, jestli nepřestanete!“ Můřata se vyděsila při myšlence na tu dřinu pod horkým sluncem, nechala Spáče Spáčem a zmlkla. Šeroprach provinile zakmítal křídly.

„Co kdyby tady bludička hodila na Lucinku svoje závojíčky? Byla by pak jak v sítích, nemohla by se hnout, pak by bylo jednoduché ji unést.“ Bludička sebou nervózně škubla.

„Copak, bludičko, něco se ti nezdá?“ zeptala se Štípa, která ji už dlouho pozorovala. Bludička Vějička se vyděsila, že něco tuší, že je třeba viděla s Jedmilou u potůčku.

„Udělám to,“ řekla rychle, aby zahнала její pochybnosti.

„Bludný kořen je pak může rychle odnést k jeskyni. Víím, kdy je Lucinka sama. Když se loučí se sněmem a odlétá domů do mlýna, tam ji můžeme přepadnout,“ vyhrkla pištivě Štípa. Krák spokojeně přešlápl na svém kameni: „Dobrá práce, Štípo! Uděláme to tak!“

Nikdo si nevšiml, jak v bludičce hrklo. Jak se její srdíčko roztlouklo strachem. Těžký smutek jako by zbarvil její závojíčky do šediva. Podívala se na Jedmilku a ta smutně přivřela oči. Obě věděly, že když unese Lucinku, už se z jeskyně nikdy nedostane. Všichni nad tím plánem jákali. Rozpoutalo se veselí, při kterém několik netopýrků shodilo všechny pavouky z vláken. Spadli na zem jako přežralé maliny. Odření a mrzutí se oháněli svými hnátkami po létajících zlobidlech. Frfelník se válel smíchy v hlíně, Bludný kořen jen stál, zapuštěný v jehličí a s nezájmem pozoroval, co se kolem něj děje. Bludička se stala obětí několika můřat, ale nakonec se přece jen vymanila z jejich prašného kruhu a vyletěla nešťastně z jeskyně.

KAPITOLA PÁTÁ

Lucinka se učí

Lucinka se protáhla, až se jí z toho zatmělo před očima. Další krásný den plný sluníčka a vůně čerstvě posekané trávy. Dědeček sekal trávu srpem. Pozorovala ho z okna, jak pomalými rozvážnými pohyby chytá svazky trávy a jediným knitem ruky je setne. Od rána už posekal pěkný kousek zahrádky. Trávu házel na kompost. Lucinka si začala zpívat písničku, kterou ji naučil:

*„Bramborový placky se škvarkama
ty má přece každý rád,
já měl na mou duši...“*

K jejímu dětskému hlásku se přidal i silný hlas dědečka, který ji zaslechl ze zahrádky:

*„...mastný nos a uši,
když je doma pekla moje máma.“*

Lucinka se začala smát jako vždy, když si představila sama sebe se zamaštěným nosem od bramborových placek. A za ušima se jí prý vždycky dělaly boule, když je jedla.

„Už vstáváme?“

„Vstáváme!“ řekla Lucinka vesele.

„A co kdybychom si ty barmboráky dneska usmažili!“

„Jůůůů, já se naučím dělat barmboráky!“ vykřikla Lucinka. Dědeček stál u okénka a ruce měl zelené od trávy.

„K ránu byla pěkná mela, úplně jsi zaspala ty hromy a blesky,“ řekl a ukázal ke stromu, který měl od větru polámané větve.

„Světlušky říkaly, že něco přijde!“ vyhrkla Lucinka.

„Ty tvoje světlušky...“ zakroutil hlavou dědeček, ale ještě než se otočil a zamířil zpátky do zahrádky, mrkl na ni.

Lucinka si už sama připravila čaj. Dávala velký pozor na vodu v konvičce. Chtěla vyběhnout ven, podívat se na želvičky, ale řekla si, že nebude dělat víc věcí najednou, aby to zase nedopadlo tak, že neudělá ani jednu pořádně. Když zalila čaj, vyběhla na zápraží. Byl krásný červencový den, plný sluníčka a radosti. Šla zkontrolovat své želvičky Šklebulku a Fouňu. Viděla, jak se na sebe dívají a zvláštěně hýbají dlouhými krky ze strany na stranu. Určitě spolu něco rozebírají, usmála se pro sebe Lucinka, nebo tancují! Napadlo ji to, když se zaposlouchala do zvuků kolem sebe. Na cvrčky polku a na šustění větru v korunách hrušně valčik.

Připravila jim čerstvou zeleninu, aby měly spoustu

energie, a pak šla za dědečkem.

„Lucinko, nejdřív musíš oloupat brambory. Vezmi si jich ze sklepa tak deset, velkých, aby bylo spousta bramboráků.“ Lucinka nedočkavě běžela do sklepa, ale těsně před ním se zastavila. Vždy se toho místa bála. Temná chladná místnost, do které se jde po vrzajících schodech. Musela se několikrát zhluboka nadechnout, než se konečně rozhodla otevřít dveře. Chlad a temno ji skutečně vyděsily. Rychle nabrala brambory a vyběhla ze sklepa, jako by měla něco nebo někoho za patami.

Když oloupala brambory, musela je nastrouhat. Dědeček jí dával ze zahrádky pokyny: „Ještě majoránku! Je tam v pytlíku na polici.“ Lucinka si čichla k pytlíčku a okamžitě poznala bramborákovou vůni. A protože z toho usoudila, že čím více, tím lépe, tak nasypala do mísy s nastrouhanými bramborami téměř celý pytlík. Pak šla do kurníku pro vajíčka. Nebylo jednoduché vybrat všechny skořápky, které se jí povedlo roztlouci do mísy společně s vajíčkem. Ještě pár přísad a už bude hotovo! Lucinka pečlivě míchala hotovou směs. Dědeček sice spráskl ruce nad vysypaným pytlíčkem majoránky, ale Lucinku pochválil. Nastal čas smažení. Lucinka podávala talíř, když bylo třeba, a sledovala, jak placky krásně zlátnou. Vůně se nesla z jejich chalupy tak, že se Brok přišel podívat, co se vlastně děje. Netrvalo dlouho a na talíři byl kopec voňavých placek. Lucinka ujídala už při vaření, takže měla opravdu mastný nos i uši, a to ještě nedošlo ani na škvarky.

„Vidiš, jak ti to jde, jsi šikulka,“ řekl děda a spokojeně ji pohladil po vlasech. „A máme navařino i na zítra!“

„Není to těžké,“ prohlásila hrdě Lucinka. Brok se napjatě olizoval a nebylo divu, že využil první příležitosti ujmout se bramborové pochoutky a rozdělit se se všemi tvorečky, co se jich na dvorku našlo. Když se Lucinka s dědečkem vrátili ze zahrádky a podívali se na stolek, kde nechali chladnout bramboráky, hned jim to bylo jasné. Nechal jim

jen posledních pár placek. Chvíli se zlobili, ale začali se smát, když viděli, jak mají všechna zvířátka omaštěné tlamičky. Koťátka se ještě několik hodin olizovala a vrněla při pomyslení na tu pochoutku. „Tak jim aspoň chutnalo...“ řekl dědeček. „A ty už víš, jak na to, tak si je můžeme udělat znovu.“ Lucinka si představila všechno to loupání, strouhání a novou výpravu do sklepa a zamračila se na Broka. Ten provinile svěsil uši a zalezl do boudy.

KAPITOLA ŠESTÁ

Lucinka a bludička

Lucinka byla po celodenní práci příjemně unavená. Na sněmu se jí klížily oči. Neudržela pozornost a málem usnula Věrušce na rameni. Velká světluška si toho všimla a řekla s úsměvem. „Musíš si jít odpočinout Lucinko, takhle ti může upadnout lucernička a rozbít se někde o kámen. Běž hezky do postýlky a zítra se k nám připojíš.“ Lucince se nechtělo, ale už věděla, že Velká světluška to myslí vždy dobře a při pomyslení na měkké peřiny a nadýchaný polštářek málem znovu usnula. Stěží doletěla k polenům. Už už chtěla zatočit lucerničkou, když se jí zatmělo před očima. Něco ji oslepilo a nemohla se hýbat. Bylo to jemné, ale pevné jako pavučinová vlákna. Bránila se, ale byla příliš zesláblá na to, aby mohla past protrhnout. Nevěděla, co se děje, ucítila jen, jak ji něco zvedá a pokládá na něco, co se pod ní pohnulo jako hřbet koně. Bludný kořen z ní málem vytrásl duši. Zbrklými

skoky mířil k jeskyni. Bludička se smutně ohlédla k pampeliškám. „Sbohem, sestřičky,“ řekla smutně, „ani nevíte, jak mi chybíte.“ Pak už ale také vyrazila tam, kde ji čekali.

Kdyby nebyla Lucinka přivázaná ke kořeni závojíčky, asi by určitě někde spadla. Bludný kořen upaloval po cestách necestách. Najednou si Lucinka uvědomila, že podivný praskavý dusot zmlkl a vše se zastavilo. Několika rychlými pohyby ji bludička uvolnila závojíčky kolem očí, takže Lucinka opět viděla. Vylekaně sledovala překrásnou tvář bludičky, na které se už ovšem objevilo několik vrásek ze zasmušilosti. Kolem úst se také objevily šrámy, které vytváří škodolibost. Závojíčky byly šedivé, třebaže asi nejjemnější, jaké kdy Lucinka poznala.

„Ty jsi Vějíčka?“ zeptala se Lucinka překvapeně.

„Ano, jsem, ale teď je ze mě bludička. Ale jak o mně víš?“

„Slyšela jsem tvůj příběh, je to moc smutné..., sestřičky mi o tobě povídaly,“ odpověděla Lucinka.

„Smutné? Jak smutné? Jsem nejšťastnější ze všech!“ zkoušela si něco nalhat bludička. Nechtěla zrovna Lucince vypravovat, co se v ní dělo. Chápala to jako křivdu. Jí se zřekly, třebaže si to zasloužila, ale to lidské dítě nikdy nebylo světluškou a mohlo s nimi popíjet na paloučku čerstvou voňavou rosou přímo z květů, tančit a zpívat a zářit do tmy. Nechtěla se zpovídat právě jí a ještě více zdůrazňovat svou prohru. „Můžu si dělat, co se mi zlíbí. Každého tvora zatáhnout do močálu...“

„Aha...,“ řekla Lucinka opatrně, třebaže moc nechápala, proč dělá bludičce zrovna tohle radost. „Slyšela jsem o tobě také, že jsi byla kdysi nesmírně krásná...,“ nedopověděla, protože bludička se na ni podívala tak zle, že všechna další slova uvízla Lucince v hrdle.

Byla?! Kdysi?! Jsem přece stále krásná! Pomyslela si bludička Vějíčka a zmateně se podívala na svůj odraz v potůčku.

„Jsi krásná! Ale je vidět, že se trápíš. Kdysi prý pohled na tvá křídélka oslepoval, tvoje vlásky byly jak pravé zlato a tvář zářivá a bílá jako oblázek křemene v tomhle potůčku. Jsi krásná, ale potemnělá. Jako by to tvé světluščí světylko pohaslo a s ním všechno, co z tebe zářilo,“ vyhrkla Lucinka smutně, protože jí bylo bludičky opravdu líto. Zešedlá, s potrhanými závojičky, s propadlými očima, pod nimiž se vytvořily stíny, které se vytvářejí každému, kdo se dlouho trápí. Bludička vzdychla a zlomeně se posadila vedle Lucinky. Dívala se do potoka a všimla si vrásek, stínů i šedivé barvy. Jak je možné, že to neviděla? Rozbrečela se tak smutně, že to v Lucince hrklo. Nechtěla jí ublížit. Bludný kořen si uvědomil, že to bude asi nadlouho a s nesrozumitelným mrmláním zakořenil. Bludička nevnímala nic jiného než svůj pláč a rozčeřený odraz v potoce. Nevšimla si vodoměrky, která svou nohou přetřela závojičky a uvolnila Lucinku z jejich sevření. Lucinka chvíli váhala, i když se Šouralka mohla umávat, jak jí naznačovala, aby okamžitě prchla. Bludička ale nebyla hrozbou. Seděla ve svém smutku jako spadlý podzimní list a plakala. Její krásné oči ještě více potemněly a závojičky šedivěly s každou slzou, kterou prolila.

„Uteč!“ otočila se nakonec na Lucinku, ubrečená a pohaslá, „uteč a buď šťastná!“

Lucinka nevěděla, co dělat, ale ostré zakrácání jí vyděsilo tak, že dala na rady a rozkmitala křídélka tak, jako ještě nikdy. Když přiletěla na palouček, svítalo. Byla tak unavená, že stěží udržela lucerničku. Viděla jen Jitřenku, jak mává všem nočním tvorečkům svým světylkem a pobízí je k medovému odpočinku. Ostatní světlušky mírně usínaly v přivřených květech pampelišek. Jitřenka se vyděsila, když viděla strhanou sestřičku.

„Co se stalo?!“

„Neboj se, Jitřenko, všechno je v pořádku, vysvětlím to na sněmu. Jen prosím řekni sestřičkám, že se nemusí bát

a že Vějička není taková, jak si myslí...“

„Dobrá, dobrá, Lucinko, běž už ale spát! Vždyť musíš být nesmírně unavená! Honem do postýlky,“ zamávala svým světýlkem. V dálce zakorhal kohout a první sluneční paprsky pošimraly Lucinku ve tváři. Teď už ale opravdu musí do postýlky a dědeček snad pochopí, že bude spát i dlouho poté, co ptáčekové dozpívají svoje modlitbičky.

KAPITOLA SEDMÁ

Lucinka přemýšlí o přátelství

Sotva Lucinka zalezla do postýlky, ozvalo se dědovo Szívnutí z druhého pokoje. Děda už vstává, pomyslela si a ona jde teprve spát! Ale než si děda navlékl papuče a odešel postavit na čaj, usnula tak tvrdě, že už ji žádné výčitky netrápily. Až k obědu ji vzbudilo dědovo hudrování, které se ozvalo z okna. Přelomil právě motyčku o kámen. Tak dlouho ještě nikdy nespala a přesto to pro ni bylo jen pár hodin. Protáhla se. Všechno ji bolelo, protože byla celá rozlámaná, jak s ní kořen upaloval přes všechny možné výmoly. Bolely ji lopatky a na stehně měla velkou modřinu. Místo šortek si vzala dlouhé kalhoty, aby si děda ničeho nevšiml. Lucinka cítila vůni zafrcánek a začaly se jí sbíhat sliny. Rychle se umyla, vyčesala z rozčuchaných vlasů zbytky kůry a všelijakého smetí a vyběhla ven. Nad lesem se sbíhala bílá mračna. Kupovité mraky vypadaly jako obrovské hlavy kvěťáku, které jim děda vždy vozil ze své

zahrádky. Chladný vítr ji občas profoukl, ale sluníčko ji vždy svými paprsky opět rozehrálo. Nejdřív běžela za dědečkem.

„Teda, už jsem myslel, že budeš spát až do podzimu...,“ řekl a usmál se.

„Nemohla jsem v noci spát,“ řekla Lucinka opatrně. Stále ještě nevěděla, jestli může dědečkovi všechno jen tak začít vyprávět. Vždy, když se o to pokusila, zarazil ji a mrkl na ni, jako že všechno stejně ví. Co vlastně dědeček ví? Pomyslela se Lucinka, když na ni opět mrkl a dál se už nevyptával. Snažil se nasadit vypadlou ohnutou motyčku zpět na topůrko. „Je tu hodně kamení, musí se to probrat, pomůžeš mi?“

„Jasně, dědo, společně to budeme mít hned!“

„Až po obědě ale, musíš se najíst, mně už taky kručí v břicho a zafrcánky jsou na plotně.“

„Musím nakrmit želvičky!“ vzpomněla si Lucinka a běžela na dvůr. Ohrádka byla překlopená. Lucinka vykřikla: „Dědo! Želvičky se ztratily! Utekly!“ Děda se hned přihnal ze zahrádky a snažil se zjistit, co se stalo. Želvičky musely nějak převrátit ohrádku a vydat se za dobrodružstvím. Lucinka se rozplakala. Kde je jenom najdu?

„Vždyť je pro ně všechno nové! Ztratí se a ostatní zvířátka jim můžou ublížit!“

„Neboj se, Lucinko, najdeme je,“ pohladil ji děda po vlasech. Zajdí se podívat k břízkám a já půjdu na louku. Děda zamířil k lesu a Lucinka na palouček. Nějaká světluška by jí mohla pomoci. V pampeliškách se spalo. „Která z vás je jen Zvídalka?“ Zeptala se Lucinka spíš pro sebe. U ucha se jí najednou ozvalo slaboulinké zabzučení. Zvídalka byla unavená, nerada vstávala před obědem. Lucinka zajásala. Oni jí rozumí! Třebaže ona jim ne. „Zvídalko, prosím, potřebuju najít své dvě želvičky. Nevím, kam se vydaly.“ Zvídalka zaletěla k pampelišce

a probudila další světlušku. Podle několika podařených přemetů Lucinka poznala, že to je Hbituška. Obě pak letěly každá na jinou stranu. Lucinka si sedla do trávy a čekala. Netrvalo ani pět minut a Hbituška tu byla zpátky. Několikrát proletěla kolem Lucinky a pak zamířila ke smrčkům, které rostly pár desítek metrů od březového paloučku. Lucinka běžela za ní. Pod smrčky spatřila Šklebulku, která měla nožičky zamotané v nějaké zvláštní pasti. Kdo tu past asi nastražil? Ptala se Lucinka sama sebe. Bylo to jen několik provázků, ale tak šikovně propletených, že každý, kdo tam uvázl, se jen stěží dostal ven. Lucinka vyděšenou Šklebulku vymotala a ohlédla se za Hbituškou, ta už byla u druhého smrčku. Fouňka měla v tlamičce několik kusů jehličí. Snažila se asi Šklebulku vysvobodit tím, že provázky rozplete, pomyslela si Lucinka. Poděkovala Hbitušce, vzala obě želvičky a běžela za dědečkem.

Když mu řekla, co se stalo, zamračil se a řekl: „To bude ta Honzíkova banda. Líčí tu na zajíce.“

„Honzík?“

„Hodně se toho změnilo, Lucinko, Honzík se teď kamarádí s klukama, kteří se takhle baví.“

Lucinka sklopila hlavu a řekla smutně: „Věděla jsem, že se změnil, ale netušila jsem, že by někdy někomu ublížil.“

„Lucinko, je těžké být sám a Honzík tu neměl žádné kamarády...“

„Já jsem byla jeho kamarádka, ale když jsem ho viděla u potoka s těma klukama, vysmál se mi,“ svěřila se dědečkovi Lucinka a ve tváři se jí objevil vztek.

„Nezlob se na něj, možná ho to mrzelo ještě víc než tebe. Měli byste si spolu promluvit.“

„Ale já si chtěla promluvit!“ bránila se Lucinka. Nechtěla ho už vidět.

„On to možná pochopil jinak, než jsi to myslela, a tys to

možná pochopila jinak, než to myslel on. Na světě se lidé hádají mnohdy proto, že neznají celou pravdu.“

Lucinka si ještě chvíli udržela naštvaný výraz. Postupně ale roztával. Možná má dědeček pravdu. Jedmilka také není zlá, ale spousta tvorů ji zavrhl jen proto, že je s ostatními zmijemi. Možná by měla dát Honzíkovi ještě jednu šanci. Vzpomněla si také na bludičku. V noci jí nepřipadala škodolibá ani zlá. Jen nešťastná. Mohla Lucince ublížit, ale neudělala to. Kdo opravdu může říct o někom, že je zlý, a kdo je opravdu dobrý? Takové a jiné otázky si Lucinka pokládala, až se jí na čele objevily dvě velké vrásky, jak usilovně přemýšlela. Dědeček ji pohladil po čele a nabral plný talíř zafrcánků.

„Teď už se tím netrap, Lucinko, teď se pořádně najež,“ usmál se a odehnal alespoň na chvíli všechny její starosti.

KAPITOLA OSMÁ

Návštěva Šouralčiny školky

Lucinka trávila odpoledne tím, že si hrála s želvičkami. Byly ještě trošku vyděšené a vždy, když se k nim přiblížila, zalézaly do krunýře. K večeru už k ní ale samy chodily a tahaly ji za kalhoty. Lucinka je hezky uložila, protože byly po celodenním dobrodružství unavené. Ohrádku více zajistila, aby se zase nedostaly ven. Hned zítra jim chtěla ohrádku zvětšit, aby se jim nechtělo nikam

utíkat. Když zapadalo sluníčko, Lucinka pozorovala, jak se celý obzor zabarvil do červena.

„Asi ten nejkrásnější obrázek, který znám,“ řekl děda a přinesl horké kakao.

„Ty bys nikdy nechtěl bydlet ve městě, dědo?“ zeptala se Lucinka.

„Ani za milión, tady mám všechno, co potřebuju.“

„Já bych ti taky ve městě ukázala spoustu věcí. Třeba kolotoče a obří kino a místa, kde mají tu nejlepší zmrzlinu...“ nedořkla Lucinka. Dědeček v tu chvíli zašeptal, ať se podívá k lesu. Na louce se objevilo několik laní. Dívaly se směrem k chalupě.

„Tak se podívej, Lucinko, jak by mi tu mohlo něco chybět,“ zasníl se dědeček.

„Asi máš pravdu. Já se sem vždycky tak těším!“ vyšeptla Lucinka potichu, aby nezahnala laně. Ty ale stejně po několika minutách zamířily zpět směrem do lesa. Večer klidně plynul. Po chladném větru z rána už nebylo ani památky. Opět tu byl ten letní teplý vánek, který housatům pročechrával pířka.

Lucinka mohla jít na sněm brzo, protože dědeček začal pochrupovat hned, jak zalezl do peřin. Jitřenka vylétla Lucince naproti, protože se bála, aby zase nespadla do nějaké pasti. Všechny světlušky byly napnuté, co se vlastně stalo. Lucinka mluvila o svém dobrodružství víc jak hodinu. Nejvíce se soustředila na to, aby sestřičkám popsala, co se stalo u potůčku. Nevynechala jediný detail toho, jak se k ní bludička zachovala. Mluvila i o tom, jak si málem vyplakala oči, když jí Lucinka řekla, že už není tak krásná. Všechny světlušky byly najednou smutné. Bylo jim bludičky líto. Věruška se nesměle chopí slova.

„Sestřičky, můžu něco říct, moc prosím?“ zeptala se stydlivým hláskem.

„Samozřejmě, Věruško, co máš na srdci?“ zeptala se Velká světluška.

„Myslím si, že Vějička teď lituje toho, že nás opustila, ale bojí se zpátky. Má strach, že bychom ji nepřijaly.“ Všechny světlušky na znamení souhlasu zavrtěly svými světýlky a Věruška pokračovala: „Vějička mi tenkrát moc ublížila, bylo mi smutno a nevěděla jsem, jak se dostat z toho lesa ven. Všude kolem byly jen bažiny a močály, už jsem si myslela, že je to můj konec. Volala jsem ji, ale nepřišla mi na pomoc. Dlouho mě to trápilo, ale teď vím, že už se na ni nezlobím. Přece jenom si myslím, že toho lituje a že by už nikdy nic takového neudělala.“

„Jsi si tím jistá, Věruško?“ zeptala se Mechůvka, která byla ze všech světlušek nejpřísnější, „ublížila ti jednou, jak můžeš vědět, že to neudělá znovu?“

„Věřím jí,“ řekla Věruška rozhodně.

„Dobrá tedy, sestřičky. Pokud se Vějička vrátí a slíbí, že už nic podobného znovu neudělá, přijmeme ji znovu mezi sebe,“ řekla Velká světluška. V tom zašuměla břízka. Letněnka přiletěla. Všechny světlušky to poznaly, protože v tu ránu byl celý palouček plný stříbrných vláken. Svým čistým hlasem řekla: „Sestřičky, je mi to moc líto, ale Vějička se nemůže vrátit mezi vás. Už není jednou z vás, je bludičkou.“

„Ale, Letněnko, to ji nemůžeš přeměnit zpátky?“ zeptala se Věruška se slzami na krajíčku.

„Musí si svou vinu odčinit. Pomoci tolika tvorům, kolika tvorům ublížila. Někdy nestačí jen litovat, její zlo musí být odčiněno dobrem.“

„Ale to nebude problém, Letněnko!“ zajásala Zvídalka, „vždyť když má někdo dobré úmysly, není vůbec těžké pomáhat!“ Zvídalka vesele mávala lucerničkou do koruny břízky: „Denně je na světě tolik tvorů, kterým je třeba pomoci!“ Všechny světlušky to rozveselilo. Ještě chvíli si povídaly a pak se vydaly za Šouralkou.

U jezírka byl ruch. Všechna vodoměrčata pečlivě nacvičovala sestavu, kterou chtěla Šouralka světluškám

ukázat. Když spatřila světýlka u Mechokora, což byl obrovský buk u potoka obrostlý mechem až ke větvím, zahvízdala na své studentky. Když světlušky přiletěly k jezírku, viděly jen seřazené vodoměrky, které se ani nehnuły. Jakmile se rozezněla cvrččí symfonie pod vedením Houslíka Nevrzala, začaly jedna po druhé tančit. Jejich štíhlé nitkovité nohy šimraly hladinu, která se ani trochu nezvířila, protože jejich pohyby byly jemné a lehké. Cvrččí orchestr hrál píseň léta. Melodie byla tak veselá, že se chtělo tančit i světluškám. Šouralka dohlížela na své studentky, které se snažily, seč mohly, aby svou učitelku nezklamaly.

Takového potlesku by se Šouralka nikdy nenadála. K publiku se přidali i ostatní tvorečkové, kteří uslyšely krásné tóny, takže je sledoval téměř celý les. Na vodoměrčata i Šouralku dopadala stříbrná vlákna těch nejjemnějších pavučinek, okvětní lístky sedmikrásek i voňavý pyl z šípkových růží. Splnil se Šouralcin sen a nebyla to ostuda, když některým ukáplo i několik slziček štěstí. Lucinka také plakala. Plakala, když si vzpomněla, jaké to měla Šouralka těžké a čím vším si prošla. Nechybělo málo a všechno by vzdala. Nikdy by pak nevytvořila takovou krásu jako tu noc.

KAPITOLA DEVÁTÁ

*Lucinka se snaží porozumět
svým želvičkám*

Lucinka šla domů domů dříve, protože ještě musela dohnat to, co za předchozí noci nenaspala. Už byla tak utahaná, že ani nevydržela do konce oslavy. Hbituška se Zlatuškou ji doprovodily domů. Zlatuška jí ještě pomazala spánky šťávou z meduňky, aby se Lucince dobře spalo a aby si opravdu odpočinula. Ráno se skutečně probudila jako znovuzrozená. Měla krásné sny o létání. Vznášela se nad skalami a viděla z té výšky celý krásný svět. Když vyběhla ven, zkoušela vyskočit tak vysoko, aby se to podobalo letu, ale povedlo se jí jen zakopnout o schod. Málem si natloukla.

„Co to vyvádíš, Lucinko!“ pomohl jí děda zpět na nohy.

„Létat je krásné! Proč lidé nelétají?“ zeptala se.

„Protože všechno je tak, jak má být,“ řekl opět tajemně.

Lucinka byla už na jeho odpovědi zvyklá, takže se dál nevyptávala. Věděla, že je pochopí časem. Po snídani si šla hrát se želvičkami. Pozorně pozorovala, jak se chovají. Chtěla jim rozumět. Zajásala, když zjistila, že to není tak těžké. Pokud se opravdu soustředila na každý jejich pohyb, mohla poznat, co asi chtějí a o čem si asi povídají. Fouňa zalezla do krunýře a Šklebulka do ní šťouchala. Škádlí se, pomyslela si Lucinka. Nakonec se Šklebulce podařilo Fouňu překlopit na záda. To bylo nadělení. Fouňa

okamžitě vylezla ze svého krunýře a snažila se překlopit zpátky. Šklebulka viděla, co provedla a chtěla jí pomoci. Štuchala jí do boku, pak tlačila do jejího krunýře. Nakonec musela zasáhnout Lucinka. Položila Fouňu zase na všechny čtyři a ta na ni vděčně přivřela unavené oči. Legrační stvoření, pomyslela si Lucinka. Ve své boudě ležel nešťastný Brok. Až teď si Lucinka uvědomila, že na něj poslední dobou neměla vůbec čas. Přiběhla k němu a několik minut ho jen hladila za ušima.

„Odpoledne půjdem do lesa, Bročku...“ řekla a Brok radostí povyskočil.

Po obědě Lucinka pomohla dědovi uklidit. Bylo třeba zamést dvorek, umýt nádobí a kamna a vytřít podlahy ve mlýně. Pak vyrazila do lesa. Chvíli jen hledali houby, ale pak vyběhli na pole a tam dováděli. Lucince připadalo, že skutečně lítá, když běžela z kopce dolů, roztáhla ruce. Brok běžel vedle ní a kroutil zbrkle ocasem. Když už byla příliš unavená, rozhodla se, že půjdou domů. U lesa ale narazili na Honzíkovu partu. Lucinka se lekla a nevěděla, jak se má chovat. Bála se, že se jí zase budou smát. Chtěla pozdravit Honzíka, ale nevypravila ze sebe ani slovo. Rozklepala se a rozbušilo se jí srdíčko. Chtělo se jí plakat nad tím, že už se ani nepozdraví, a takoví to byli kamarádi! Když se minuli, několik kluků se začalo chechtat. Lucinka ucítila palčivou bolest na stehně. Začali po ní házet šišky. Prudce se otočila a viděla Honzíka s šiškou v ruce.

„No tak, do ní, neboj se, Honzo, vždyť je to obyčejná městská husa!“ Honzík hodil. Jeho šiška bolestivě dopadla na její rameno. Brok začal vrčet a rozběhl se za nimi. Okamžitě se rozutekli jako mravenci. Každý jiným směrem. Lucinka zavolala Broka a utíkali domů. Plakala a bylo jí tak smutno! Měla pocit, že z ní někdo něco vytrhl. Dědeček se na nic neptal, když ji viděl. Bylo mu to jasné, když vzala červený kamínek od Honzíka a hodila ho tak daleko, jak jen mohla. Zapadl do vysokých kopřiv za zahradou. Plakala

ještě dlouho, ale děda jí přinesl hustý čokoládový puding a heřmánkový čaj. Řekla mu všechno, co se stalo.

„Vezmi si heřmánek, Lucinko, ten ti pomůže. Když jsem smutný, vždycky ho piju.“ Lucinka se nadechla. Sladká vůně heřmánku ji prohřívala. Pomalu a smutně jedla puding a přemýšlela.

„Dědo, proč jsou vlastně lidi zlí?“ zeptala se nakonec. Děda právě utíral hrnec.

„To máš těžký, Lucinko, jak poznáš, že je někdo zlý? Tím, že po tobě hodí šišku? Říkám ti, že najít někoho zlého je těžší než najít jehlu v kupce sena. Honzík se zachoval zle, ale nevíš, co ho k tomu vedlo...“

„Už ho nechci nikdy vidět,“ řekla Lucinka nazlobeně.

„Pak se to nikdy nedovíš,“ řekl děda a mrkl na ni.

„Třeba mě to už nezajímá,“ odsekla.

„Máš vztek, Lucinko, nemysli na to, dokud tě nepřejde,“ řekl děda a pohladil ji po vlasech. Lucinka uznala, že má pravdu. Skutečně měla vztek a vždycky, když si vzpomněla na Honzíka, jí to jen ubližovalo a na nic stejně nepřišla. Šla za svými želvičkami, které pokojně odpočívaly ve večerním sluníčku. Přivřené oči sledovaly krásu západu slunce. Jak by se člověk mohl zlobit, když je tak krásně. Pomyslela si Lucinka a měla pocit, že ten balvan, co ji tížil celé odpoledne, spadl s dunivým žuchnutím z jejího srdíčka.

KAPITOLA DESÁTÁ

Nejenom bludička bloudí

Honzík běžel hluboko do lesa. Nechtěl se už nikdy otočit a vidět smutek v Lucinčině tváři. Muselo ji to tolik trápit. Ani nevěděl, proč tu šišku hodil. Nechtěl, aby o něm ostatní řekli, že má strach z holky. Už by se s ním nikdy nekamarádili. Brok už je dávno nehonil a hlasy ostatních kluků se ztratily někde na kraji lesa. Honzík si uvědomil, že neví kde je, až když už bylo pozdě. Kolem dokola byl jen temný hustý les. Prodíral se skrz houštiny a několikrát ho poškrábalo ostružiní. V dálce slyšel tlumené krákání. Les byl stále temnější. Stmívalo se. Honzík začal panikařit. Nikdy v životě nebyl v noci sám v lese. Když už poněkolkáté zakopl o divný kořen trčící ze země, došlo mu, že bloudí v kruhu. Rozhlédl se kolem dokola, ale stromy nepropouštěly ani trošku světla.

Mezitím se bludička pokoušela najít si někde úkryt. Už se do jeskyně nevrátila. Najednou nepatřila k nikomu. V jeskyni by ji zajisté neodpustili to, že nechala Lucinku jít, a ke světluškám také nemohla, protože se bála, že ji odsoudí za to, že Lucinku unesla. Až do svítání bloudila v lesích, ale nikde nenašla místo, kde by měla svou tůňku ke koukání a kde by nikomu nevadila. Se soumrakem se vydala znovu na cestu. Pomalu prolétávala houštím, až zamířila do toho nejčernějšího lesa, kterému se už od nepaměti říkalo Temniště. Jako malá světluška tam

ráda létala, ačkoli se všichni tvorové tomu místu vyhýbali. Prý jsou tam bažiny a kromě pár hadů a komárů tam ani nic nežije. Bludička věděla, že právě toto místo by ji mohlo na chvíli uchránit před světem. Jak se dostávala hlouběji, všechny zvuky ustávaly. Slyšela jen klid, sem tam bubláni potůčku a nějaké to komáří bzučení. Vždy se schovala za nějaký ten lístek, aby se s nikým nemusela dávat do řeči. Chtěla být se svým smutněním sama. Doletěla až k paloučku, uprostřed kterého byla krásná křišťálově čistá tůňka. Její srdíčko se hned trošku rozehřálo radostí. Tak přece má nějaké štěstí. Tady se může zabydlit a nikomu nebude překážet. Radostně si sedla na blatouchový kvítek a pozorovala se v tůňce. Už se dávno setmělo. Měsíc se jen nesměle dostával skrz husté smrčky. Bludička si musela pomoci svou lucerničkou, aby opět uviděla svou tvář a krásné zlaté vlasy. Posilnila se troškou rosy a šťávou z lístků. Když už si chtěla propláchnout svoje závojčky v tůňce, uslyšela vzlykot. Lekla se, protože nic podobného na takovém místě nečekala. Nikde ani živáčka, jen pár komárů, kteří ale bez povšimnutí proletěli kolem. Vydala se po zvuku toho vzlykotu.

Honzík se takhle ještě nikdy nebál. Všude kolem z bažin trčely spadlé větve uschlých stromů, které vypadaly jako kosti. V té černočerné tmě byly vidět jen ony, ozářené chabými záblesky měsíce a hvězd. Honzík už nemohl dál. Přemýšlel o své mamince a tatínkovi, jaký musí mít asi o něj strach! Tatínek už jistě zburcoval všechny ze vsi, aby mu pomohli s hledáním. Ani krákání havrana už Honzík neslyšel, všude jen ticho. O to víc ho každé zachrastění suchých větviček vyděsilo.

Najednou mu něco zabzučelo u uší. Ohnal se, protože si myslel, že to je komár. Bzučení ale neustávalo. Až když se podíval po směru toho zvuku, spatřil světýlko, které mu létalo kolem hlavy. Okamžitě si vzpomněl na světlušky. Ty přece nejsou zlé a určitě mu pomůžou! Bludička nějaký

čas jen přemýšlela, proč by mu vlastně měla pomáhat. Proč by měla vlastně pomáhat komukoli? Vždy myslela jen sama na sebe. Když ale viděla, jaký má strach, a slyšela, jak naříká, nedalo jí to. Se škodolibostí a zlobou to stejně daleko nedotáhla. Najednou ucítila teplo, které se jí rozlilo u srdíčka. Tak takové to tedy je, mít opravdovou čistou radost! Udělala několik přemetů a pak se rozletěla směrem k houštinám. Tam počkala, než se Honzík zorientuje a pak ho popohnala o další kus cesty směrem z lesa. Netrvalo dlouho a Honzík rozpoznal, kde je a že to není daleko domů. Poděkoval bludičce, která kolem něj poletovala, a vyrazil, jako by ho vystřelili z praku. Bludička měla takovou radost, že celý zbytek noci protancovala po cestě ke své tůňce. Když se do ní podívala, viděla čistou bílou zář ze svých šatiček a čiré silné světýlko z lucerničky.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Lucinka se zlobí

Lucinka byla na sněmu krátce, protože byla unavená a smutná z Honzíka. Sestřičky jí radily, aby svůj vztek potlačila a s Honzíkem si promluvila. Byla by škoda, aby takové přátelství vzalo za své. Hloubalka Lucince vyprávěla o Vějičce a o tom, jak tenká je hranice mezi dobrým a zlým a že se dá špatně odhadnout, kde jedno či druhé začíná a končí.

Brzo ráno už nemohla dospat a čekala na první ranní paprsek, až ji pošimrá po tváři. Slyšela dědečka, který se

probouzel a šoural do kuchyně, aby zatopil v kamnech a postavil na čaj. Stále měla zavřené oči a vdechovala vůni čerstvého ranního vzduchu z pootevřeného okna. Pravidelné bublání vody, která začínala vřít na plotně, ji opět uspalo. Zdálo se jí o tom, jak běhá po lese a kolem ní rostou obří křemenáče, takové, že ji převyšují. Běhala mezi nimi a hrála s Honzíkem na honěnou. Když se probudila, do okénka už se prodralo sluníčko v celé svojí síle. Lucince bylo najednou smutno, že to byl jen sen, že už možná nikdy s Honzíkem takhle po lese běhat nebude. Spala ještě pěkných pár hodin, protože když vyběhla na dvorek, zjistila, že sluníčko už bylo vysoko nad lesem. Želvičky už byly také venku, děda je přenesl a položil je v ohrádce na úplně nový plácek čerstvé trávy. Lucinka si až teď všimla, že mají želvičky zvětšenou ohrádku, že mají tolik svobody a volnosti, kolik jenom chtějí. Poštuchovaly se a lezly si přes krunýře, jedna druhé odtrhávala kusy zelených listů, které měly u tlamiček. Hrály si se stébly, možná závodily. To všechno dokázala Lucinka přečíst z jejich pohybů.

„Lucinko?“ uslyšela tichý nespělý hlas. Podívala se za ním a u branky viděla Honzíka. Byl smutný a nevěděl, zdali může vůbec vstoupit na dvorek. Lucinka se na něj zamračila. „Co tady chceš?“ zeptala se zle.

„Přišel jsem..., abych se ti omluvil...“

„Nestojím o tvoje omluvy! Předě všemi jsi mě zesměšnil! Nechci tě vidět!“ řekla Lucinka rozezleně. Neustále měla před očima to, jak ho uviděla s šiškou v ruce, jak se napřáhl a hodil tak, že ji to moc bolelo a ostatní se jí vysmáli.

„Ale...,“ z Honzíka nic lepšího nevypadlo, nadechoval se, ale nevěděl, co má na to říct.

„Jdi pryč!“ vykřikla Lucinka tak, že to uslyšel i děda a okamžitě přiběhl ze zahrádky. Když viděl, co se děje, podíval se mírně na Honzíka a řekl: „Honzíku, teď asi není

příliš vhodná doba.“ Honzík jen sklopil hlavu a pomalu odešel. Po cestě vztekle kopal do kamenů. Lucinka seděla na trávě u želviček a přemýšlela, proč se cítí tak špatně. Přišel se přece omluvit, bylo mu to líto a ona mu neodpustila. Ať se v tom taky vymáchá, ať se taky trápí! To si říkala, ale neulevilo se jí ani trošičku. Dědeček beze slova odešel zpátky na zahrádku. Šla tedy za ním. Pomáhala mu vytrhávat plevel od cibule a kedluben. Už poznala pěknou řádku rostlinek. Mechůvka ji často zkoušela z rostlinek. Na louce i na zahrádce už se orientovala bez problémů. I dědeček si všiml, jak přesně ví, co vytrhnout a co nechat.

„Dědo?“ zeptala se nejistě. Nevěděla, jak začít.

„Poslouchám, Lucinko,“ řekl děda, protože asi věděl, co mu chce Lucinka říct. Motyčkou kypřil hlínu a všechny žížaly pečlivě vracel zpět, protože mu pomáhaly.

„Dědo, já myslím..., myslím, že jsem se asi unáhnila.“

„No, to se tak stane, když člověk jedná ve vzteku, že se unáhlí a udělá něco, čeho pak lituje.“

„Ale je to Honzíkova vina. Kdyby se nezačal chovat takhle, tak by se to nikdy nestalo!“ vychrlila ze sebe Lucinka a moc doufala, že jí děda dá za pravdu.

„Každý děláme chyby, Lucinko, ty jsi teď také jednu udělala. Právě přátelství se pozná i podle toho, že jsme schopni ty chyby odpustit, smazat a jít dál,“ odpověděl jí děda a položil další žížalku do měkké nadýchané hlíny. Lucinka cítila palčivou chuť viny a bylo jí z toho úzko.

„Tak já za Honzíkem zajdu!“ vyhrkla najednou Lucinka, protože moc chtěla, aby už ten pocit, že udělala něco špatně, přešel.

„Jdi a smažte to a ty si nic nevyčítej. Jak už jsem řekl, chyby dělá úplně každý.“ Lucince se trošku ulevilo...

„Ty chyby neděláš, dědo!“ řekla Lucinka, protože si nemohla vzpomenout ani na jednu.

„Ale to by ses divila, holčičko, ale čím jsem starší, tím víc

se snažím neposlouchat svůj vztek, ale spíš svoje srdíčko a rozum, víš?“ Dědeček se napřímil a protáhl. V jeho zádech to trošku zakřupalo. Ruce měl hrubé prací, zamazané od hlíny. Lucinka si až v tu chvíli uvědomila, že vlastně neměla žádnou snídani. Rychle se najedla, zapila čajem chleba s máslem a rajčetem a běžela s Brokem k Honzíkovi. Nedočkavě přeskakovala větve poházené přes cestu a kameny. Už už chtěla být u něho a všechno mu to odpustit. Když ale přiběhla k potoku, dostala strach, protože si všimla, že u chaloupky je celá parta. Kluci jedli třešně a stříleli pecky do stromů. Honzík byl mezi nimi. Lucinka několik minut jen tak nakračovala, ale pokaždé se vracela zpět. Nedokázala to. Neměla odvalu na to se s nimi setkat. Pomalu se šourala zpátky do mlýna. Když otevřela branku, viděla u želviček košík. Myslela si, že v něm jsou asi třešně nebo nějaká zelenina, kterou děda nasbíral a zapomněl odnést do chaloupky. Když se ale přiblížila, viděla v košíku černou chlupatou bambulku, která pravidelně oddechovala. Koťátko! Zajásala Lucinka, která vždy kočky milovala. Kotě bylo schoulené a klidně spinkalo. Muselo být nesmírně mladé, protože když se protáhlo a otevřelo oči, mělo je ještě modré a takové nerozkoukané. Lucinka si kotě pohladila a jeho malinké tělíčko se propnulo. Děda vyšel na dvorek. „No podívej, co se k nám zatoulalo! Našel jsem ho u potoka. Muselo se ztratit nějaké kočce tulače.“

„Je krásné! Takové černé jsem ještě nikdy neviděla!“ zajásala Lucinka.

„Jak mu budeš říkat?“ zeptal se děda a měl velikou radost, že se Lucinka zase směje.

„Je jako malý čertík, čírtátko, Čírtě! Čírtě mu budu říkat!“ vykřikla Lucinka a běžela dědu obejmut. Nemusel se jí ani ptát a věděl, že její výlet nedopadl tak, jak oba doufali.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Návrat

Lucinka si celé odpoledne hrála se zvířátky. S Brokem se proběhla v lese, s Čírtětem se mazlila, aby si nepřipadalo na tom světě tak samo. Bylo štěstí, že je děda našel. Bylo ještě tak malinké, že by si stěží mohlo samo ulovit myš. Když dostalo najíst, spokojeně si lehlo do košíku a prospalo se až k večeru. Želvičky vymyslely novou hru. Jedna druhé se schovávala do chuchvalců trávy. Vždy z nich vykukovala jen ostrážitá hlava podobná srolované ponožce. Když se Fouňa zahleděla tím směrem, Šklebulka okamžitě zalezla do krunýře, takže nebyla vidět vůbec. Pak se role otočily. Lucinka měla radost, že si tak vyhrají, a zase jí přišlo na mysl, že každý někoho potřebuje. Po setmění se vydala mezi sestřičky. Cítila se už lépe, protože věděla, že za Honzíkem musí jít a musí to dát do pořádku a že se do toho pustí hned, jak k tomu dostane příležitost.

Jitřenka ozářila svým světýlkem celý palouček a přivítala sestřičky. Pak se pohodlně usadila vedle Velké světlušky, která se nadechovala k letní písničce. Ještě než ale vydala první tón, ze tmy za paloučkem se vynořilo zlaté světýlko. Bylo čisté a krásné. Trvalo chvíli, než ostatní poznaly, že se jedná o bludičku. Vždyť ta měla lucernu celou potemnělou a nyní je tak krásně čistounká a její záře se line přes celý palouček.

„Vějičko?“ vydechla jen Velká světluška překvapeně, „pročpak jsi k nám přiletěla?“

„Chtěla jsem se omluvit,“ sklopila hlavu bludička. V očích se jí zaleskly slzičky. „Je mi moc líto, že jsem se chovala tak, jak jsem se chovala.“ Bludička se podívala směrem k Věrušce. Ta jen poslouchala a bylo jí bludičky moc líto. Zároveň si ale všimla, že její lucerna dostala zpět své zlaté světýlko a že i její závojičky jsou bílé jako sníh. S bludičkou se stala obrovská změna a nevšimla si toho jen ona, ale také Hloubalka, která spokojeně příkyvovala a usmívala se. Mechůvka se stále ještě trochu mračila. Nemohla zapomenout na to, jak byla Věruška vyděšená, když ji našly v Temništi. „Jak ti máme věřit, Vějičko?“ zeptala se. Bludička jen zoufale rozhodila svoje závojičky. „Byla jsem tak osamělá, že jsem musela jít do jeskyně, tam mě přijali a pak už nebylo cesty zpět. Víím, že jsem vám hodně ublížila a hlavně Věrušce. Moc mě to mrzí. Opravdu!“ vykřikla zoufale.

Velká světluška vstala a řekla rozhodně: „Já ti věřím, Vějičko. Je vidět, že ses opravdu změnila.“ Hloubalka přitakala a všechny světlušky věděly, že mají před sebou bludičku, která už nebude vyvádět škodolibé kousky pro své potěšení a která jim už nebude ubližovat. Jitřenka zazpívala píseň léta, aby přivolala Letněnku:

*„Chmýříčka, vlákyňka, prohřátý váňku,
probudte vílu ze sladkého spánku,
zavítej Letněnko mezi svá světýlka,
posečká na tebe mechová postýlka.“*

Netrvalo dlouho a v břízkách zašumělo. Letněnka neměla ráda, když ji někdo budil, ale tentokrát přiletěla ráda. Věděla, že se Vějička vrátila mezi světlušky. Jemně ji pohladila a prohřála svým dechem. Pak kolem ní zatančila svůj vílí tanec, při kterém ji proměnila zpět na světlušku.

Vějička jí poděkovala a řekla: „ Já jsem poprvé v životě šťastná, protože vím, kdo jsem, chci být se svými sestřičkami a pomáhat tvorům, kteří se ztratí v lese!“ A pak jim Vějička vyprávěla, jak pomohla Honzíkovi z lesa. Při tom vyprávění se Lucince sevřelo hrdélko a o to víc se zařekla, že to musí s Honzíkem urovnat.

„A v Temništi je skutečně někoho potřeba, aby tvorové našli cestu ven...“, řekla Zvídalka zamyšleně.

Velká světluška chvíli přemýšlela a pak řekla: „Vějičko, jsem na tebe hrdá. Dokázala jsi, že nemáš strach a že umíš pomáhat ostatním tvorům. Myslím si, že jsi zmoudřela.“ Ostatní světlušky zavrtěly svými světýlky na znamení souhlasu. „Buď vždy vítána mezi nás, palouček je ti otevřený, kdykoliv přiletíš! Jsi naše sestřička a jsme rády, že jsi s námi.“ Velká světluška objala Vějičku a té dojetím vyhrkly slzy.

„Děkuji vám, sestřičky, takovou radost jako včera jsem nezažila ani, když jsem se hodiny dívala do tůňky na svůj odraz na hladině. Když jsem viděla Honzíkovu radost, daleko to předčilo všechno to, co jsem zažívala, když jsem se dívala stále jen na sebe.“

„Tím, že pomůžeš jiným, pomůžeš i sama sobě,“ řekla Hloubalka.

*Tančete s námi, tvorové z lesů,
z heřmánku, z kapradí, z chrpy i vřesu,
hlásejte do světa, že s námi svítí
hvězdička Vějička na lučním kvítí.*

Zpívaly světlušky dokolečka a Letněnka jim posílala pohlazení a stříbřité nitky na jejich oslavu.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Znovu objevené přátelství

Lucinka tančila tak, že ji už únavou bolela křídélka. Byla to ale krásná únava, taková, která nosí milé medové sny. Těšila se do postýlky a hlavně na druhý den, protože věděla, že všechno nakonec dobře dopadne. Rozloučila se s ostatními. Zlatuška jí poradila, ať si dá odvar z meduňky, protože ta je nejlepší na zklidnění a také jí určitě pročistí myšlenky. Všechny světlušky jí popřály hodně štěstí a řekly, že na ni budou myslet, až půjde za Honzíkem.

Ráno Lucinka rychle posnídala a poprosila dědečka, jestli může za Honzíkem. Rád ji pustil, protože věděl, že už je vyrovnaná a že nenechá promlouvat svůj vztek. Lucinka si s sebou vzala Broka, jako si ho brala všude, když šla někam bez dědečka. Tolikrát už jí pomohl nalézt cestu zpět a také se vůbec nebála, když byla s ním. Hopsal vedle ní jako štěně. Když vedle něj skákala přes kameny v potoce, štěkal na celé kolo, to bylo určitě rad, jak skákat, aby se nepřekulila do studené vody. Lucinka přeskočila poslední kámen, Brok se oklepal a mohli běžet dál. Když byli u chaloupky, Lucinka už neváhala. Nechala Broka za brankou, aby nevyděsil kuřátka a šla sama ke dveřím. Zaťukala. Ozval se nevrlý klučičí hlas. Otevřel rozčuchaný, asi ještě spal. Na sobě měl staré roztrhané triko a celou tvář opuchlou a pomačkanou.

„Chtěla bych s tebou mluvit,“ vychrlila hned Lucinka.

„Kdo to je?“ ozvalo se volání z komory. Honzíkova maminka právě uklízela harampádí.

„Lucinka!“ řekl radostně Honzík a úplně se probral. „Tak pojď na třešně,“ řekl a chňapl po košíku. Tatínek právě obracel seno. Pozdravil Lucinku mávnutím ruky. „Co děda, jak se má?“ zeptal se a otřel si čelo od potu. Od rána slunce pražilo tak, že se všechna zvířátka choulila ve stínu.

„Má se výborně!“ řekla Lucinka a běžela za Honzíkem. Ten už lezl na strom, aby mohl Lucince nasbírat ty nejlepší třešně.

„Promiň, je mi to moc líto! Celý rok jsi tu nebyla a já neměl jiné kamarády.“

„Honzíku, já už se nezlobím, chápu tě. Nikdo nevydrží být dlouho sám.“

„Ale já ti ublížil.“

„Já tobě taky, neposlouchala jsem tě, když ses chtěl omluvit...“ Honzík hodil Lucince krásné třešňové náušnice a ta se jimi hned ozdobila.

„Kluci, oni nejsou zlí...“ řekl omluvně Honzík, „jenom jsou odsud, no...“

„Honzíku, jsou to tví kamarádi a já zase odjedu. Opravdu to chápu.“ Lucinka měla obrovskou radost. Chtěla za Honzíkem vylézt na strom, ale ulomila se pod ní větvička a ona se svezla po kůře k zemi. Trochu si odřela lokty a tekla jí krev. Honzík hned slezl dolů.

„To chce babku!“ řekla Lucinka, která už se vyznala.

„Jakou babku?“ zeptal se Honzík překvapeně.

„No vidíš, holka z města a ví víc než ty,“ zasmála se Lucinka, „jitrocel přece!“

Našli jitrocelové lístky a Lucinka si jimi otřela ránu. „Je to jen škrábnutí,“ řekl Honzík a vzal Lucince ruku do dlaní. „Zavři oči.“ Lucinka byla zmatená, ale oči zavřela. Ucítila v dlani kamínek. „Tys ho našel!“ vykřikla, když viděla červený Honzíkův dárek.

„Několikrát jsem za tebou byl a chtěl s tebou mluvit, ale neměl jsem odvalu,“ přiznal se Honzík. „Našel jsem ho u lesa. Je tak červený, že úplně vykukoval z kopřiv. Ale pěkně jsem se spálil,“ řekl Honzík a ukázal Lucince požahaný loket. Lucinka Honzíka objala. Byli zase přátelé a věděli, že přátelství je křehké a vzácné. Kamínek v dlani dokazoval, že si ho musí hlídat a chránit.

Lucinka příběhla s Brokem do mlýna a objala dědu. „No vidíš, holčičko, říkal jsem ti, že se ti uleví a že to dobře dopadne.“

„Děkuju, dědo!“ řekla Lucinka šťastně. K večeři byla její oblíbená rajská polévka se smetanou. Lucinka si s dědou povídala až do setmění. Řekla mu všechno o Honzíkovi, i o tom, jak našel kamínek, který zahodila do kopřiv. Děda povídal Lucince o svých přátelích, o tom, jak se rozprchli každý na jinou stranu světa a jak se mu také kolikrát stýská, když je v mlýně sám. V zimě, když není tolik práce, chodí na návštěvy do vsi.

„No vidíš, dědo, na tohle je zase lepší žít ve městě, kamarádi jsou tam všude, kam se podívám, nikdy nejsem sama.“

„To máš možná pravdu, Lucinko, to máš možná pravdu...,“ souhlasil dědeček a pohladil ji po hlavě. „Tady je to všude daleko, ale zase je tu klid a člověk si tu všeho a všech váží. Můj nejlepší kamarád ale žije až někde v Rakousku a s ním si píšu jenom dopisy.“

„A to jste pořád ještě přátelé?“ zeptala se Lucinka udiveně.

„Nejlepší!“ prohlásil děda a napil se kakaa. „Je to uspěchaná doba, Lucinko a přátelství je hluboká řeka s mnoha proudy, často jen proteče a řečiště vyschne,“ zamyslel se dědeček spíš sám pro sebe.

„Je pravda, že Honzíka mám asi nejraději,“ přiznala Lucinka.

„No vidíš a nezáleží na tom, že se přes celý rok nevidíte.“

Oba se zaposlouchali do zvuků na zahradě. Z louky u paloučku se ozývalo hlasité cvrkání a bzučení. Luční kobylky vyskakovaly z trávy. Lucinka věděla, že se něco chystá. Děda šel spát hned po setmění a Lucinka nedočkavě vylétla na palouček. To, co viděla, jí vyrazilo dech.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Závody žížaly Plíži

Celý palouček i kus louky kolem něho byl pokryt nedočkavými tvorečky z lesů, luk a polí. Všichni se mačkali, aby viděli a slyšeli Velkou světlušku, která s pomocí Jitřenky zahajovala závody žížaly Plíži. Plíža byla hubená žížalka, která měla ráda zdravý životní styl. Jedla jen zdravé netučné kořínky a každého tvorečka pobízela k tomu, aby se hýbal. Proto každé tři roky zorganizovala všechny, co jich v okolí bylo, a uspořádala závody. Stočila se na jedné z pampelišek přímo mezi Velkou světluškou a Jitřenkou a dívala se, kolik tvorečků přišlo, přiletělo, připlazilo se a přihopsalo.

„Závod se koná bez použití křidélek, nechť každý, kdo je má, je přimkne k tělu, ať ani jedno nezakmitá. Kdo zakmitá, byť jen jednou, bude vyloučen,“ sdělovala ostatním Jitřenka pravidla. Plíža jen pokyvovala růžovou hlavou a usmívala se. Sem tam něco zašeptala Velké

světlušce a ta to vyvolala po celé louce. Plíža byla totiž jedna z nejstydlivějších žížal a před davy promluvit nedokázala. Její hrdélko se vždycky tak zúžilo, že byla schopná jen šeptat.

„... závodí se tedy pouze plížmo nebo pěšky. Hopsající musí omezit své výskoky na minimum a k cílové rovince doběhnout, povolen je pouze jeden skok!“ V sekci kobylek to nervózně zašustilo. Ozvaly se nějaké protesty, ale i kobylky musely uznat, že jsou pravidla spravedlivá, vždyť by stačilo několik velkých výskoků a už by byly v cíli.

„Všichni soutěžící nechtě se dostaví k udělování čísel!“ V tu chvíli nastal zmatek, soutěžit chtěl téměř každý, ale byl povolen jen jeden tvoreček z jednoho druhu. A tak se u startovacího stébela objevila kobylka Hopska, pavouček Štístko, světluška Hbituška, stonožka Bezbotka a řada dalších. Pavouček Štístko nervózně poměřoval své nožky s Kmitlíkem. Kmitlík byl oproti ostatním skutečně veliký, ale na trase byl i úkol, který mu bude činit komplikace, a to prokličkovat mezi pampeliškami tak, aby se ani jedna nepohnula. Za každé štouchnutí se získávají trestné body a soutěžící se musí vrátit na začátek disciplíny. Kmitlík si byl vědom své nevýhody, ale Štístko se před ním přece jenom necítil ve své kůži. Všechna zvířátka byla napjatá. Lucinka se pohodlně usadila na jednu z pampelišek, jejím úkolem bude ohlásit všechna štouchnutí, která ucítí. Všechny světlušky kromě Hbitušky měly stejný úkol.

„A teď to nejdůležitější!“ opakovala šeptající žížalčina slova Jitřenka. Mluvila do kvítku hluchavky, takže se její silný hlas rozléhal široko daleko. „Hlavní cenou je vyhlídkový let na obřím šídle Bzučálovi!“ Ozvalo se jásavé burácení. Bzučál byl nejlepším šoumenem v celém kraji a jeho vyhlídkové lety byly vyhlášené. Často létal i tam, kam se nikdo z tvorečků neodvážil. „Vyhlídkový let se bude konat zítra v pravé poledne a Bzučál proletí s vítězem všechny lesy i louky v okolí,“ pokračovala Jitřenka

napínavě. „A pozor – nebude chybět ani Temniště,“ řekla nakonec tajemně. Ozval se vzrušený šepot. Všichni si přáli vidět Temniště, protože sami by se tam nikdy neodvážili. Často slýchali o vzrušujících průletech skrz suché povalené kmeny, o bažinách, které hrály tou nejsytější zelenou barvou, kterou kdy viděli. A hlavně každý, kdo jednou viděl Temniště, byl ve středu pozornosti. Chodili se ho ptát i ze sousedních luk, jací tvorové tam žijí a jaké rostliny rostou a jak je to vlastně s těmi strašidly a stíny. Prostě Temniště, jakkoliv bylo děsivé, všechny svým způsobem přitahovalo, a protože Bzučál byl úplně největší ze všech, nikdo by se nebál tam s ním letět. Vějička se usmála, protože věděla, že Temniště je děsivé jen proto, že je temné a že má takovou pověst. Ve skutečnosti je to překrásně klidné místo plné bezedných křišťálově čistých tůňek a sytě zeleného kapradí.

Teď když všichni věděli, co je ve hře, ještě více znervózněli u startu. Hbituška, jakkoliv byla silná, se nikdy sama do Temniště neodvážila. Prokmitala si křídélka, aby ji to nenutilo během závodění, protáhla nožky a několikrát se proběhla kolem stvolu šťovíku. Štístko jen zoufale poměřoval svoje titěrné nožky s ostatními. „Všichni soutěžící se dostaví ke startovací čáře!“ hlásila Jitřenka. „Až závojiček Velké světlušky dopadne na zem, závod bude zahájen.“ Na to se Velká světluška zvedla a všechno zmlklo. Soutěžící se připravili do svých pozic. Velká světluška spustila závojiček z pampelišky. Několikrát se zhoupł ve vánku a v momentě, kdy se dotkl země, ozval se burácivý jásot a povzbuzování. Soutěžící vystřelili přes startovní čáru. Jitřenka vše komentovala ze své pampelišky. Lucinka napjatě sledovala, jak se daří její favoritce Bezbotce. Byla to roztomilá houževnatá stonožka, která kmitala svýma nožkami tak rychle, že nebylo skoro ani vidět, kdy se dotýkají země. Hbituška běžela mezi prvními, bylo vidět, jak zápasí, aby nezakmitla křídélky.

Štístko se zadýchal hned několik metrů za startem. Jeho nožky nebyly zvyklé na takový pohyb a hlavně nemohly nikdy ostatní dostihnout. Kmitlík už byl u pampelišek. Věděl, že se tam zdrží nejdéle. Neustále slyšel ze zhora: „Štouch! Zpátky! Štouch!“ Vždy se nešťastně vracel na začátek překážky. Ostatní funěli několik metrů za ním, nebude trvat dlouho a jeho výhoda bude pryč. Trpělivě a pečlivě pokládal své obří štíhlé nohy, aby se ani jednou nikde nedotkl. Foukal jen mírný větřík, ale Štístku jeho malé nožky podkopával. Najednou si pavouček uvědomil, že fouká dobrým směrem. Přimknul nožky k tělu a nechal se jen koulet po trase. To byla najednou rychlost! Ozvalo se burácení davu. Štístko se okamžitě dostal do vedoucí pozice. Jeho tělíčko se koulelo lehce jako kus lístečku. Dostal se až k pampeliškám a hbitě bez problémů proběhl mezi Kmitlíkovými nohama. Ozvalo se skandování: „Štístko! Štístko! Štístko!“ Všichni najednou Štístkovi přáli, protože věděli, jak moc lituje, že je maličký! Bylo krásné, když tak malý tvoreček dokázal proběhnout cílové stěblo jako první. Všichni jásali, světlušky se zvedly ze svých pampelišek a tleskaly. Plíža by křičela štěstím, kdyby měla hlas. Slezla ze své pampelišky a pomohla vítězi na stupínek. Druhá doběhla Hbituška a hned za ní Bezbotka. Ostatní zůstali vzadu. Zejména Kmitlík se tak nešikovně zamotal do pampelišek, že nevěděl, jak se dostat ven. Musela mu pomáhat Zvídalka, která ho směřovala, kam má položit kterou nohu. Na stupínku udělaném z nakypřené hlíny stál Štístko se slzami v očích a přijímal gratulace. Na nižších stupíncích stála Hbituška, která se objímala se svými sestřičkami, a Bezbotka, kterou zaplavily davy jejích fanoušků. Lucinka všem pogratalovala. Tak moc se už dlouho nebavila.

Všichni se tak bavili a užívali si to, že neslyšeli ani zakrákání havrana, které zlověstně zaznělo nad paloučkem. Krák to celé pozoroval z obřího buku a vůbec

se mu to nelíbilo. Je jich tolik a když se dají dohromady, úplně jednoduše by mohli celou jeskyni obsadit a je vyhnat někam do Temniště. Krák dostal strach a to bylo to nejhorší, co mohlo Kráka potkat.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Strach

Půlka prázdnin uběhla jako voda. Každým dnem se Lucinka učila víc a víc o přírodě a o všech, kteří v ní žijí. V noci s Hbituškou cvičila přemety, učila se s Mechůvkou, jak rozeznat přicházející bouřku a co všechno žije v jejich kraji, Hloubalka ji učila věřit svým pocitům tam, kde si nevystačíme s rozumem. Zvídalka ji prováděla zákoutími lesa, aby byla Lucinka vždy schopná najít cestu zpět. Jen jednomu místu se vyhýbaly. Zvídalka vždy jen řekla, že se tam nesmí, protože by se narušila rovnováha mezi dobrem a zlem, a pak mluvila o jeskyni. „Tak tamhle je tedy jeskyně?“ zeptala se Lucinka překvapeně, v noci viděla jen temný obrys a cítila chlad.

„Tomu místu se vyhýbej, nikdo neví, co by se stalo, kdybychom tam vstoupily,“ řekla Zvídalka a Lucinka neměla důvod jí nevěřit. Zlatuška učila Lucinku, jak připravovat bylinky. Už uměla připravit meduňku, mátu a heřmánek, protože je sama hodně používala. No

a Věruška byla vždy tam, kde Lucinka přemýšlela o přátelství. S Věruškou si Lucinka hodně rozuměla a často si s ní hodiny povídala.

Jednou se s Honzíkem dostali hlouběji, než by chtěli. Protože Lucinka už poznávala některé jedlé houby, dědeček je nechal jít samotné s Brokem, aby nasbírali na smaženici. Lucinka už se nebála, že zabloudí, protože si pečlivě pamatovala, kudy se na ta místa dostali. Až když Brok svěřil uši a úzkostlivě zakňučel, poznala, že se něco děje. „Honzíku, musíme tudy opatrně, není to tu dobré,“ řekla Lucinka, aniž by věděla, co ji k tomu vedlo. Celá ta část lesa jako by byla prokletá. Vše se nořilo do šera a šlo se jim těžko, jako by je někdo pozoroval. „Ale, ty toho naděláš, je to normální les, možná trochu hlubší, čekáš, že tu uvidíš strašidlo?“ zasmál se Honzík a vybafl na ni zpoza keře. Lekla se, i když věděla, že tam Honzík je. Opravdu se jí tam něco nezdálo. Za okamžik se ozvalo zakňučení: „Brok!“ vykřikla Lucinka. Oba se rozeběhli k místu, odkud se ozývalo. To, co viděli, je vyděsilo oba. Dva obrovské placaté kameny byly pokryté zmijemi. Lucinka se rozklepala strachy. Brok pomalu ustupoval. Naštěstí ho žádná neuštkla. Lucinka nevěděla, co by měla dělat. Honzík byl dál než ona, v bezpečí, a radil jí, co má dělat: „Hlavně nesmíš udělat žádný hluk, leknou se a zaútočí. Snaž se...“ to už ale Lucinka šlápla na suchou větvíčku a ta jí křupla pod nohama. Okamžitě se na ni všechny zmije otočily. Jedna z nich vyskočila a...

Lucinka omdlela. „Lucko, prober se, už jsou pryč!“ Lucinka otevřela oči a hledala, kde by ji něco bolelo. O zmijích slyšela, jak jsou nebezpečné, a byla by přísahala, že ta zmije na ni zaútočila. Nechápatě se podívala na Honzika. „Neboj, neuštkla tě, ale už to tak vypadalo. V životě jsem nic takovýho neviděl. Jak skočila, tak po ní skočila jiná a normálně ji zavalila, takže nemohla zaútočit, no bylo to... Jak ti je?“

Lucinka hned věděla, že to byla Jedmilka, kdo zmiji povalil. „Je mi fajn, neboj,“ řekla Lucinka ještě trošku překvapená z toho všeho. „Honzíku, já totiž už vím, kde jsme!“ vykřikla najednou, když se podívala směrem ke kamenům. Na nich už nebylo po zmijích ani památky. Všimla si ale, že skála u kamenů má z druhé strany vykotlanou díru. Honzík moc nechápal, kam tím Lucinka míří. „Pojď, podíváme se.“ Oba dva vyrazili směrem k jeskyni. Vchod byl vysoký téměř dva metry. Když vešli dovnitř, okamžitě je obalila vlákna pavučin. Lucinka vyděšeně vykřikla, protože cítila nožky všemožného hmyzu na obličejí a za krkem. Takový strach zažila naposled, když měla na koleni Chamtika. Máchala kolem sebe, aby se zbavila pavučin a nepříjemného šimrání. Ozval se ostrý zvuk a něco podobné myši ji přistálo na hlavě a začalo cuchat vlasy. S Honzíkem se dělo to samé. Oba dva křičeli a snažili se vyhnat netopýry z hlavy. Kroužilo jich kolem několik. Divné zvuky k nim v ozvěnách zaznívaly celou jeskyní. Lucinka se rozbřečela strachy. Najednou všechno zmlklo. Lucinka s Honzíkem využili té chvílky, aby se zbavili pavučin. V jeskyni byla taková tma, že zpoza skulin a zákoutí probleskovaly jen děsivé oči nočních tvorů. Lucinka měla pocit, že má hlavu plnou děsivých tlustých pavouků, kteří se jí chumrlají ve vlasech. V tu chvíli se ozvalo ostré zakrácání, které bylo tak hlasité, že shodilo několik krápníků na zem. Lucinka s Honzíkem vykřikli a nehledě na to, co mají na hlavě nebo za krkem, se rozeběhli k východu, aby už byli pryč z toho místa, daleko, kde nehrozí žádné nebezpečí. U potoka se omyli a vyděšeně si prohlíželi vlasy, jestli na nich žádný pavouk, můra či obří nohatý komár nezůstal.

„Co... co to bylo?“ zeptal se vyjeveně Honzík, když už byli daleko za jeskyní.

„To byla jeskyně, tam jsou všichni temní tvorové, stíny, zlí a škodolibí, kteří ubližují světluškám a všem dobrým

bytostem,“ vychrlila Lucinka, ještě trošku ubrečená. Ošivala se, protože ji pavučiny stále ještě šimraly u uší a na čele.

„Ale..., já ti nevěřil, ale já se fakt bál!“ vyrazil ze sebe Honzík, zmatený tím, co právě prožil. V posledních dnech se bál víc než za celý svůj život. Temniště a teď tohle. „Něco se asi fakt děje. Nikdy jsem neviděl tolik zmijí, neotopýrů a pavouků na jednom místě, není to normální.“

„Zlobí se,“ řekla smutně Lucinka, protože věděla, že to celé je známkou války, která snad nikdy neskončí.

V jeskyni se mezitím úradovalo. Krák si všiml strachu, který obě děti pohltil. Pokud jsou schopni zasít takový strach do lidí, jistě budou schopni vyděsit světlušky a všechny spřízněné tvory natolik, aby se už k jeskyni na krok nepřiblížili. Už se nikdy nebudou muset bát o svůj domov, nebudou se děsit světla, které to dítě nese, a postupně jich může být víc a víc a společně budou tak silní, že už je nikdy nic neohrozí. Krák mluvil o strachu, který zasel do Lucinky. „Ta už se sem neodvází!“ vykřikl a všichni pavouci, můry, netopýři, všelijací tvorové s žihadly a jedovými zuby zaburáceli hlasitým zpěvem:

*V černém peří Kráka
dlouho se už smráká!
Rozlij šero do všech stran,
ať je tu víc temných vran!*

Lucinka s Honzíkem už byli za potokem a utíkali, že se jim prášilo za patami.

Bludný kořen několikrát přešlápl na jednom místě a zapěl. Jeskyně okamžitě ztichla. Nikdo ještě neslyšel Bludný kořen mluvit, vždy se ozývalo jen jakési praskání a divné mrmlání. Kořen zazpíval těžkým suchým hlasem: „A proč vlastně, havrane, chcem jen tmou a světlo ne?“

Do trapného tíživého ticha občas zaznělo jen kapání vody, která padala z krápníků v obrovských kapkách. Spáč se okamžitě probudil, protože se mu jedna kapka rozprskla o hlavu. Probudil se do napjatého očekávání. Nikdo se ještě nikdy neodvážil tmu zpochybňovat.

„No, protože ve světle se neschováš, chech...,“ řekl Frfelník. Ostatní jen souhlasně zamručeli.

„Aha...,“ řekl pomalu a těžce Bludný kořen. „A proč se musíme schovávat?“ zeptal se ještě Bludný kořen, a na jeho hlase bylo vidět, že už má všeho dost. Nechápal nic z toho, čeho byl poslední dobou svědkem.

Na to nedokázal odpovědět nikdo. Od nepaměti žili všichni noční tvorové ve stínu, vyhledávali různá zákoutí a světla se děsili. Když se začalo mluvit o lidském dítěti, které zažehne věčný plamen, nastala doslova panika. Bludný kořen zůstal nepochopen, a tak zakořenil uprostřed jeskyně a na mnoho dalších staletí zmlkl. A tak se připravoval zlověstný plán. Nad paloučkem se začaly stahovat mračna.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Bouřková noc

Tak takovou bouřku ani děda nezažil. Všude kolem mlýna bylo jasno, jen na louce u břížek se shlukly černé mraky a vítr byl tak silný, že zpřelámal okolní stromky. Lucinka se s Honzíkem schovali dovnitř. Pomohli ještě dědovi všechno uklidit. Šklebulka i Fouňa byly tak vyděšené, že trvalo dlouho, než znovu vylezly ze svých krunýřů.

„Co se to děje, propánakrista!“ hromoval děda, protože vůbec netušil, že se nějaká taková bouřka přizene. Zaskočilo ho to stejně jako ostatní. Lucinka chtěla běžet k paloučku a pomoci sestřičkám, ale dědeček jí zakázal kamkoliv chodit. Blesky roztínaly oblohu a hromy byly tak silné, že všechny ohlušovaly. Smršť netrvala dlouho. Za několik desítek minut se mraky rozehnalý a zbylo po nich jen pár šedivých šmouh, které se postupně rozpadly ve větru. Lucinka vyběhla ven. Už se stmívalo a na obzoru hořelo zapadající slunce. Hned běžela k paloučku. Viděla zuboženého Kmitlíka, který se šoural směrem k lesu. Bylo vidět, že má nejednu nohu přelámanou. Lucince vyhrkly slzy, když viděla, jak jsou všichni pomlácení. Světlušky se pomalu sbíraly z pampelišek, které měly zlomené krky a ležely povalené na zemi. Spočítala všechny světlušky a viděla, že jsou všechny relativně v pořádku. Ostatní tvorečkové se stihli

schovat, ale palouček byl celý zničený. Lucinka si klekla do trávy a snažila se pomoci pampeliškám, ale bylo to marné. Omámené světlušky pomalu létaly kolem jejího obličeje. Smršť je přepadla ve spánku, odpočívaly, aby nabraly síly na noc. Ani jedna z nich, dokonce ani Mechůvka nedokázala poznat, že se něco blíží.

„Lucinko?“ zeptal se Honzík, který ji chvilku pozoroval. Prudce se otočila. Na její dlani odpočívala Velká světluška. Musela to být ona, protože její krovky zářily, jako by byly ze zlata. Lucinka ji ukázala Honzíkovi: „To je moje sestřička..., chudinky, zničilo jim to domov,“ řekla smutně. Velká světluška jen bezduše seděla na její dlani a nevěděla, co by měla dělat. Nakonec se pomalínku zvedla a zakmitala křídélky. Daleko ale nedoletěla. Zatočila se jí hlava a křídélka přestala kmitat. Kdyby ji Hbituška nezachytila, tak by jistojistě spadla. Jedna ze světlušek létala od jedné světlušky ke druhé a také ke Kmitlíkovi, který byl zrovna chudák v tu chvíli na louce a nestihl se schovat. To bude Zlatuška, pomyslela si Lucinka. A skutečně! Zlatuška každému nesla šťávu z bylinek, obvazovala rány stébly, prostě starala se, aby jim bylo zase dobře.

„Co budou dělat?“ zeptal se Honzík.

„To se dozvím v noci,“ řekla Lucinka. Honzík úplně nevěřil, jestli má celé té pohádce o světluškách věřit. Nedokázal si to představit. Viděl před sebou jen spoušť pampelišek a několik ospalých unavených broučků, kteří se sbírali ze země a jejichž těžká křídélka jim vypovídala službu.

„Lucinko! Pojď mi pomoci, musíme dát všechno do pořádku!“ Zavolal děda na Lucinku. Kolem chalupy bylo spousta práce. Museli znovu pustit zvířátka, rozházet seno, které zmoklo, protože už ho nestihli schovat, opravit plůtek, který smršť strhla... „Teda takovou buřinu jsem ještě nikdy nezažil. Nikde nic, žádné mraky a najednou hromy a blesky,“ divil se děda. Lucinka ale začala mít pocit, že to

všechno nějak souvisí s jejich výletem k jeskyni.

Když se všechno zajistilo, Honzík se plácl do čela, že už se stmívá a on slíbil, že bude doma ještě před večeří. Rozloučil se a běžel k domovu. Lucinka ještě pomohla dědečkovi uklidit spoušť po větru, který rozházel nářadí a všude po dvorku rozmetal listí a chuchvalce sena, a postavila na čaj. Na sněm se netěšila. Věděla, že bude smutný.

„Dědo, co kdybys přišel o tenhle mlýn?“ zeptala se u večere sklesle.

„To si ani nedokážu představit, Lucinko, je to můj domov,“ zarazil se dědeček nad takovou otázkou. Lucinka vzdychla.

„Domov je moc důležitý...,“ řekla spíš pro sebe a snědla další sousto hrachové polévky. Bylo jí ale tak úzko, že se jí vzpříčilo v krku. Nemohla vůbec jíst, když si představila, jak se sestřičky trápí.

„Lucinko, nesmutni přece,“ řekl děda, protože si všiml, že něco není v pořádku, „domov není vždy jen místo.“ Lucinka na dědu vrhla jeden ze svých nechápavých pohledů. Zasunula jeho větu opět někam do paměti, aby ji později vylovila, až bude schopna ji pochopit.

V noci hned zamířila k paloučku. Ale jaký to byl palouček! Rozbrečela se, když viděla bolavé zavřené pampelišky, které se zuboženě válely na zemi, potlučené lístky se zkroutily a zvadly. Světlušky seděly v kroužku na kameni a držely se za ruce. Velká světluška byla v jejich kruhu. Jitřenka rozsvítila světýlko směrem k Lucince. Sestřičky ji pustily mezi sebe. Chytila se s nimi a v tu ránu na ni ten smutek spadl úplně. Hloubalka měla zavázanou hlavu, protože na ni spadla obří kapka. Hbituška měla zlomenou nohu a Velká světluška nemohla moc létat, protože jí déšť pomačkal krovky. Bude trvat dlouho, než se jí opět narovnejí. Kmitlík seděl pod jitrocelovým listem a měl tři nohy obvázané. Nemohl ani stát, tak odpočíval

přihrbený vsedě. Několik dalších světlušek mělo škrábance. Déšť chytl i Bezbotku, která šla zrovna ke světluškám na návštěvu. Seděla vedle Kmitlíka a nejméně dvacet noh měla ovázaných a pomazaných Zlatuščinou mastí.

Velká světluška začala sněm tím, že zazpívala roztřeseným ubrečeným hláskem píseň pampeliškového paloučku.

*Pro luční žlutá sluníčka
je tahle naše písnička,
domov náš ve zlatém kvítí
tam, kde ve dne, v noci svítí.*

Zpěv to byl smutný, plný slziček. Lucerničky jen slabě poblikávaly. Světlušky byly tak nešťastné, že přišly o svůj palouček. Ani jedna z nich si nedokázala představit, co bude dál. Když Velká světluška viděla, jak jsou zoufalé, zamávala na Jitřenku, a ta rozsvítila světýlko, jak nevíce mohla.

„Sestřičky, zapalte své lucerničky. Přišly jsme o palouček, ale máme svá světýlka a jsme spolu.“ Světlušky rozsvítily svá světýlka, jak jen to nejvíce šlo. Záře linoucí se po celé louce se dostala až téměř k lesu. Ozvalo se slabé zabzučení. Na pomoc přiletěla i Vějička. Všechny se spojily a vytvořily takové světýlko, jako by slunce zazářilo v temné noci. „Podívejte se, jak záříme, sestřičky, jsme silné a nevzdáme se tak snadno.“ Lucinka se podívala kolem sebe a chtělo se jí tleskat radostí. Světýlka plápolala v černé noci jako hvězdičky.

„Musíme si udělat nový domov!“ zvolala Zvídalka

„Já doletím pro stěbla! Zvedneme pampelišky a opřeme je o ně!“ řekla Hbituška.

„Já vám je pomůžu zvedat,“ řekl Kmitlík mrzutě. Nožky ho pálily a bolely.

„Doběhnu pro pomoc!“ zvolala najednou Bezbotka a pajdavě vyrazila k lesu.

Za pár minut se palouček hemžil mravenci, kobylkami, komáry, pavoučky a jinými tvorečky. Všichni byli uzívaní, protože nebyli zvyklí v noci pracovat. Šouralka také přišla s celou svou školkou. Dali se do díla. Mechůvka radila, kde postavit základy, aby je další bouřka znovu nesmetla. Zvidalka vysvětlovala právě úhly popletům mravencům, kteří stavěli lešení z jehličí jen tak halabala. Zlatuška převazovala tvorečkům rány. Hlavně Kmitlík měl velkou spotřebu obvazů, protože mu při hýbání padaly z nohou. Jitřenka na to všechno svítila tak, aby každá škvírka, ve které se zvířátka lopotila, byla osvětlená. Velká světluška dohlížela na stavbu, protože se nemohla moc hýbat. Hloubalka navrhla, že by bylo vhodné využít kapradin rostoucích hned vedle k tomu, aby je chránily před dalšími bouřkami. Mechůvka je tedy přemluvila, aby se pootočily. Bylo to těžké, protože několik let rostly jiným směrem, a o kapradinách je všeobecně známo, že jsou tvrdohlavé. Nakonec přece jen souhlasily, když jim světlušky slíbily, že z nich budou trhat rosu, aby je netížila. Zakryly palouček svými hustými listy, takže světlušky tleskaly radostí, že už na ně nikdy nezaprší. Hbituška pomáhala mravencům s lešením a podpěrami. Lucinka pomáhala tam, kde jí bylo třeba. Tu podržela vlákno pavučiny, tam zase zavázala stéblo a položila jehličí. Věruška byla u ní a zvedala s ní těžké povadlé listy pampelišek ze země.

Netrvalo dlouho a palouček byl znovu obnoven. Pampelišky byly polámané, ale podepřené tak, že je nic nebolelo. Zlatuška je obvázala tak, aby jim zacelila rány. Lucinka se divila: „Vy umíte mluvit i s rostlinkami?“ zeptala se. Věruška jí to všechno vysvětlila: „Umíme, ale není to jednoduché, nerady mluví. Většinou mlčí a my se jich musíme ptát. Buď krouťí květy nebo se kývají, tak

poznáme, jestli říkají ano, nebo ne. Podívej na tamtu pampelišku!“ Ukázala směrem ke Zlatušce, která právě obvazovala velký stonek ve středu paloučku a pokládala k němu čas od času hlavu. „Musíš dát ucho přímo ke stonku a chvíli poslouchat, buď promluví, nebo ne.“ Lucinka to tedy zkusila s pampeliškou, u které stála. Slyšela smutné vzdychání. „Slyším ji!“ vykřikla Lucinka. „Jako všechno živé, Lucinko, i ony cítí. Ty je slyšíš, Mechůvka jim ale dokonce rozumí. Umí s nimi i mluvit. Viděla jsi přece, jak přemluvila kapradiny!“

Lucinka kývla hlavou, byla tak překvapená, že nedokázala nic říct. Dívala se na nový palouček. Byl krásný! Jitřenka svítila, seč jí síly stačily, aby se všichni mohli pokochat tím, co vytvořili. „Pampelišky se z toho dostanou brzo,“ řekla Zlatuška. Mechůvka je všechny obešla a ptala se jich, nebolí-li je něco. Pak to tlumočila Zlatušce, která byla připravená se svými obinadly ze stébel a pavučin.

Světlušky se po práci spokojily s kamenem, na který se usadily. Nechtěli pampeliškám přitěžovat. Velká světluška promluvila: „Vidíte, co dokážeme! Děkuji všem tvorečkům, kteří nám pomohli, jste vždy vítáni. Ani nevíte, jak jsme vám vděčné.“ Ozval se bouřlivý potlesk. Pak se začalo rozebírat, proč vlastně bouřka vznikla. Lucinka pověděla ostatním o jeskyni. „Určitě to má na svědomí Smršťál. Poznám ho podle jeho fuku,“ řekla Mechůvka.

„Ale proč to dělají? Proč už si nedají pokoj?“ zeptala se nervózně Věruška. Nikdy nechápala, proč by měl jeden druhému ubližovat.

„Nejspíš mají také strach...“ řekla Hloubalka. Na sněmu tato myšlenka zazněla poprvé. Jitřenka přitakala: „Ano, bojí se. Myslím, že nás chtějí za každou cenu oslabit, bojí se toho, že držíme pohromadě.“ Lucinka pověděla i o tom, jak se jí Jedmila zastala.

„Vidíte? Nesmíme nikoho soudit. My držíme spolu a oni

se zalekli toho, že u nich tomu tak není. Jedmilka je hodná, věděla jsem to,“ řekla Hloubalka a usmála se spokojeně. Měla opravdu radost, protože Jedmilku měli všichni rádi a báli se, že se změní, jakmile od nich odejde. Ostatní zvířátka se také účastnila sněmu. Šlo i o ně. Věděli, že světlušky chrání celé okolí, že jsou světýlky ve tmě a že když zmizí z jejich paloučku, nastane všude zmatek.

Ještě dlouho se radili. Velká světluška uzavřela sněm až k ránu, kdy na všechny padla únava. „Tenhle palouček je náš domov, ale já věřím, že domov jsme my všichni.“ Lucinka si okamžitě vzpomněla na dědečkova slova.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Lucinka poznává sama sebe

Lucinka si ani neuvědomila, že se její pobyt u dědečka blíží ke konci. Byla tu déle než minulý rok, ale přece jen... Když ji děda ráno vzbudil se slovy, že ji zítra odveze zpátky domů, posmutněla. Ačkoliv se nesmírně těšila na maminku s tatínkem, dobrodružství, která zažívala v mlýně, jí budou chybět. Také se jí bude po všech tak stýskat! Čírtě jí mazlivě vlezlo do postele a jako vrtulníček vrnělo u jejího krku. Lucinka jen vzdychla. Nedalo se nic dělat a ona to věděla. S Honzíkem prošli celý les, ale jeskyni se vyhýbali velikým obloukem. Lucinka se

loučí! Znělo lesem a Lucinka tomu rozuměla, ačkoliv to byl jen nesrozumitelný zpěv ptáků, bzučení včel a všelijakých broučků a další zvuky. Všechno se jí to slévalo do smutné písničky na rozloučenou.

Snědli tolik borůvek, že byli celí modří! Broka už se Honzík vůbec nebál, takže celý den běhali po všech čertech, až se pak k večeru vrátili domů unavení a nadýchaní lesních vůní. Honzík slíbil, že ještě zítra přijde, a běžel domů. Lucinka pomohla dědečkovi uklidit a udělat pár třešňových a borůvkových zavařenin. Nesmírně ji bavilo plnit ty dobroty do lahví a pak sledovat, co se s nimi děje. „Vezmeme nějaké tatínkovi a mamince!“ řekl děda a pohladil Lucinku, která posmutněla, po vlasech.

„Hm...“, řekla a dál sledovala naplněné zavařovací láhve.

„Jsi smutná, vid?“ zeptal se děda. Lucinka ho objala. „Rok uteče jako voda, Lucinko...“, uklidňoval ji, ale nebylo to nic platné. Lucinka začala plakat. Až když se napila heřmánkového čaje, malinko se uklidnila.

V noci letěla na sněm. U polen se zarazila. Loučení prostě neměla ráda! Setřela slzičky a pomalu těžkým letem dorazila na palouček. Když viděla tu krásu, smutek z ní trošku opadl. Pampelišky byly rozvité a vztyčené. Bylo vidět, že Zlatuška odvedla dobrou práci. Palouček zářil závojičky, které tam rozprostřela Vějička, a všechny sestříčky tančily dokola a zpívaly. Lucinku vzaly hned mezi sebe.

Po písničce Jitřenka pokynula světluškám, ať se usadí a Velká světluška promluvila: „Dnes je tu letos Lucinka naposledy...“, ozvalo se smutné mručení a Věruščino hluboké vzdychnutí. „Vzpomínáte na to, jak Lucinka přiletěla poprvé? Ptaly jsme se jí, jaká je a ona nedokázala odpovědět. Minulý rok jsme ti pomohly písničkou, letos prosíme tebe, Lucinko, abys nám o sobě něco řekla.“ V Lucince nejprve hrklo, ale pak se podívala na Věrušku

a řekla: „Jsem přátelská..., kamarádství je pro mě důležité!“ Pak se podívala na Mechůvku: „Baví mě rostlinky... a houby! Taky už poznám ty jedlé,“ usmála se. „Líbí se mi létat, už dokonce umím udělat přemet!“ připomněla jí Hbituška. Zlatuška jí zase svým úsměvem připomněla, že umí „obvazovat rány a pomáhat, když něco bolí!“ A že se ráda stará o ostatní. „A neztratím se v lese, vyznám se už... všude tady po okolí.“ Zvidalka na ni mrkla. Hloubalka se na ni mile usmívala a Lucinka si hned vzpomněla na to, jak se cítila u jeskyně: „Je mi úzko, když je někde něco zlého, i to jsem se naučila! Poslouchat svoje pocity a rozumět jim.“ Hloubalka spokojeně přikývla.

„No vidíš, Lucinko! Je toho ještě hodně, co ti můžeme předat, ale sama vidíš, jaký jsi udělala skok!“ zajásala Jitřenka.

„Ne skok, přímo salto!“ vykřikla Hbituška a jedno takové udělala. Ostatní světlušky se daly do zpěvu a tance na počest Lucinky. Tančila uprostřed jejich kroužku a připadala si jako v kouzelné pohádce. Velká světluška navlékla na nit vedle měděné lucerničky lucerničku stříbrnou. „Už máš lucerny dvě, opatruj je a vždy si vzpomeň na to, co v nich neseš, až budeš potřebovat moudrost a sílu, kterou si od nás odnášíš.“

„Děkuji vám, sestřičky,“ prohlížela si dojatě Lucinka stříbrný přívěsek lucerny.

*Měsíčku na nebi hvězdičky hlídej,
aby se vrátily do tvé ohrádky,
Lucinko, za rok se k nám zase přidej
do naší zářivě zlaté pohádky.*

*V loučení smutném je i naděje,
že se k nám vrátíš, než se naděješ!
Dotkneš se přívěsku, budeme u tebe,
proto už nesmutni a vyskoč do nebe!*

Lucinka vyskočila a udělala takový přemet, že i Hbituška zajásala obdivem. To smutné loučení se rázem změnilo v oslavu krásy, kterou kolem sebe měla, která ji hrála u srdíčka jako sluneční paprsek.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Lucinka a její loučení

Ráno se Lucinka probudila do krásného zpěvu ptáků. Před jejím oknem se na velké košaté třešni usadilo několik ptáčků, kteří zpívali a štěbetali tak, že ji to probudilo. Protáhla se. Děda zrovna míchal kakao na plotně. „Už vstáváme? Chtěl jsem tě budit, ať se ještě stihneš rozloučit s Honzíkem. Sedí venku. Vlák jede už za dvě hodiny.“ Lucinka vyskočila z postele. Dvě hodiny je strašně málo!

„To kakao je horké!“ vykřikl dědeček, když viděl, jak se po něm Lucinka vrhá. „Počkej přece chvíli!“ Lucinka foukala, seč jí stačil dech, ale nakonec se rozhodla vzít si to všechno ven, aby už si mohla povídat s Honzíkem. Ani se neučesala, takže měla rezavé vlasy zchumlané jako hnízdo nějakých nepořádných vlaštovek. Honzík zrovna krmil želvy, snažil se jim vnutit kopřivu, ale Fouňa i Šklebulka byly zvyklé na trošku jiné jídlo a pohrdavě ohrnovaly nosy. Lucinka vyběhla s bublaninou a hrnkem kakaa. Honzík se

začal smát jejímu účesu. Lucinka se trochu zastyděla a prohrábla si vlasy rukama. Trošku ten nepořádný chumel narovnála, ale stejně by to potřebovalo hřeben.

„Podívej, Lucinko, co jsem ti namaloval!“ řekl Honzík a vytáhl z pod trička malinko zmuchlaný obrázek. Lucinka hned poznala sebe podle zrzavých copů, Honzika i Broka. Kolem dokola byl namalovaný les. „To abys nás oba měla u sebe, až se ti bude stýskat!“ Lucinka vzdychla. Nevěděla, jak začít... „Honzíku, slib mi prosím, že to příští rok..., víš jako..., že to ten příští rok nebude jako tenhle rok, že nebudeš takový!“ vychrlila nakonec ze sebe. Bála se, že se celá situace bude opakovat.

„Neboj! S klukama kamarádím, ale s tebou a Brokem mě to baví víc.“ Usmál se Honzík a došlo mu, jak se choval hloupě. „Spíš ty mi slib, že nezapomeneš a že pro mě přijdeš hned, jak přijedeš do mlýna.“

Lucinka přikývla. „Dáš si koláč? Kakao?“ Zeptala se a nabídla mu ze své snídaně. „Já už snídal..., v kolik jedete?“

„Za chvíli. Jede to za dvě hodiny, ale cesta k nádraží trvá dlouho. Děda jede se mnou.“

„Můžu vás doprovodit?“ zeptal se Honzík a sedl si vedle Lucinky, která právě vybírala třešeň z bublaniny.

„Jasně!“ Lucinka byla šťastná, že všechno dobře dopadlo. Po snídani si zabalila těch pár věcí, které si každé léto brala s sebou, a pomalu se chystali k odchodu. Ještě několikrát se ale na cestě otočila směrem, kterým tušila palouček. Hladila dlaněmi horké měkké klasy, které rostly kolem cesty, běhala s Brokem a Honzíkem, zatímco děda šel pomaličku za nimi. Těšil se, že zajde ve městě do kavárny a koupí si nějaké zásoby. Všechno spokojeně vdechovalo teplý voňavý vzduch a všudypřítomná Letněnka jim cestu zdobila svými stříbrnými vlákny. Lucinka v duchu přemýšlela o všem, co byla schopná o sobě na sněmu říct. Opravdu udělala pořádný skok... ne skok, ale salto! Zasmála se.

„Čemu se směješ?“ zeptal se Honzík. Lucinka se jenom se smíchem rozběhla po pěšině k lesu, který je odděloval od nádraží, a zavolala na Honzíka: „Protože litám, i když nemám křídla!“

„Já taky!“ zakřičel na ni Honzík, roztáhli oba ruce a letěli spolu po pěšině. Dědeček se spokojeně usmál, otočil se kolem dokola a za všechnu tu krásu, kterou viděl, poděkoval.

SLUNEČNÍ LUCERNA

KAPITOLA PRVNÍ

*V loučení smutném je i naděje,
že se k nám vrátíš, než se naděješ!*

Zpívala si Lucinka po cestě do mlýna. „Co je to za krásnou písničku?“ ptal se děda. Lucinka mu rostla před očima. Už jí bylo zase o kousek víc. „Tu mě naučily světlušky,“ řekla Lucinka a mrkla na dědečka. Běžela s Brokem k dubu, který rostl u cesty, a zase zpět k dědečkovi.

„Ty máš ale energie!“ řekl děda. V jedné ruce nesl její batůžek s nejdůležitějšími věcmi a v druhé košík s Fouňou a Šklebulkou. Želvičky také vyrostly a měly ještě vážnější výrazy než minulý rok. „Pořád hudrujou!“ řekla Lucinka udýchaně, když viděla, jak do sebe zase štouchají a otevírají tlamičky. „Dědo! Uděláme si zase brambory v popelu?“ napadlo ji najednou.

„No, to víš že jo!“ zasmál se děda. Chtěl ještě něco říct, ale to už byla Lucinka zase u dubu a dováděla s Brokem. Pak se prudce otočila a oba běželi zpět k dědečkovi. Brok upaloval hned za ní. Venku už se stmívalo, protože jeli pozdějším vlakem. Děda si ještě ve městě potřeboval prohlédnout motyky a krmení pro zvířata. Nic se mu ale nelíbilo, tak to nechal na později. Vždy nakupoval do zásoby, nehrozilo tedy, že by mu něco došlo. Koupil jenom Čírtěti míček, protože ten starý rozsápalo. Dědeček o kočičce vyprávěl skoro celou cestu. Ta se nazlobila, když

byla ještě koťátko. Jak mu rozházela všechno seno, protože skákala do kupek jako po trampolině, jak mu několikrát shodila celý koláč ze stolu a skákala oknem do chalupy, kde udělala další paseku.

„Už je klidnější, dospívá, to víš, u kočiček je to rychlejší.“ Lucinka se nemohla dočkat, až ji uvidí. Byla jenom taková bambulka, když odjížděla minulé léto. „Ale jaká je teďka krásná! Úplně černá, obří oči, no, počkej, až ji uvidíš.“

„Myslíš, že mě pozná?“ zeptala se Lucinka.

„No, chvíli si bude muset zvykat, je stydlivější. Jsem zvědavý, jak se bude chovat k želvičkám.“

„Dědo!“ vykřikla najednou Lucinka. Děda se lekl, co se děje, ale Lucinka vykřikla jen proto, že už viděla za zatačkou střechu mlýna. „Tys mě vyděsila! Já už myslel... No, tak utíkej!“ to už ale ani nemusel říkat, protože Lucinka s Brokem vystřelili směrem k mlýnu. Lucinka se snažila Broka předběhnout. Ten její úmysl pochopil a už tu byl závod až do vyčerpání. Když doběhli k brance, Lucinka se musela opřít o kolena a vydýchat se. Úplně zrudla. Brok měl vyplazený jazyk a byl také splavený. „Nerozhodně,“ řekla Lucinka a otevřela branku. První, čeho si všimla, byla nádherná černá kočka se zelenýma očima, která se vyhřívala na zápraží. Srst se jí na slunci leskla, jako by měla i zlaté chloupky. „Čírtě?“ zavolala na ni Lucinka. Čírtě se protáhlo do všech stran, udělalo několik ladných pohybů a už bylo u Lucinky. To bylo vrnění, objímání a mazlení! „Tak tys mě poznala?“ zeptala se Lucinka. „Tys nám ale vyrostla!“ Když se přivítala s ostatními zvířátky, zamířila na palouček. Děda právě otevíral branku. Běžela k břízkám, ale po pampeliškách ani vidu ani slechu. Palouček byl prázdný. Pokrytý dlouhou trávou vlastně ani nebyl. Několik pampelišek mělo přelomené stonky. Lucinku napadlo, že to bude určitě tím, že jeskyně zase přihnala bouřku. Žádné jiné vysvětlení neexistovalo. Byla smutná, sedla si do trávy

a vzpomínala na to, co všechno na paloučku zažily. Také si ale vzpomněla na slova Velké světlušky i na slova svého dědečka. Domov nebyl jen v těch pampeliškách, určitě si ho našly jinde. Lucinka byla rozhodnutá vše prozkoumat hned tu noc.

Dědeček dodržel slib. Slunce ještě nezapadlo a popel už byl připravený. Lucinka chtěla jít za Honzíkem, ale dědečkovi se ten nápad nelíbil, protože už bylo dost pozdě a nechtěl, aby Lucinka někudy chodila sama v noci. Brambory se dělaly dlouho. Už byla tma a Lucinka netrpělivě pila svůj čaj. Když si uvědomila, že to byl odvar z meduňky, bylo už pozdě. Cítila sladkou únavu, která jí těžce dopadala na víčka. Aby taky ne, když celý den běhala s Brokem! Poslední bramboru ani nedojedla. Umyla se, lehla si do postýlky a zavřela oči... Ačkoliv nechtěla a moc se tomu bránila, usnula, ještě než dědeček stihl zalít oheň.

KAPITOLA DRUHÁ

Lucinka má obavy

Lucinka se probudila s prvním kohoutím zakokrháním. Dědeček už postavil na svůj čaj a byl překvapený, že Lucinka je už vzhůru. Čírtě spokojeně oddechovalo na peřině a jen nevrle mňouklo, když je Lucinka vyrušila a vstala z postele.

„Jak to, že ještě nespíš?“ zeptal se děda a zívł. Bylo opravdu ještě brzo a ráno bylo zakaboněné. Na všem dřímala zvláštní tíha.

„Protože jsem spala celou noc,“ řekla Lucinka, ale dědeček na ni mrknul dřív, než to stihla ona. Oba se na sebe usmáli, ale na Lucince bylo vidět, že má starosti.

„Dnes bude oškливо. Podívej se na ty mraky, a je i chladno, vezmi si něco přes tričko,“ řekl děda a kývl směrem k oknu. Lucinka viděla šedivou tíhu, která se na všem válela. Ničemu se nechtělo vstávat. Dokonce i ptáčci v třešni před oknem jen tak nevrle štěbetali a někteří líně podřimovali. Lucinka se učesala a umyla v čerstvé ledové vodě. Celá se zatřásla pod tím studeným dotykem, ale probralo ji to. Dědeček mezitím připravil výborný čaj z bylinek, dal tam několik březových lístků, sušený bez a další dobroty. Lucinka se ptala na každou bylinku zvlášť. Chtěla vědět, co která umí a kdy se používá. Tolik toho ještě neví, napadlo ji, ale vůbec z toho nebyla nešťastná. Těšila se na to, až si promluví se svými sestřičkami, až se od nich bude učit. Na krku měla zavěšené dvě krásné lucerničky. Vždy když přemýšlela a potřebovala se soustředit, držela je v dlani. I teď u snídane je pevně tiskla a přemýšlela, kam se asi mohly světlušky podít, co je mohlo vyhnat z jejich domova.

„Je nějak divně ticho...“ řekl děda a skutečně nebylo slyšet vůbec nic, dokonce i cvrčci mlčeli. Jen v dálce se ozývalo krákání. „Je tu nějak moc havranů poslední dobou, moc sluníčka jsme si tu neužili, divné léto...“ řekl ještě a pohladil Lucinku po vlasech: „Půjdeš za Honzíkem?“ vytrhl ji z přemýšlení. „Určitě, hned po snídani!“ řekla zbrkle. Musí dodržet slovo, které mu minulý rok dala.

Honzíka našla na zahrádce. Pomáhal tatínkovi okopávat záhony. Vykřikl radostí a objal Lucinku tak, že ji zvedl ze země. Hned si všimla, že vyrostl, takže už byl o hodně vyšší než ona.

„Tati! Můžu ven?“ zavolal do zahrady.

„Ale, jen si jdi, ale přijď na oběd!“ mávl tatínek rukou. Brok netrpělivě čekal před brankou. Když Honzík otevřel, málem ho povalil na zem. Vrtěl ocasem a olizoval mu tvář, až musela zakročit Lucinka, která zmitajícího se Honzíka vysvobodila.

„Pojď, musíme do lesa!“

„Proč?“

„Povím ti to později, musíme si pospíšet!“ řekla Lucinka a už upalovala k lesu. Nad poli se vznášely šedé mraky, které dusily celý kraj jako obří poklička. Když vběhli do lesa, tíha na ně dopadla ještě víc. Ani jeden sluneční paprsek se neprodral skrz mraky, takže v lese bylo temno a ticho.

„Co se děje, Lucko?!“ zeptal se Honzík trošku podrážděně, nechápal, co tím úprkem a zmateným běháním po lese Lucinka vlastně myslí.

„Slyšíš to? Ani pípnutí, nic...“

„Je dusno, bude bouřka, to je normální.“ Lucinka se na něj podívala zamyšleně. Nevěděla pořádně, jak by mu to mohla vysvětlit.

„Víš, jak jsem ti vyprávěla o světluškách?“ zeptala se nakonec.

„Říkalas, že jsou to tvoje kamarádky...“ odpověděl nejspíše.

„Na paloučku, kde se scházely, jsem nenašla ani jednu z nich, něco se muselo stát!“

„Ale jak to můžeš vědět? Vždyť jim nerozumíš! Nikdo nemůže rozumět broukům, prober se!“ řekl netrpělivě. Rozčilovalo ho to a ji mrzelo, že jí nevěří.

„Honzíku, vzpomeň si, jak ses ztratil v lese, kdyby ti tenkrát Vějička nepomohla...“

„Vějička?“

„Ano, Vějička. Pomohla ti, dostala tě z lesa ven. V tu chvíli ona rozuměla tobě i ty jí, i když jste spolu nemluvili.“

Věř mi, prosím, tohle je důležité...”

„S tím lesem máš asi pravdu, no, ale musíš uznat, že to zní bláznivě!“

„Zní, ale je to pravda. Jsou to mé kamarádky a já jim rozumím, dvě léta jsem prožila s nimi a hodně jsem se od nich naučila, ale teď pojd'. Musíme vypátrat, co se stalo.“ Honzík musel uznat, že kdyby nebylo záhadného světýlka v lese, tak by se určitě z Temniště nedostal. Upokojil se tedy a vydal se za Lucinkou, která prozkoumávala každou kapradinu, každý kořen. „Musí se někde schovávat!“ řekla zoufale, slzičky měla na krajíčku. „Co když je už nikdy nenajdu, Honzíku?“ zeptala se zoufale.

„Neboj, najdeme je společně,“ utěšil ji Honzík a hledali až do odpoledne. Oba dostali hlad a Honzík si vzpomněl, že měl být na oběd zpátky. „Lucinko, půjdeme domů a zítra budeme pokračovat, neměj strach.“ V tu chvíli se ozvalo zaburácení. „Bouřka!“ řekla Lucinka. Oba se rozeběhli domů. Lucinka do mlýna a Honzík do chaloupky pod potokem. Bouřka řádila tak, že z toho byl dědeček nešťastný.

„To už je v tomhle týdnu několikátá.“ Něco se děje, pomyslela si Lucinka a vůbec se jí to nelíbilo.

KAPITOLA TŘETÍ

Světýlko ve tmě

Lucinka se zavrtala do peřin a nedočkavě natahovala Luši, aby uslyšela dědečkovu pravidelné oddechování.

Ve chvíli, kdy pomalu zvedala Čírtě z peřiny, aby se mohla odkrýt a proklouznout ven, uslyšela u ucha výrazné bzučení. Hbituška! Lucinka to poznala hned, protože Hbituška lítala jako splašená přes celou místnost a malovala svým světýlkem bláznivé čarance do vzduchu. Chtěla Lucinku vyburcovat. S radostnými přemety to nemělo nic společného. Lucinka rychle vyběhla pro lucernu a dvakrát s ní zatočila. Obě sestřičky se objaly. Lucinka si všimla, že je Hbituška pohublá a ustaraná. „Co se stalo?“ zeptala se Lucinka. „Proč už nejste na paloučku?“

„Lucinko, kdybys jen věděla...“ řekla jen Hbituška smutně a zamávala lucerničkou na světýlko, které letělo proti nim.

„Zvidalka!“ poznala hned bystrou světlušku Lucinka. Zvidalka se k nim připojila a dala se do povídání.

„Všimni si, jak je kolem dusno a parno, všichni tvorečkové jsou někde schovaní, protože se tu nedaleko usídlilo hejno havranů. Jsou zlí a několik broučků už málem zaplatilo životem. Musíme se schovávat, aby nás taky nesezobli. Oni totiž, když jsi odjela, zjistili, že nejlepší bude, když na nás zaútočí, když tu nejsi. Tím rozbitým paloučkem to teprve začalo. Stačilo pár nocí se Smršťálem

a musely jsme palouček opustit a schovat se v lese...“

„Ale vždyť bylo tolik tvorečků, kteří byli s námi!“

„No právě a většina z nich se dala na Krákovu stranu, protože mají strach. Krák byl trpělivý a dobře si vypočítal, že když podlomí jejich odvalu a zaseje do nich strach, že se k němu přidají, aby byli pod jeho ochranou. A stalo se. Ale přidalo se jen málo tvorů, většina z nich raději utekla do lesů, kde se schovávají. Jednou, představ si, Krák dokonce málem unesl Velkou světlušku. Už ji držel v zobáku za šaty. Jiný havran ho nabádal, ať ji spolkne, ale Krák nechtěl, protože prý živá mu je užitečnější než mrtvá. Snažily jsme se havrany oslepit, ale byli silnější. Kdyby nepomohla Letněnka a neomámila Kráka svým kouzlem, tak by ji zajal.“

Lucinka napětím ani nedýchala. Tolik se toho stalo, co byla pryč! „A kde se schováváte?“

„V Temništi.“ Lucinka strachy zadržela dech.

„Neboj, Lucinko, Temniště není zlé, to byly jen pověry. Sluníčko se tam sice nedostane, ale to se poslední dobou nedostane ani k našemu paloučku. Vějička nám to místo ukázala, jsme tam v bezpečí,“ uklidnila ji Hbituška.

Tři světýlka se proplétala houštinami. Lucinka si všimla, jak strašidelně vypadají opadané suché stromy ve tmě. Svítí a září do tmy, protože jsou šedobílé. Strach jí zužoval hrdlo. Hra stínů mezi stromy jí brala slova z úst. Nepromluvila celou cestu ani jedno jediné slůvko, jen letěla se svými sestřičkami. Cesta to byla dlouhá a tichá. Ozývalo se jen letmé zabzučení komárů samotářů, jinak nic. Na západní straně byl ale neustále slyšet pronikavý křik havranů.

Když už Lucinka skoro nemohla, objevilo se silné světlo mezi stromy. To bude Jitřenka! Pomyslela si. A skutečně, sněm byl připravený. Všechny světlušky se s Lucinkou přivítaly. Vějička byla krásnější než kdy předtím. Lucinka ji málem ani nepoznala. Všechny ale byly nešťastné

a Věruška dokonce plakala, protože měla z Temniště strach. Nikdo se necítil ve své kůži. Nebyl to jejich domov. Byla to spíš skrýš a světlušky se nerady před čímkoliv ukryvaly. Když se všechny usadily na mechovém koberečku, Velká světluška začala sněm: „Vítáme tě, Lucinko. Jak vidíš, temným se povedlo to, o co usilovali. Rozdělili všechny dobré tvory. Jsme roztroušení po lese a nemůžeme nic. Všude jsou Krákovy hlídky. Dokonce když zazpíváme trošku hlasitěji, už slyšíme jeho krákání u Temniště. Nemůžeme si ani dovolit svolat všechny, kteří by nám chtěli pomoci. Jsme odříznuté...“ povzdechla si Velká světluška.

„Je to těžké, ani se nemůžeme zlobit na ty, co přešli ke Krákovi, protože i my jsme několikrát byly ve smrtelném nebezpečí..., Kmitlík a Šouralka byli zajati a donuceni v jeskyni zůstat..., některá Křehulčata také, vím i o několika kobyolkách a cvrčcích...“ Letněnka byla s nimi v Temništi. Smutně každého pohladila svým teplým vánkem. Lucinka se po ní ohlédla, ale spatřila jen lehká vlákna babího léta, která létala ve větru.

„I když jsme k nim nepřešly, žijeme už téměř jako oni, akorát máme místo jeskyně, Temniště...“ dodala Hloubalka smutně. Velká světluška zvedla hlavu a řekla rozhodně: „Ale nesmíme se vzdát tak snadno. Nechceme přece žít v neustálém strachu! Teď tu máme Lucinku a ta v sobě podle legendy nese plamen, který ochrání nás i všechny, kteří potřebují pomoc.“ Lucinka se bezradně chytla za své dvě lucerničky, které jí visely na krku. „Ale sestřičky, jsem ještě slabší než vy!“ špitla bojácně. Mechůvka se na ni podívala a řekla mírným hlasem: „Ale jsi naše jediná naděje, Lucinko. Světýlko ve tmě.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Dědečkova moudrost

Druhý den ráno se Lucinka probudila a byla celá rozlámaná. Dlouhý let ji vysílil. Ještě neumí kmitat křídélky tak, aby uletěla stejně daleko jako její sestřičky. Na všem dřímala ta samá tíha jako včera, třebaže už bylo po bouřce. Další se na ně hrnula a byl to hrozivý pohled. Černé těžké mraky se shlukovaly za lesem. Sluníčko na chvílku vykouklo, ale dlouho svítit nebude. Brzo na vše spadne šedočerná obloha jako těžký závěs. Lucinka popijela kakao a dědeček dával Čírtěti jídlo. Několikrát se olízlo, zamňoukalo a pak až se pustilo do svých dobrot. „Roste jako z vody!“ řekl dědeček.

„Protože furt prší...“ zavtipkovala Lucinka, ale byla z toho mrzutá. Nikdo se nemůže radovat z toho chladného větru a neustálých bouřek.

„Jo jo, nepamatuju se, že by takhle pršelo, je to zvláštní...“

„Dědo?“ Dědeček právě trhal mladé kopřivy, aby z nich mohl udělat housatům krmení.

„Copak?“ zeptal se a odnesl celou hrst na stolek, kde Lucinka jedla. Sundal rukavice a začal loupat přichystaná uvařená vajíčka.

„Proč jsou vůbec na světě zlí... lidi třeba,“ zaobalila to tak, aby nemusela dědečkovi vysvětlovat, co všechno

prožila. Stejně věděla, že to nějakým způsobem ví a on na její hry přistupoval. Vždy když mu chtěla vyprávět o světluškách, převedl hovor jinam, takže se sice bavili o světluškách, ale ty byly v tom povídání schované. Lucinka moc nechápala, proč to dělá, ale jisté bylo jedno, o jejích výletech ví a na světlušky věří. Vlastně si rozuměli i bez zbytečných slov. „Vždyť nikdo nechce, aby se mu dělo něco zlého, tak proč to vůbec existuje?“

Dědeček jen vzdychl a řekl: „Lucinko, to je moc těžká věc, tím se lidi zaobírají od té doby, co jsou na světě. Já jen vím, že co žiju, tak jsem se ještě se zlem, myslím tím pravým zlem, nikdy nesetkal, nic není černobílé, všechno má nějaký ten odstín...“

„Ale já jsem se se zlem setkala!“ vyhrkla Lucinka.

„Třeba taky ne, třeba sis to všechno jen špatně vysvětlila,“ řekl dědeček a připomněl jí Honzíka minulý rok. Lucinka se zamyslela, ale stále nedokázala pochopit, proč Krák a všichni kolem jeskyně nedají ostatním pokoj. Lucinka nespokojená s odpověďmi pomohla dědečkovi nakrmit housátka a zaopatřila své želvičky. Čírtě si hrálo s novým míčkem, dělalo kolem něj kotouly a hrabalo, jako by to byla převlečená myš. O želvičky nejevilo zájem.

Po obědě se Lucinka vydala za Honzíkem. Vypadalo to, že bude každou chvíli pršet, takže musela dědečkovi slíbit, že nepůjdou daleko. Rozhodla se ukázat Honzíkoví Šouralčinu školku, možná uvěří, když uvidí, co všechno Šouralka dokázala, a když mu poví její příběh. Neuvědomila si, že Šouralka je zajatá v jeskyni. Brok šel líně vedle nich. Ani on neměl energii na skákání a běhání, vše se líně ploužilo a vleklo. Dorazili až k rybníku. Lucinka viděla, že není tak čirý, jak vždy býval, že je zabahněný a špinavý od starého popadaného listí. Plocha, na které malá vodoměrčata předváděla ladné tance, byla celá pokrytá listím a stébly trav. Byla to malinká tůňka, ale pro Šouralku to byl celý její domov! Lucinka začala plakat

a čistit vodu od nánosů. Honzík jí pomáhal a poslouchal, jak Lucinka vyprávěla o její školce. „Kdepak asi je teď?“ zeptal se nakonec. Neměl důvod jí nevěřit. Lucinka si vzpomněla na to, co říkala Zvídalka.

„Vždyť Šouralka je vlastně v jeskyni,“ vzdychla, „snad jsou vodoměrčata u ní.“ Lucinka se potichu dívala na rybník a vzpomínala na to, jak bylo krásné, když na něm vodoměrky tančily.

„Víš, Šouralka nebyla vždycky hodná,“ řekla po chvíli Lucinka, „ona udělala jednu moc zlou věc. Pamatuješ na Věrušku?“

„Věrušku?“ zeptal se nechápavě Honzík.

„No, na tu světlušku, co jsi mi přinesl v krabičce od zápalek!“ Samozřejmě, že si Honzík vzpomněl! Tenkrát ale příliš nevěřil tomu, co Lucinka říkala. „Ona totiž Věrušku málem utopila, ale naštěstí to dopadlo dobře a teď je Šouralka hodná a stará se o ostatní a...“

„Tak moc se dokázala změnit?“

„Nevím, ale nebyla zlá, protože by chtěla. Byla zlá, protože byla nešťastná. Stačilo jí jen ukázat světylko, aby...“ Lucinka se zasekla v polovině věty. To, co právě řekla, by mohla být odpověď. Musí to přednést na sněmu. „Možná, že ten plamen, o kterém světlušky mluví...“ přemýšlela nahlas. Honzík rozuměl jen něčemu, ale zajímalo ho všechno, co se týkalo Lucinky i jejího světa. Chtěl být součástí jejího dobrodružství. Lucinka mu všechno řekla a dokonce mu i ukázala lucernu. Když s ní ale Honzík otočil, nestalo se vůbec nic. Neproměnil se a nevrle kočičí mňoukání, které se ozývalo z plotu, zůstávalo kočičím mňoukáním. „To je divné...“ řekla Lucinka, trochu smutná z toho, že u Honzíka to nefungovalo. Honzík se smutně usmál a řekl: „Asi to tak má být.“ a Lucinka si vzpomněla na dědečka, který řekl úplně totéž, když jí přišlo nefér, že neumí létat. „Ale věřím ti, Lucinko, všechno sis to vymyslet nemohla, je tu ta

lucerna a pak – nikdy nezapomenu na to, jak jsem se ztratil v lese.“

„Moc to pro mě znamená,“ řekla Lucinka a rychle lucernu vrátila zpět na své místo. V tu chvíli si nevzpomněla na to, že lucerna začíná fungovat, až když padne na kraj noc. Kdyby to Honzík zkusil jen o pár hodin později, slyšel by, že kočce Čírtěti vyplašili myš, na kterou lícila několik hodin, a právě proto nevrle nadávala z plotu.

KAPITOLA PÁTÁ

Krák slaví úspěch

Havraní křídla, vraní pera,
temnota k nám přiletěla,
žádné světlo nepoplaší
ratolesti Šeropraší.

V jeskyni se zpívalo. Můřata létala z jednoho tvora na druhého a házela na ně svůj poprašek. Frfelník se chechtal, až se za břicho popadal, protože Bludný kořen zarostl mezi kameny a nemohl se dostat ven. Jen zoufale mrmlal něco nesrozumitelného. Spáček zase dřímал na svém vlákně rozhoupáván Zlobivcem a jeho klanem. Počkají, až úplně usne, a pak vlákno přetrhnou. Legrace musí být

a nic legračnějšího než vyděšený ospalý pohled osmi pavoučích očíček snad ani neexistuje. Několik blech hopsalo ze srsti do srsti, prohánělo se v ježčích bodlinách. Těm tvorům to už ani nevadilo. Zvykli si na to ustavičné kousání a štípání. Chamtík opět tkal své pavučiny a zaplétal do nich drahé kamínky z krápníků, aby jeho pavučina byla nejkrásnější a nejbohatší široko daleko. Všechny kapičky musely být jeho. Několik zmijí se kývalo ze strany na stranu do rytmu písničky, jen Jedmilka to celé pozorovala z ústraní a bylo jí smutno. Kolem dokola jen stín a temnota. Ostré skřeky přehlušují jakýkoliv zpěv ptáků, cvrkot a bzučení. Nikde není písnička, kterou by si i Jedmilka zaspívala. Šouralka jen sklesle seděla s Kmitlíkem a ostatními v koutku a nechápala, co je na tom rejdění tak veselého. Už už chtěla všem vynadat a říct, aby se na sebe pořádně podívali, Kmitlík ji ale zarazil: „Tady musíme zpívat tu jejich písničku, jinak s námi bude zle. Každý netopýr nebo havran nás může sezobnout jako malinu.“ Šouralce se do očí vedraly slzy. Její vodoměrčata se k ní tulila strachy. „Hlavně se mi nikam nezatoulejte, sluníčka moje,“ řekla ustaraně. Nedokázala si představit život v jeskyni. Jedmilka smutně vzdychla a svezla se ze svého kamene. Chtěla odejít do lesa a být chvíli o samotě, ale v tom ji zavalil obrovský stín.

„Kampak, zmije?“ zaskřehotal Krák. Dlouho už Jedmilku podezíral.

„Chtěla jsem si jen trošku zalovit,“ řekla Jedmilka a snažila se zaškvrnit své oči tak, jak to dělávaly ostatní zmije. Udělat ze zorniček jen srpek a zamračit se tak, jak nejvíce je toho schopna, aby ji nechal Krák na pokoji.

„Všichni se radují, zpívají a tančí. Nevypadá to, že bys měla radost...“ zapochyboval Krák. Stále ještě nezapomněl na to, jak jim jednou překazila plány.

„Raduju se, Kráku, raduju se z toho, že je na světě ještě někdo, kdo má radost!“ řekla Jedmilka a chystala se

k odplížení.

„Jak to myslíš?“ zařval Krák, který její dvojnásobnou odpověď úplně nepochopil, ale tušil, že s ním nesouhlasí.

„Ty víš, jak to myslím. Chci být sama, havrane,“ řekla Jedmila nazlobeně a už otočila unavenou smutnou hlavu, když tu ji Krák zobákem klovl do ocasu. Jedmila bolestí vykřikla.

„Nikam! Tady budeš s ostatními zmijemi!“ Krák povolal její družky a ty se jí chopily. „Hlídejte ji. Jakmile se o něco jen pokusí, předhoďte ji Bodlínovi.“ Jedmilka se rozklepala strachy. Ježek by s ní skoncoval během několika vteřin. Byla v pasti. Musela zpět do jeskyně. Smutně se s ostatními kývala do rytmu škaradé písničky, která se v ozvěnách odrážela po jeskyni. Nikdy se neměla vracet, vzdychla smutně. Bylo jí úzko při pohledu do těch zlých očí, které by jí bez mrknutí ublížily. Zvláště Bodlín ji ostražitě sledoval a snažil se nepřipouštět si bleší štípance. Nebyla ale jediná, kdo se necítil zcela ve své kůži...

Bludný kořen zaklíněný mezi kameny už měl všeho dost. Litoval, že tenkrát nezůstal s bludičkou Vějičkou, která se včas oddělila. Jeho kořínky se snažily vši silou vyhrabat skrz kamení, ale marně. Posměšný Frfelníkův křik ho rozpaloval doběla.

*Bludáku, hlupáku!
Co to máš v kořeni,
když to nemáš v hlavě?*

Bludný kořen ale nebyl hloupý, jen se nedokázal bránit, a možná ani nechtěl. Pro něj byla hloupost na jakoukoliv hloupost vůbec reagovat. Jeho kořínky se zahryzly do země a čekaly. Byl příliš unavený na jakýkoliv boj.

Poté co Chamtík nasbíral dostatečné množství rosy do své sítě, neměl žádný tvoreček co pít a všichni si museli rosu chodit sbírat před jeskyni. Byl tak pyšný na své dílo,

že málem vybuchl vzteky, když Spáč spadl ze svého vlákna a celou tu pavučinu mu pobořil. Můřata se chechtala na celé kolo a ostatní se k nim přidali. Spáč otevřel unavené oči a chvíli jen bloumal, co se vlastně stalo, i když se mu to stávalo několikrát za sněm. Šeroprach poslal všechny na svá místa a zahájil sněm. Všichni se museli utiшит.

Krák stál na kameni uprostřed jeskyně jako živoucí socha. Jeho havrani i vrány byli venku před jeskyní a hlídali.

„Vítám vás, přátelé, na dalším sněmu!“ Všichni zajásali. Už dlouho se nemuseli bát světla. Vše bylo potemnělé a nabízelo spoustu úkrytů. „Jak jistě víte, to lidské dítě je zpět.“ V řadách to zašumělo. „Není ale důvod k obavám, mí drazí. Světlo už nemá žádnou moc! Jsou roztroušeni všude po kraji jako zrnka prachu. Stačí jeden závan větru a nikdo už je nesesbírá. Jsou poraženi!“ vykřikl vítězně Krák. Ozvalo se hlasité „Sláva Krákovi!“, které se tříštilo v jeskyních ozvěnách. I Jedmilka křičela, protože se na ni Bodlín podíval se zlověstným úšklebkem. Pak nastal opravdový rej. Krák povolal vrány a havrany do jeskyně. Kroužilo jich kolem ostatních několik. Skřeky a kvílení bylo slyšet po celém kraji. Chamtík se rozklepal strachy. Dokonce i zmije zalezly pod kameny. „Ale pamatujte si! Kdokoliv se postaví proti mně, bude trpět!“ řekl nakonec Krák. Odvolal své posluhovače. Nastalo rozpačité ticho. Ještě nikdy se nestalo, aby se v jeskyni bál jeden druhého. Ačkoliv se můřata s netopýry opět dala do zlobení a Chamtík začal opět se sběrem kapek, které se mu rozkutálely po rozbourané síti, nikdo nepřestal toho druhého napjatě pozorovat. Krákovi se povedlo zasít svůj vlastní strach i do nich.

KAPITOLA ŠESTÁ

Statečná Hbituška

Lucinka mezitím na sněmu v Temništi řekla všechno, co jí napadlo, když čistila Šouralcínu studánku. „Myslím, že musíme temné tvory přimět, aby se podívali do sebe a našli ty kousíčky dobrého, které v nich dohasínají.“

„Opravdu si myslíš, Lucinko, že v nich je nějaké dobro? Podívej se, co udělali s naším paloučkem, jsme vyhnanci a nesmíme se vrátit. Pokaždé když vyletíme z lesa, musíme se bát o holý život,“ zvolala nedůvěřivě Mechůvka. Hloubalka se na ni ale podívala a řekla: „Mechůvko, nech přece Lucinku domluvit, samotnou mě zajímá, kde by v nich chtěla Lucinka to dobro hledat.“

„Myslím, že by... že by se Šouralka stala jednou z nich, kdybychom včas nezasáhly. Byla nešťastná, a proto ublížila, a kdyby jí Věruška nerozžala plamínek tím, že jí řekla, jak krásně tančí, určitě by ji z vody nevytáhla,“ řekla Lucinka a kolem to zašumělo. Světlušky musely uznat, že na tom něco je.

„Je pravda, že temní tvorové jsou v jeskyni už od nepaměti, možná, že už úplně zapomněli na ten svůj plamínek, jak jim ho chceš připomenout?“ zeptala se Velká světluška s obavami.

Lucinka sklopila hlavu: „To nevím.“ Hloubalka se

Lucinky zastala: „Lucinko, je vidět, že ses toho hodně naučila. Je to výborný plán, jen musíme promyslet, jak na to.“ Mrkla na ni povzbudivě. Zvídalka navrhla: „Co kdybychom vyslaly do jeskyně někoho, kdo by přednesl plán na příměří? Možná by pak pochopili, že nejsme hrozba a že jsme nikdy nikomu nechtěly ublížit a třeba by na to i přistoupili. Udělaly bychom první krok. Pak už by to záleželo na nich. Daly bychom jim šanci ukázat, jestli v nich skutečně nějaké dobro je.“

„To je riskantní plán, Zvídalko,“ řekla smutně Velká světluška. Podívala se na Jitřenku, aby se s ní poradila. „Obávám se, že jsme v situaci, kdy je riskantní úplně všechno. Musíme jednat, jinak nám a všem ostatním tvorům nezbyvá nic jiného, než žít celý život v Temništi.“

Hbituška navrhla sehnat všechny tvory z Temniště a napochodovat do jeskyně. „Ale, Hbituško, to nemůžem,“ řekla umírněnější Mechůvka. „Jsou silnější, porazili by nás a hlavně – není přece dobré odpovídat jim útokem. To jen rozjitříme další a další válku. My chceme mír.“ Hbituška musela uznat, že na tom něco je. Jejich světýlka těžko zvítězí nad Krákovými strážemi.

Světlušky zavrtěly netrpělivě svými světýlky. Jejich situace vypadala beznadějně. Vějička smutně vzdychla: „Kěž by i ostatní poznali, jaké to je krásné žít v radosti a ne ve strachu.“ Věruška ji pohládila po vlasech. První se jako vždy přihlásila Hbituška. „Tak já zaletím do jeskyně a zkusím Lucinčin plán.“ Byla nejodvážnější a také měla největší šanci na úspěch, protože se jí v letu nikdo nevyrovnal. Ostatní světlušky ji vyprovodily až ke kraji Temniště. To bylo překvapení, když u kopřiv potkaly Šouralku s jejími vodoměrčaty a Kmitlíka, kteří utíkali, seč jim hnátky stačily.

„Ale jak jste se dostali z jeskyně?“ zeptala se udivená Lucinka.

„Jedmilka nám pomohla, ale už se o nás ví, musíme

rychle...“ řekla udýchaně a mezi řečí počítala svoje maličké, „musíme se rychle někam schovat!“

„Pomůžeme vám,“ řekla Zvídalka. „Jsme v Temništi,“ pošeptala, aby se ani jediné slůvko nedostalo do nepovolaných uší. Šouralka s Kmitlíkem zbledli strachy. „Nebojte se. Jsme tam v bezpečí,“ uklidnila je Vějička. „Pojďte, dovedu vás tam, musíme si pospíšit!“ řekla a už je spolykal temný les. Ostatní světlušky se rozloučily s Hbituškou. Srdička jim tloukla strachy, vždyť jejich sestřička letí na tak nebezpečnou cestu. Jitřenka rozsvítila své světýlko na rozloučenou a když Hbituška zmizela za Mechokorem, zmizela i všechna světýlka v temném lese. Světlušky ztlumily svá světýlka, aby nebyla odhalena, a čekaly na Hbitušku na začátku lesa. Chvíli si krátily povídáním o tom, jaké to bylo krásné, když se mohly svobodně prolétávat na svých pampeliškách, jak organizovaly závody a jak Štístko vyhrál, ačkoliv to vůbec nikdo nečekal. Povídaly Lucince, jaké to bylo před jejím příchodem. Bály se jeskyně, ale nikdy nebyly v takovém nebezpečí. Celé to začalo, až když se temní dozvěděli o lidském dítěti, které jim má rozžehnout v jeskyni plamen. Ohně i světla se odjakživa každý temný tvor bojí, vysvětlovala Zvídalka. „Začali na nás útočit, protože nechtěli, abychom zaútočili jako první. My přitom nikdy nic takového neplánovaly, chtěly jsme jen žít a radovat se ze světla!“ Věruška držela sklesle svou lucerničku: „Nikdy jsme netušily, že to dojde tak daleko...“ řekla smutně. Lucinka jen poslouchala a bylo jí těžko. Jak by ona mohla všechno změnit? V dálce za lesem už byl vidět světlý opar probouzejícího se slunce. „Už musíš letět, Lucinko! Rychle, brzo začne svítat!“ všimla si Mechůvka. „Ale Hbituška...“ nedopověděla Lucinka. Sestřičky měly sklopené hlavy a všem tekly slzičky. Velká světluška je povzbuzovala: „Zítř v noci vymyslíme, co dál, musíme si jít odpočinout, abychom ji mohly zítř osvobodit.“

Lucinka se chtěla sama vydat do jeskyně, ale Mechůvka ji zadržela: „Teď není čas na zbrklost, Lucinko, musíme si to pečlivě promyslet a rozvážit, co dál. V sázce je toho hodně.“ Lucinka pochopila, že má Mechůvka pravdu. Její zbrklost by skutečně mohla spíš uškodit než pomoci. Letěla tedy k mlýnu. Vysílená a smutná tak, že místo lucerničky cítila obrovský balvan, který ji tlačil k zemi.

KAPITOLA SEDMÁ

Žížala Plíža radí

Lucince se vůbec nechtělo vstávat. Komu by se taky **L**chtělo, když sluníčko bylo schované za mraky a studený vítr profukoval kosti. Slyšela dědovo hudrování. Včerejší liják mu polámal sazeničky salátu, takže musí začínat znovu od semínek. Čírtě spokojeně vrnělo na peřině a želvičky cupitaly po podlaze. Asi závodí, pomyslela si Lucinka, když viděla, jak předbíhá jedna druhou. Fouňa, která neměla vždy smysl pro férovou hru, využila toho, že je silnější a šťouchla do Šklebulky. Ta na okamžik ztratila balanc a to bylo všechno, co Fouňa potřebovala. Když doběhla ke stoličce u dveří, začala kývat hlavou ze strany na stranu. Vypadalo to, jako kdyby tancovala. Lucinka se na své dvě želvičky usmála a vstala. Připravila si čaj s heřmánkem. Potřebovala trošku uklidnit po včerejší noci. I sny měla zlé. Zdálo se jí, že je světluška

a že zachraňuje Šouralku z bažiny. Probudila se celá propocená a vyděšená.

Posnídala chléb s máslem a troškou sýra. Čírtě jako vždy žebrale u jejích nohou o trošku sýrové dobroty. „Čírtátko, nežebrej, to není jídlo pro tebe,“ řekla Lucinka, ale stejně jí trošku odlomila. Kočka po tom chňapla a ani nekousala, celé sousto v ní zmizelo, jako kdyby je vdechla. Její zelené mírné oči Lucince dodaly trošku síly. Věděla, že musí udělat úplně všechno, aby všem dobrým tvorečkům pomohla. Smršťál v kraji vládl tak, že to i dědečka mrzelo. Durdil se kvůli svým sazeničkám. Aby taky ne, když se s nimi sázel celé odpoledne. Už ani Letněnka neměla sílu se s vichrem utkat. Utekla do Temniště. Ale Letněnka nesmí zůstat v Temništi! Tam nepatří. Patří do polí a do luk, do všech lesů musí rozházet své stříbrné nitky, přemýšlela smutně Lucinka a pomalu ujídala ze svého chleba.

„Kdopak nám to vstal?“ ozvalo se z okénka. Otočila se a viděla ustaranou dědečkovu tvář. „Lucinko, všechno je to napadrtí, musím znovu zasadit semínka, mám už jen pár dobrých sazeniček, kdy už ty bouřky skončí!“ zabědoval děda.

„Neboj, dědo, bude to zase dobré,“ snažila se ho uklidnit Lucinka, ale sama měla obavy. Želvičky ani nebrala ven. Nechala je v chalupě, jen jim připravila čerstvou zeleninu. Venku byla totiž docela zima. Musela si vzít svetřík, když dědečkovi běžela na pomoc. Studený vítr byl nepříjemný a do toho začaly padat dešťové kapky. Lucinka pomohla dědečkovi uklidit seno. Nemělo cenu, aby se sušilo, zase se chystalo k dešti.

Když dědeček odešel obstarávat svoje rostlinky, přiklápěla plachtou poslední kupku. Na jejím vrcholku viděla žízalu. Hned jí blesklo hlavou, že je to třeba Plíža, ale pak si uvědomila, že žízal je všude spousty. Tahle byla ale zvláštní. Ležela na seně a nehýbala se. Lucinka se k ní

naklonila a žížala se velice pomalu a opatrně rozplížila směrem k zahrádce. Vždy se zastavila a čekala než Lucinka půjde za ní. Té hned došlo, že jí chce žížala něco naznačit. Tak šla. Žížala byla mrštná a rychlá. Určitě je to Plíža, pomyslela si Lucinka, když viděla její otočky a ladné smyčky. Dědeček se zatím trápil s potlučenými sazeničkami a nevěnoval jí pozornost. Snažil se zachránit alespoň některé.

Lucinka došla až ke konci zahrádky, ke kompostu. Tam, ve špinavé kaluži... Příšerně se lekla. Obrovské žlutočerné tělo se zmítalo ve vodě. Chamtík! Napadlo ji. Bylo vidět, že má problémy. Nemohl se dostat na břeh. Jeho ostré nožky nebyly schopné se zachytit a jeho tlusté tělíčko ho táhlo víc a víc doprostřed kaluže. Utopí se, když mu nepomůžu, pomyslela si Lucinka. Chvilí ale váhala, protože věděla, že Chamtík patří k těm, kteří jim tak ubližují. Proč by mu měla pomáhat? Nemohla se ale vydržet dívat na zoufalého pavouka. Vzala velký klacek, protože dotknout se ho nemohla. Příliš dobře si pamatovala to zděšení, když se jí zachytil v lese na koleni. Chamtík se zachytil klacku a držel se tak pevně, že ho Lucinka nemohla ani setřást do trávy. Nechala ho tedy tak. Ležel tam omámený v trávě a probíral se z šoku. Po chvilce se ale jeho nožky pustily vlhké kůry a zakmitaly ve vzduchu. Lucinka ho ještě převrátila, aby neležel na zádech. Ani nečekal, až odhodí klacek, a už upaloval směrem k jeskyni. Lucinka vzdychla. Podívala se kolem dokola, ale žížala už tam dávno nebyla.

V jeskyni se Chamtíkovi vysmáli, když opatrně pošeptal Frfelníkovi, co Lucinka udělala. Frfelník hned posměšně vykřikl: „Tonoucí se klacku chytá, chech! To ti nikdo neuvěří, že tě chtělo to děcko zachraňovat. Třeba tě chtělo jen trošku mučit, chech!“ Kolem to souhlasně zahučelo. „Proč by ti pomáhala, když ví, co se děje. To nedává smysl, musel ses splést, Chamtíku, máš to v hlavě celé popletené,

jak neustále pleteš ty svoje sítě,“ přidal se Šeroprach. Jedmilka ale věděla, že je to možné a věřila, že se to skutečně stalo. Několik souhlasných pohledů se střetlo. Jedmilka na tu svou víru nebyla sama. Bludný kořen se konečně vymanil z kamenného sevření a jak tahal své kořínky ze země, vymrštilo ho to na druhý konec jeskyně. Rozplácl se o krápník a zanařikal. Netopýrci málem popadali ze svých převisů, jak se smáli. Pak se nad něj slétli a motali mu kořínky do sebe. Byl zauzlovaný a nemohl se hnout. Přítrž tomu učinil až Krák, který se celý den necítil dobře. Třeštla ho hlava a měl špatnou náladu. To neustále vřeštění a kvílení ho vyburcovalo k tomu, aby netopýřčata zarazil. V jeskyni nastalo ticho a klid. Chamtík celé odpoledne rozplétal bludné kořínky a přemýšlel o Lucince. Jeho příhoda upadla v zapomnění a nikdo už jí nevěnoval pozornost. Nikdo totiž nevěřil tomu, že by mu skutečně po tom všem Lucinka pomáhala. Ani si při tom rozplétání neuvědomil, že vlastně pomáhá a že ho to ani trochu nebolí.

KAPITOLA OSMÁ

Starostlivá Zlatuška

Lucinka pomohla dědečkovi uvařit a naučila se výbornou Rajsskou polévku. „Udělám ji tatínkovi a mamince!“ vykřikla vesele.

„A co bramboráky? Ty jsi jim usmažila?“ vzpomněl si dědeček na dobu, kdy dělali placky, i na to, jak je Brok všechny snědl.

„Ty jsme dělali spolu, abych se nespálila, ale maminka jen smažila, já všechno připravila. Dala jsem tam ale jen trošku majoránky,“ zasmála se, když si vzpomněla, jak tam poprvé nasypala celý pytlík. Brok se zase olizoval. Stál u prahu a nedočkavě vyhlížel, kdy už Lucinka vyjde ven a bude si s ním hrát.

Najednou to v celé chaloupce zezlátlo. „Á! Sluníčko vyšlo!“ Vykřikl dědeček šťastně a podíval se z okna. Lucinka míchala polévku a sledovala, jak se celá kuchyň rozsvítila. To Letněnka vyhrála jednu ze svých bitev, řekla si smutně pro sebe, protože světlo hned začalo opět ubývat.

„No, dlouho to netrvalo, ale snad se to probere,“ řekl děda a vybalil smetanu. „To teď musíš, Lucinko, zamíchat se solí, trošku mouky, tak, a nalít hezky do té polévky.“ Dědeček nalil celý plecháček do hrnce. Temně rudá polévka hned zružověla. Lucinka měla po zafrcáních tuhle nejraději. A byla opravdu výborná! Lucinka si nandala hned dva talíře. Když se najedla, vydala se s Brokem

za Honzíkem. Už bylo ale odpoledne, takže toho moc nestihli. Řekla mu jen o sněmu z předešlé noci a o tom, že dnes musí Hbitušku osvobodit. Honzík se začal o Lucinku bát a chtěl udělat všechno pro to, aby mohl jít s ní. Netušil ale, jak by to mohl provést. Ani Lucinka si nevěděla rady.

„Neboj, Honzíku, nakonec to dobře dopadne,“ řekla Lucinka a rozloučila se s ním, když slunce naposledy krátce vykouklo skrze mraky. Bylo už nízko a stmívání se blížilo. Lucinka znervózněla tak, že se večere skoro ani nedotkla. Dala si jen bylinkový čaj a šla co nejdříve do postele. Dědeček ji ještě chvíli vyprávěl o svých sazeničkách a pak šel také spát.

Zanedlouho Lucince zas zabzučelo u uší. Nechtěly ji pouštět samotnou až do Temniště, a proto jí chodily naproti. Na radě byla Hloubalka. Lucinka se přeměnila a obě letěly, co jim křídélka stačila.

Sněm to byl plný obav a starostí. Nikdo nevěděl, co je s Hbituškou, ale všechny tušily, že její poselství nebylo dobře přijato.

„Co uděláme teď?“ zeptala se Hloubalka.

„Poletím já!“ řekla Velká světluška rozhodně. Ve všech světluškách hrklo. Pokud přijdou o Velkou světlušku, jsou ztracené.

„To nejde, to nemůžeme dopustit,“ řekla Mechůvka.

„Krák bude vědět, že to myslíme vážně, že to není léčka, když poletím já,“ přesvědčovala je Velká světluška. Jitřenka byla bezradná. Věděla, že je už rozhodnuto. Nemůže Velkou světlušku držet.

„Ale ať někdo letí s tebou,“ napadlo ji.

„Já poletím!“ vykřikla Lucinka. Nastalo udivené ticho. Tolik odvahy by se v Lucince nenadály. Hloubalka ji ale zadržela: „Ne, Lucinko, ještě není vhodná doba. Uvidíme, s čím přiletí Velká světluška.“

„A co když nepřiletí?“ zeptala se Věruška a slzičky se jí vedraly do očí.

„Je mi líto, sestřičky, ale není jiná možnost. Poletím,“ řekla Velká světluška a zvedala se z mechového polštářku.

„Dovol mi tedy, ať letím s tebou,“ řekla Zlatuška, „víc hlav víc ví. A když zajmou jednu, druhá má vždy možnost dostat se zpět, a pokud zajmou obě, alespoň nás bude víc, abychom pomohly Hbitušce.“

„No, nemáme moc na výběr, budiž tedy,“ uzavřela sněm Velká světluška. Smutně se i se Zlatuškou objaly se všemi sestřičkami a vyrazily.

U jeskyně narazily na hejno vran a havranů. Stáli u vchodu a hlídali. Už už chtěli na dvě světýlka zaútočit, když se ozvalo ostré zakrákání: „Nechte je být! Ať letí dál.“ Krák stál na svém kameni s vítězným úsměvem. Jeho odvěká nepřítelkyně přichází s prosíkem. Pernatá hrud se mu ještě víc načepýřila. V jeskyni bylo ticho. Uprostřed svítila Hbituška zamotaná do několika vrstev pavučin. Visela ze stropu v kokonu, na kterém muselo pracovat několik pavouků zároveň. Vyděšeně vzdychla, když uviděla své dvě sestřičky.

„Copak si přeje Velká světluška? Copak pohledává v temné jeskyni?“ zeptal se Krák. Každý napětím zatajil dech.

„Chci se tě zeptat, proč tohle všechno,“ řekla Velká světluška a ukázala bílou ručkou na Hbitušku, „nechápeme, proč na nás útočíte, ničím jsme vám neublížily a ani ublížit nechceme.“

„Třesky plesky!“ zahromoval Krák. „Myslíš, že ti to věříme? Co to světlo, které nesete? To lidské škvrně! Nebudeme čekat, až nás vyženete z jeskyně a rozsvítíte si tu ty své lampiony.“

Velká světluška sklopila hlavu: „Lucinka by nikdy neublížila ani mouše. Nechce ublížit ani vám!“ Chamtlík se už nadechoval, že něco řekne, ale Šeroprach mu skočil do řeči: „Nevěříme vám.“ Zašustil svými křídly a šel z něj strach.

„Co tedy chcete dělat? Víte, kolik je v tomto kraji tvorů, kteří se k vám nikdy nepřidají? Chcete proti nim neustále bojovat? Proč nemůžeme být spolu a ne proti sobě?“ vykřikla zoufale Velká světluška.

„Ukážu ti, co udělám a ty to jdi říct všem těm svým tvorům,“ řekl posměšně Krák. Kývnul na pavoučí klan a do zobáku chytil Zlatušku. Mávala křidélky a plakala zděšením. Velká světluška vykřikla: „Neubližuj jí, prosím!“

Krák přilepil Zlatušku na vlákno vedle Hbitušky a už to šlo ráz naráz. Během okamžiku se objevil v jeskyni druhý kokon. Hbituška smutně přivřela oči.

„Teď vyřiď, že buď budete s námi nebo proti nám! Neexistuje žádná jiná cesta. Budete žít tady u jeskyně, abychom o vás věděli, a budete dělat to, co vám řeknu, jinak se s nimi rozlučte!“ řekl jízlivě a zamával křídly. V jeskyni se zaprášilo.

Velká světluška smutně doletěla zpět do Temniště. Její světýlko zoufalstvím a beznadějí téměř vyhaslo. Nikdy ještě nikdo neviděl Velkou světlušku takto truchlit a zoufat si. Celým Temništěm se ozýval pláč. Nikdo nechtěl žít v jeskyni, chtěli mít svou svobodu a slunce! Motýli, kteří si nemohli na temnotu svého nového domova zvyknout, smutně seděli na listech blatouchu, zavření a černí. Jitřenka uklidňovala Velkou světlušku a všichni přemýšleli, co udělají. Přidali se i mravenci, kteří chtěli na jeskyni zaútočit a všechno, co tam žilo, poštipat. S tím ale Velká světluška nesouhlasila. „Nesmíme být jako oni, Lucinka měla pravdu, naše síla je úplně někde jinde. Do zítřka něco vymyslíme. Teď si musím odpočinout a ty, Lucinko, také lež, ať se trošku vyspíš. Zítra bude těžká noc.“

Lucinka se vydala na dlouhou cestu. Věruška se Zvidalkou letěly s ní. Celou cestu si povídaly, jak to bylo krásné, když sluníčko každé ráno rozsvěcovalo jejich pampelišky, a vůbec netušily, že se zatím v jeskyni udála

velká změna.

Několik pavouků a blech se rozhodlo, že už je Krákova vláda nebaví. Necháпали to věčné bojování. Chtěli mít svůj klid a vítali s radostí, když Velká světluška přišla nabídnout příměří. Dokonce i Bodlín řekl svým suchým hláskem, který se podobal praskání podzimního listu: „Kráku, to nebylo rozumné.“ Krák, který nebyl zvyklý na nesouhlas se svým vedením, se na něj zle podíval.

„Máš snad jiný nápad?“

„Přestaňme s tím, vždyť ani nevíme, jestli by nám skutečně ublížili.“ Krák roztáhl svá obrovská křídla a zeptal se mírně: „Má tu ještě někdo stejný názor jako náš přítel Bodlín?“ K jeho překvapení se přihlásila asi polovina jeskyně. Jedmile se radostí zablesklo v očích.

Krák nevěděl, co dělat. Tak moc se bál, že se proti němu vzbouří! „Dobrá tedy, každý, kdo nesouhlasí s mým vedením, může jít.“ Zvířátka nechápala, ale sbírala se k odchodu, když Krák dodal: „Přímo do zobáků mých stráží! Snažím se vás uchránit a vy se mě takhle odvděčíte? Nikdo nebude zpochybňovat Krákova slova. Pokud chcete, jděte, ale venku si na vás smlsnou,“ řekl a nazlobeně vyšel z jeskyně dát příkazy strážcům. Pak si vylétl na tu nejvyšší borovici v celém lese, aby ho nikdo neviděl, a až do rána usedavě plakal.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Šídlo Bzučál radí

Ráno Lucinku probudilo pár slunečních paprsků. Letněnka bojovala do posledních sil, aby alespoň nějaké to sluníčko všemu živému dopřála. Omámila Smršťala stříbrnými vlákny a kouzly mu pomotala hlavu tak, že na chvílku zapomněl, proč vlastně poslední dobou nemá odpočinek. Zalezl si do koruny staré lípy a tam si na chvílku zdřímnul. Lucinka toho využila k tomu, aby vynesla své želvičky ven. Všechno se na chvílku rozezvučelo a probralo. Dokonce byl slyšet i zpěv ptáků! Jako by se nic nestalo a všechno bylo jako dřív. Netrvalo to ale dlouho. Už asi za hodinu se začaly opět shlukovat mraky nad mlýnem i nad celým krajem. Dědeček zahartusil, že musí zase uklízet seno, které se za tu chvílku ani nestihlo prohrát.

Lucinka si hrála s Čírtětem. Házela kočce míček a byla překvapená, že jí ho nosí zpátky a trpělivě čeká, až ho Lucinka zase hodí. Želvičky se vždy vydaly za míčkem, ale ještě než si vůbec uvědomily, že chtějí závodit, kočka už byla zpátky. Několikrát si je nedůvěřivě očuchala. Vždy zalezly do krunýře a pak prudce vystrčily hlavy. To byl pro Čírtě takový šok, že nahrbilo hřbet a odskočilo, jako by šláplo na trn. Lucinka vybuchla smíchy. Děda se musel zapřít o trámová dveří a tekly mu slzy. Nejkrásnější bylo to, že Čírtě svou chybu opakovalo, že si nedalo říct

a neustále u želviček čmouchalo. Jednou mu Fouňa dokonce vystřelila svou hlavu přímo do čumáku. Čírtě odpálilo a běželo několik metrů do zahrady. Pak se skrčilo do trávy a několik hodin nehybně pozorovalo to divné mizící zvíře.

Lucinka po snídani pomáhala dědečkovi. Když odnášela kupky čerstvě posekané trávy, příšerně se lekla. U její hlavy zabzučelo obří šídlo. Ohnala se po tom zvuku. Chvíli jen tak pozorovala velké tělo a skleněná křidélka, než jí došlo, že to nebude nikdo jiný než Bzučál. Děda zatím brousil srp, takže měla chvíli čas. Bzučál k ní totiž znovu a znovu nalétal, jako by něco chtěl. Rozhodla se jít za ním. Najednou uslyšela tlumené tleskání. Mezi dvěma třešněmi viděla zavěšeného netopýrka. Zapletl se do prádelní šňůry. Byl tak vysilený, že už jen tak plácal křídly. Lucinka okamžitě začala rozplétat jednotlivé pramínky provazu. Netrvalo dlouho a netopýrek byl volný. Omámený světlem a únavou několikrát málem narazil do stromu, než se jeho let srovnal a on zmizel za mlýnem.

Lucinka usilovně přemýšlela. To už je druhý temný tvor, který si našel cestu do mlýna. Měli by přece být v jeskyni a ne se potulovat tady. Co asi chystají... Pak si uvědomila, že bzučení ustalo. Šídlo tedy také odletělo. „Lucinko! Pojď mi pomoci s housatama,“ zavolal na ni dědeček a vytrhl ji z přemýšlení.

Tentokrát Lucinka nakrmila housata sama. Sledovala, jak se perou o kousky dobrot, které jim rozházela do ohrádky. Pak je pomalu odnesla do přístřešku, aby je déšť nepoděsil. Mračna se blížila. Zvedl se vítr a začalo pršet tak, že Lucinka nestihla ani uklidit želvičky. Když je přinesla domů, byly celé vyděšené a mokré. Dědeček zapálil svíčku, protože se rázem v chaloupce setmělo. Lucinka postavila na čaj a dobrou půlhodinku jen smutně koukala z okna na to nadělení.

Najednou se ozvalo prudké zatřepání. Lucinka se lekla,

ale když dědeček otevřel dveře, uviděla Honzíkova zmoklého až na kost. Děšť ho chytil, když byl kousek od domova, ale nechtěl se už vracet.

„Ty si koleduješ...“ řekl dědeček, když ho viděl, jak se klepe zimou a je celý promoklý. Lucinka mu dala okamžitě napít bylinkového čaje a postavila na nový. Vyběhla na půdu pro bylinky, zatímco dědeček našel Honzíkovi něco na převlečení. Naštěstí byli s Lucinkou přibližně stejně velcí, takže nějaké oblečení se tam našlo. Honzík už byl v teple a suchu, ale stále se ještě klepal. Opravdu prochládl.

Lucinka přiběhla a nesla trsy sušených bylinek. Pamatovala si dobře dědečkův bylinkový čaj a věděla, že na nachlazení je nejlepší černý bez a lípa. Honzík se s chutí napil a pomalu se začal rozehřívat. Lucinka přes něj hodila ještě deku, aby mu nebyla zima. Oba s dědečkem mu domlouvali, že už nic takového nemá příště dělat.

„Je to nebezpečné, Honzíku, můžeš si takhle uhnat zápal plic, to není legrace!“

„Ale já nevěděl, že se takhle rozprší...“

„No, dobrá, no, doufáme, že to bude jen rýma a nic horšího. Odpočiň si u nás, domů půjdeš, až přestane pršet,“ řekl dědeček a šel hledat zavařovací sklenice do sklepa. Lucince dal mísu s rybízem, ať se nají a popřebírá něco na zavaření. Když odešel, Lucinka začala nejprve šeptem mluvit o tom, co se stalo minulou noc. Honzík napětím ani nedýchal.

„A co teď budete dělat?“ zeptal se nakonec.

„Dnes v noci poletím já,“ řekla Lucinka a byla už rozhodnutá. Honzík si všiml, jak se trápí a že má strach.

„Musíš být opatrná... chtěl bych ti nějak pomoci,“ řekl Honzík smutně a sklopil hlavu.

„Ani nevíš, jak mi pomáháš! Moc bych to chtěla někomu říct, ale s dědečkem se o tom bavit nemůžu.“

„Proč? Nevěřil by ti?“

„To ne, ale myslím, že by se o mě bál tolik, že by mě ani nikam nepustil a tohle se prostě musí udělat, jinak...“ Lucinka posmutněla.

„Jinak?“ zeptal se Honzík

„Jinak nás čeká už jen tohle,“ pokynula směrem k oknu, kde Smršťál právě zpíval jednu ze svých nejděsivějších písní, „světýlka zaniknou a nad celým krajem budou jenom havrani...“

„To se nesmí stát! Už mě to taky nebaví! Z polí a luk všechno živé zmizelo. Je to tu jak po vymření,“ řekl Honzík a chopil se také rybízu, který obíral z malinkých větviček.

„A je tu ještě něco.“ Honzík se na Lucinku podíval a ta nesměle pokračovala dál: „Dneska jsem zachránila netopýra a včera pavouka. Oba byli z jeskyně.“

„Proč jsi něco takového udělala?!“ zděsil se Honzík.

„Nevím, protože jsem prostě cítila, že je to tak správné.“

„Ale oni by to neudělali, nechali by tě v pasti, ubližují vám, tohle přece nemůžeš!“ Honzík na chvíli přestal s přebíráním. Byl tak rozrušený. Neuměl si ani představit, že by po tom všem ještě někomu z nich pomáhal.

„Nevím proč, ale cítila jsem, že je to správné.“

„Ale co ty dvě světlušky, co tam vězní, vždyť už kvůli nim to není fér!“ trápil Lucinku Honzík. Až když viděl, že se jí v očích zaleskly slzy, řekl mírnějším hlasem. „Uvidíš, jak to dopadne, ale myslím, že bys měla pomáhat světluškám a ne těm z jeskyně...“, řekl nakonec. To už ale zarachotil dědeček ověšený taškami, které byly plné sklenic. Celé odpoledne se zavařovalo. V chaloupce to vonělo sladkým ovocem. Lucinka se nemohla zbavit pochybností, ale uvnitř cítila, že udělala správnou věc, jakkoliv byla nelogická.

KAPITOLA

DESÁTÁ

Lucinka v jeskyni

V ždycky v noci Smršťál ustal se svým běsněním. Nebylo proti čemu bojovat, protože slunce nevytáhlo ani jeden ze svých otravných paprsků. Jen měsíc a hvězdy svítily na noční obloze. Bylo přijatelné temno, takové, které se všem v jeskyni líbí. Nebylo tedy třeba dělat zle, a tak si i Smršťál zalezl mezi kapradiny u jeskyně a spokojeně klímbal po dlouhém dni.

Lucince přiletěla tentokrát naproti Velká světluška s Jitřenkou. Obě dvě zářily do noci jako ty hvězdičky. Nebyl čas zdržovat se letem do Temniště. Je toho tolik na práci. Musí vysvobodit Hbitušku a Zlatušku. Jitřenka už měla plán. Všechno, co měla Lucinka udělat, bylo rozsvítit lucerničku tak, jak nejvíc to jen půjde. Neletělo se jim ale dobře. Měly starosti o své sestřičky. Lucinka cítila tíhu zodpovědnosti a bála se, že to pro světlušky nedopadne dobře. Už byly u Mechokora, když tu uslyšely zoufalé třepotání křídel. Lucinka byla u kořene obřího buku první, třebaže měla strach z obrovského stínu, který se tam mihotal. Mechokor jen spokojeně pobrukoval s větrem, který mu pročesával lístky a ničeho si nevšímal. Lucinka slyšela zoufalé šustění o pomoc. „Neublížíš mi, když ti pomůžu?“ zeptala se nejistým hláskem. Cítila své rozbušené srdce až v krku. Z pavučiny u kořenů to zašustělo: „Kdo jsi?“ Šeroprach byl v pavučině zalepený tak, že ani neviděl. Lucinku nepoznal.

„Jsem Lucinka, jedna ze světlušek,“ řekla nejistě.

„Ty?! A proč chceš pomáhat mně? Žiju v Jeskyni!“ prohlásil jízlivě Šeroprach a na okamžik ustal v boji s lepidly vlákny. Lucinka ucítila mrazení v zádech. Opět se musí rozhodnout, co udělá. Velká světluška s Jitřenkou jen napjatě čekaly, jak se zachová.

„Když ti nepomůžu, bude s tebou konec,“ špitla Lucinka.

Můra unaveně zašeptala: „Neublížím ti. Pomoz mi, prosím.“

Lucinka stále ještě váhala. Neustále si připomínala Honzíkova slova. Můra byla chycená tak, že stačilo přetrhat pár vláken pavučiny a byla by na svobodě. Nevěděla, jestli má slibu věřit. Nakonec se rozhodla. Kouskem jehličí, které sotva unesla, rozbořila vlákna, která držela šedé tělo. Ucítila horký závan z křídel a uslyšela smích. „Nemělas mi věřit,“ obrovská šedá můra se vrhla na Lucinku. Ta v poslední chvíli zatočila lucernou a proměnila se. Z šedivého postrachu se stal zmatený fliček, který se motal kolem její hlavy. Chytla ji do dlaní. Nevěděla, co s ní udělat. Nechtěla ji jen tak pustit po tom, co se stalo. Tu se u její hlavy zatřepotala Velká Světluška a napověděla: „Nechej ji jít. Tvé první rozhodnutí bylo správné. Jsem na tebe hrdá, Lucinko! Ty přece neublížeš, ty pomáháš, jsi světýlko, které ukazuje cestu všem, kdo zabloudili. A ti, kteří bloudit chtějí..., nestarej se o něj, Lucinko, vytréstá se sám. A ty, Šeroprachu,“ řekla přísně zmlklé můře, „ty si zapamatuj, že už tě dnes zachránila podruhé.“

Lucinka rozevřela dlaně a z nich vyletěla zmatená a omámená můra. Letěla zbrkle k jeskyni. Několikrát se zamotala, jak se otáčela zpět. Lucinka věděla, že udělala dobře.

Proměnila se zpět ve světlušku.

„Vidíte, sestřičky?“ zeptala se Jitřenka a ukázala na pavučinu. „Je jasné, že jsme ještě neprohrály. V jeskyni

je určitě spousta tvorů, kteří nám pomáhají.“

Lucinka si vzpomněla na Chamtíka a řekla, jak ho zachránila z kaluže. Svěřila se světluškám i o netopýrovi. Teď už o sobě nepochybovala. Letělo se jim o něco lehčeji. Když doletěly k jeskyni, narazily opět na havrany. Ti se ovšem sami rozestoupili, protože světlušky byly očekávány. Lucince se sevřelo hrdlo, když viděla dvě unavené světlušky obalené v kokonech. Jejich světýlka už téměř nesvítla.

„Tak jak jste se rozhodly?“ přešel Krák rovnou k věci. Na jeho hlase ovšem bylo poznat, že ho něco trápí. Nebyl si tak jistý jako předešlou noc.

„Dovol nám, Kráku, udělat jen jednu věc,“ řekla Velká světluška. Krák viděl, že jsou poražené, a proto neprotestoval. Světlušky se chytly za ruce a s veškerou láskou, kterou měly v srdíčkách, rozžaly své lucerničky, jak jen to nejvíce dokázaly. Všechny zaplavilo překrásné teplo a světlo. Netopýrci si nejprve zakryli oči svými blanitými křídélky, ale pak je postupně odkrývali a dívali se na tu nádheru. Na stěnách jeskyně se utvořily překrásné stíny všech tvorečků, kteří tam tu noc byli. Nikdo z nich se nebál. Nikdo se necítil ohrožený a nikomu nevadilo to čisté světýlko, které se linulo z Jitřenky, Velké světlušky a Lucinky. Daly do těch světýlek všechnu radost, která se do nich vešla.

„Vidiš, Kráku? Tohle je světýlko, kterého se tak děsíte. Lucinka nese plamínek, který nemá nikomu ublížit,“ řekla Velká světluška. Krák chtěl něco říct, ale vystoupil Chamtík: „Lucinka mě zachránila z kaluže, když jsem se topil. Nikdo mi to nevěřil, ale já tomu věřím. Její plamínek neublíží, ale pomáhá.“ Bludný kořen spokojeně zamručel a svými rozpletenými kořínky zatančil ve vzduchu.

„To přece ale nic neznamená. Jak můžeme vědět, že ti skutečně chtěla pomoci?“ zeptal se Krák a byl z toho všeho celý popletený. Do toho se ozval netopýrek. Zlobivec

nejzlobivější ze všech zlobidel sklopil svoje špičaté uši a přiznal se, jak ho Lucinka vysvobodila z prádelní šňůry. Kořen zamručel podruhé a zatleskal svými kořínky tak, až se z nich odrolily kusy hlíny.

„Ale copak se všichni zbláznili?! Od věků bojujeme se světlem, nemůžeme si ho dobrovolně nechat přinést do jeskyně!“

„Vy ale bojujete se světlem, protože z něho máte strach. Podívejte se do našich světýlek, nic strašlivého v nich není,“ řekla Lucinka a Velká světluška se na ni usmála. Šeroprach potupně slezl z Krákova kamene a zašeptal poraženým hlasem: „I mě Lucinka dnes zachránila, a to dokonce dvakrát. I když mi mohla ublížit a měla na to právo, neudělala to...“

„I ty, můro? I ty si myslíš, že není třeba bojovat?“ Šeroprach zmateně pokýval svou prašnou hlavou a řekl: „Ještě večer jsem si to nemyslel, Kráku, ale asi mají pravdu... A jeskyně už navíc není to, co bývala,“ Šeroprach se zamračně podíval na Chamtika. Věděl moc dobře, kdo ho zlákal do své pavučiny. „Netrvalo by dlouho a bojovali bychom sami proti sobě,“ dodal na konec s povzdechem. Krák musel uznat, že na tom je něco pravdy. Potřeboval strážu každý den a do jeskyně se bál vstoupit.

„Musím si to promyslet,“ řekl Krák a přivřel své temné oči. Když tu ho u srdíčka zahřálo zvláštní příjemné teplo. Někdo ho pohladil po peří. Prudce otevřel oči. Byl to tak krásný pocit! Ještě nikdy nic takového nezažil. „Co to bylo?“ zeptal se rozpačitě. Velká světluška se usmála: „To je naše Letněnka. Roznáší radost a teplo všem tvorům, kteří si to přejí.“

„Tak takové to tedy je,“ řekl Krák a v oku se mu zalesklo, „tak krásné to tedy je, to vaše teplo, ten váš plamínek.“

„Není jen náš, Kráku. Je i tvůj, pokud ho budeš chtít a nebudeš ho v sobě dusit,“ řekla Jitřenka. Letněnka obešla všechny tvory v jeskyni. Nikomu se už nechtělo

bojovat. Na příkaz Kráka komáři svýma ostrýma nožkama opatrně přeřizli pavučiny a propustili Hbitušku se Zlatuškou. Dali jim napít rosy. Obě byly vyčerpané, ale šťastně objala své sestřičky.

„Jděte domů a hlídejte si ten svůj plamínek,“ řekl Krák a jeho zasmušilost a věčná nevrlost byla tatam. Propustil strážce a všichni tvorečkové se vydali do svých domovů. Smršťál si také oddychl, protože by takové tempo dlouho nevydržel. Těšil se, až Letněnce předá dalších pár dní a vezme si dovolenou.

Světlušky vyrazily k Temništi. Nemusely ale až do hlubokého lesa, protože ostatní už netrpělivě rozkmitávaly svá křídélka u kraje lesa. Domlouvaly se, jak vlétnou do jeskyně a osvobodí všechny, které Krák zajal. To bylo překvapení a radosti, když se za Mechokorem objevila světýlka! Věruška vyletěla ze svého úkrytu a objala Lucinku. Mechůvka, Hloubalka, Zvídalka a Vějíčka nečekaly ani minutku a také se přivítaly.

„Už to skončilo. Všichni jsme volní!“ řekla Velká světluška. Zvídalka chtěla vědět všechny detaily, protože ji znervózňovalo, že při tak důležité události nebyla.

Světlušky se usadily na prvních kopretinách, které našly, a povídaly si téměř do rána. Připojili se k nim i jiní tvorečkové, všichni měli obrovskou radost, že už je po nebezpečí a že už se můžou vrátit do svých domovů. Šouralka s vodoměřčaty obsadila opět svůj rybník. Odklidily poslední špinavé listy a kameny, které jim bránily v tom, aby se rozlétly po hladině do svých piruet a skoků. Byla to taková krása být zase doma, kde jim nehrozilo žádné nebezpečí.

Lucinka byla tak unavená, že málem usnula Věrušce na rameni. Probralo ji až šfouchnutí Letněnky, která rozhoupala její kopretinu.

„Lucinko, musíš si odpočinout,“ řekla Jitřenka. Lucince se nechtělo, byla tak krásně unavená, že se jí chtělo

usnout přímo na kopretině. Věruška se Zvídalkou ji letěly doprovodit domů, do chaloupky. A Lucinka usnula hned, jak se přikryla, a zdálo se jí o letu nad odkvétajícími pampeliškami. Jejich chmýříčka vypadala jak obří sněhové vločky. Skákala z jedné na druhou s ostatními světluškami a byla šťastná a nic ji netrápilo.

*Lítejte semínka do nebe,
ať už nás Smršťál víc nezebe.
Šimrejte Letněnku u spánku,
aby nás prohřála ve vánku.*

Zpívaly světlušky na kopretinách a tančily tak, že se jejich nožky ani nedotýkaly bílých okvětních lístků.

*Světluščí plamínky, můžete plát,
Houslíku, začni už cvrčet a hrát!*

Houslík Nevzral a celá jeho symfonie se rozezvučela kolem kopretin. Jeho melodie byly tak krásné, že přilákaly další a další zvířátka. Krtek Slepucha tleskal tlapkami a hodně ho mrzelo, že si nevzal své brýle, protože toho moc neviděl. Zlatuška mu přinesla mastičku ze světlíku lékařského.

„Když si trošku mázneš pod oči, tak lépe uvidíš!“ řekla mu. Krtek, který se světluškám v minulosti spíše vyhýbal, protože na něj byly moc hlučné a jejich lucerničky ho oslepovaly ještě víc, vděčně poděkoval a trošku si mázl svými neohrabanými tlapičkami pod oči. Viděl, jak se mu najednou rozmazané obrysy Mechokora zaostřily.

„Děkuju! Výborná mast, tohleto, výborná, doporučím...“, řekl rozpačitě. V životě by ho nebylo napadlo, že mu pomůže zrovna světluška.

Ještě dlouho se u kopretin tančilo a hrálo. Jitřenka svolala všechny tvorečky, aby jim mohla Velká světluška

oznámit tu novinu. Blechy skákaly do všech koutů a pomáhaly Jitřence ostatní svolat. Fujka se vyděšeně krčila v Bahňáku s ostatními ropuchami. Když jí Štípa přinesla tu novinu, vyskočila tak prudce, že blechu připlácly k zemi kapičky bláta. Všechny ropuchy vyskákaly z Bahňáku.

„Naskoč, Štípo!“ vykřikla na ni Fujka, aby ji uchránila před dalšími nánosy bláta. Štípa se jí uvelebila za krkem: „Ale nekousej,“ upozornila ji Fujka.

„No, jo, pořád...“ řekla mrzutě. Fujka ji odhalila dřív, než stihla posvačit.

Všichni poslouchali dojemný proslov Velké světlušky a všem se do srdíček rozlévalo teplo a láska. A tak se stalo, že nad ránem tančila Jedmilka s Bodlínem. Štípa s Vějíčkou, Bludný kořen s Frfelníkem, Chamtík s Fulkou... Vše bylo zapomenuto a smazáno. Nikdo už neměl potřebu řešit staré křivdy. Světýlka pohasla až tehdy, když sluníčko rozprostřelo své první paprsky do kraje.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Země zpívá

Lucinko, vstávej! Podívej se z okna!“ volal na Lucinku dědeček ze zahrádky. Lucinka se probrala, několikrát si promnula oči a vykoukla. Celá zahrádka byla zaplavena

sluníčkem a kolem dokola to cvrčelo a zpívalo a všechno se radovalo z krásného rána. Lucinka měla obrovskou radost. Tak to nebyl jenom sen! Povedlo se to! Ani se neumyla, ani se neučesala, jen hned vyběhla ven a pozdravila dědečka i celou zahrádku.

„To je krásně, dědo!“ zajásala. Děda se na ni usmíval s motýčkou v ruce. Už ho zase práce bavila, protože mohl spokojeně zasadit své rostlinky a nemusel se bát Smršťalova fuku. Na obloze nebylo po mracích ani památky. Lucinka vyběhla k paloučku. Pampeliškové kvítky byly přivřené a ztracené ve vysoké trávě. Musela trávu dlouho otrhávat, aby se mohly zase nadýchnout. Osvobodila světluščí palouček od napadaného listí, bodláčí a kopřiv. Několik pampelišek se trošku otevřelo. Věděla, že až se do toho dá Zlatuška, bude zase pampeliškám dobře. Dokonce i ty přelámané, skloněné k zemi se zmátoří. Když odklidila poslední kopřivu, uslyšela zabzučení. Několik světlušek jí děkovalo a už se pustily do obnovy paloučku. Lucinka jim pomáhala držet pampelišky, které Zlatuška převazovala pavučinkami a stébly. Netrvalo dlouho a na paloučku se mohl zase konat sněm.

„Lucinko! Je tu Honzík!“ zavolal děda. Lucinka se rozběhla k brance. Objala Honzíka, kterému spadl kámen ze srdce, když viděl, že je v pořádku.

„Tak to dobře dopadlo?“ zeptal se ještě, aby se ujistil.

„Podívej!“ řekla Lucinka a ukázala kolem sebe rukou. Všude byla Letněnka, rozházela svá vlákna do luk a do polí, prohrála remízky, pošimrala kvítka, aby se rozevřela, a pak si unaveně lehla k odpočinku do koruny staré obrovské lípy. Tam šustila lístky a štouchala do včelek, které se olizovaly nad dobrotou z posledních lipových květů.

„Pojd'! Chci ti něco ukázat!“ řekla Lucinka. Rozhodla se vzít Honzíka k Šouralce. Běželi s Brokem, ze kterého také spadla tíha předchozích dní. Každý keř očichal a několikrát

vyskočil do vzduchu, jako by chtěl udělat salto.

Když doběhli k rybníku, Lucinka si klekla u břehu a ukázala Honzíkovi seřazené šiky vodoměrčat. Před nimi stála Šouralka a nehýbala se. Pak zvedla jednu ze svých štíhlých nohou a všechna vodoměrčata začala tančit. Honzík nemohl uvěřit vlastním očím. Pozoroval celé představení a na jeho konci nadšením zatleskal a zajásal: „To je nádhera! To bych nikdy nevěřil!“

Lucinka z břehu vydlabala trošku jílu: „Pojď, něco vyrobíme!“ začala plácát z oranžového jílu kuličku. „Co to bude?“ zeptal se Honzík. „Uvidíš! Vezmi si taky,“ Lucinka hodila po Honzíkovi také jednu hroudu. Oba plácali a hňácali a byli od toho jílu celí špinaví. Lucinka vyrobila něco, co vypadalo jako světluška. Dvěma stébly dodělala tykadla. Honzík vyrobil čtyřlístek. Nechali to schnout na vyhřátém kameni. Brok jejich výtvořy očichával s očividným zájmem.

Bylo krásné sledovat, jak všechno pookřálo. Chrpy v poli otevřely své květy a modře vykukovaly mezi zlatými klasy. Lucinka si všimla Chamtíka, který se snažil ohradit celé pole svými pavučinami, a zakroutila hlavou: „Ten Chamtík, ten se snad nezmění...“ Na pole i do luk se vrátili motýlí a zabarvili je svými křídly. Celá hejna se proháněla po vyhřátém obilí, přelétávala z jednoho klasu na druhý. Nad poli přelétávali také havrani, ale jejich křik nebyl děsivý. Lucinka jim zamávala. Jeden havran kmitl rychle křídlem. „Krák!“ vykřikla na Honzíka. Ten nevycházel z údivu. Kolik toho Lucinka zažila a kolik toho zná!

Lucinka představila Honzíkovi všechny, které sama poznala. Povídala mu o všech příhodách, které spolu zažili. Vyprávěla o závodech žízaly Plíži i o tom, jak jim Šouralka připravila představení. Vyprávěla o bludičce, která pomohla Honzíkovi a změnila se tak zpět ve světlušku, a její světýlko teď září skoro jako světýlko Jitřenky.

Pak pomohli dědečkovi se senem a s úklidem zahrádky

a poté, co si dali výborný oběd a koláč s borůvkami, vyrazili do lesa. Vše se proměnilo i tam. U jeskyně potkali Jedmilku, která na ně spokojeně kývla. Na stromě visel Spác a vyspával ty vyčerpávající události. Můra si spokojeně lebedila v koutě jeskyně. Až na pár spavců byla jeskyně opuštěná, ale ne temná. Příjemný stín se v ní rozvaloval a protahoval do všech koutů. I sem už se ale dostaly sluneční paprsky, které nikomu nevadily. Šeropracha pošimraly a nechaly ho odpočívat. I do Spáce jen tak jemně šfouchly, ale nechaly ho spát. Všichni pochopili, že se světla bát nemusí, a když si ho pustili k sobě, prohřálo je svým teplem.

Dříve neustále zamračený Krák se chechtal, až se za břicho popadal, když viděl z té výšky Frfelníka, který se proháněl na poli na Bludném kořeni. Konal se slalom mezi chrpami a soutěžila jeskyně proti poli. Hrabošům se zapalovaly nožky, jaké nastavili tempo, a v cílové rovince to nejlépe vyřešil krtek, který se podhrabal do svého tunelu, aby se nemusel zdržovat ostatními závodníky. Byla to mela. Frfelník spadl z kořene a zablokoval cílovou rovinku. Dlouhonozí komáři byli nejlehčí, takže snadno překročili ostatní závodníky, kteří se na sebe nakupili. Ale krtek, ten už se prohrabával za cílovou páskou. Vykoukl vítězně ze svého krtince. Frfelník se vztekal, ale pak mu došlo, že vlastně o nic nejde a že takových závodů ještě bude, a když trošku změni svoji taktiku, tak určitě vyhraje. Všechno to organizovala Plíža, která by nadšením tleskala a dupala, kdyby měla čím. Protože zase před těmi davy ztratila hlas, tak jen sípala radostí, i když se to její sípání ztrácelo v randálu všech pokřiků, potlesku a nadšeného výskání.

Lucinka si s Honzíkem vyměnili dárky z jílů. Stmívalo se a oba byli příjemně unavení. Lucinka se nemohla dočkat sněmu. Vyprávěla dědečkovi, jak je to v lese krásné a že už není po dusnu a parnu ani památky. Vypila své večerní kakao a oči se jí klížily únavou. Naštěstí netrvalo dlouho,

než dědeček usnul.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

*Lucinka poznává všechny
tvorečky lesů, luk a polí*

Lucinka přiletěla na louku přeplněnou všemi možnými tvory. Byla tam i Jedmilka, které už se nikdo nebál. Ležela stočená před pampeliškovým paloučkem, na kterém už světlušky netrpělivě očekávaly Lucinku.

„Lucinka!“ vykřikla Jitřenka a zamířila svým světýlkem směrem, kterým se Lucinka blížila. Byla tak nadšená, že zase vidí své kamarády, že udělala několik přemetů, než se dostala ke své pampelišce. Hned ucítila Letněnčino pohlazení a teplo, které ji prohřálo.

*Z jeskyně všechny zlé stíny
Lucinka vyhnala plamenem,
i když jsme každý dost jiný,
nemáme srdíčka z kamene.*

Frfebník s jeskynními tvory udělali druhý sbor a spustili:

*Paprsky nevadí nikomu z nás,
prosvítí zákoutí i husté křoví,
abychom viděli víc letních krás,
poznali kopřivu, blatouch i šťovík.*

*Ve tmě jsme nic neviděli,
jenom jsme se báli,
navzájem si záviděli
a zlé věci přáli.*

Všichni pak dohromady zazpívali Lucince.

*Děkujeme Lucinko za pomoc,
přejeme ti slavnostní dobrou noc!*

Lucinka byla tak dojatá, že nedokázala nic říct. Jen zatleskala a usmívala se na všechny kolem. To bylo krásy, když se všichni dokázali dohodnout a nikdo nikoho nepronásledoval! Lucinka slavila s ostatními a byla tak šťastná, že to všechno dobře dopadlo. Stačilo málo a palouček by byl navždy opuštěný. Pomalu se seznamovala s ostatními. S každým si podávala ruce. Nakonec už měla v hlavě tolik jmen, že si z toho stejně moc nepamatovala. Bodlína se ze začátku trochu bála, protože byl proti ní obrovský a jeho bodlinky se ježily do několikacentimetrové výšky, což bylo pro někoho světluščí velikosti nepředstavitelně obrovské. Když prolétla celou louku a seznámila se s každou blechou a komárem, zaletěla k Brokovi do boudy. Nikdy to neudělala, protože se bála, že po ní Brok chňapne, že ji nepozná a nepochopí, že je to Lucinka. Věděla moc dobře, jak Brok nevrle vrčí, když něco nechápe. Když mu zabzučela u ucha, líně se převálil a pootevřel oči. Byl zrovna uprostřed spánku. Lucinka zabzučela víc a zakřičela do obrovského otvoru ucha: „Broku! To jsem já, Lucinka! Jsem teď světluškou a chtěla jsem tě pozdravit!“ Brok okamžitě vystřelil z boudy, protože se lekl. Když si uvědomil, co slyšel, otočil se a viděl před sebou světlíčko. Nedůvěřivě k Lucince natáhl svůj čumák. Lucinka se trochu bála, ale věřila mu.

Obrovský orosený čumák na ni frknul, až ji to odmrštilo. Než získala kontrolu nad svými křídélky, několikrát se protočila ve vzduchu. Vrátila se zpět a zavolala: „Broku! Ty jsi ale nešika! To nemůžeš! Jsem to já, neboj, Lucinka!“ vykřikla, aby ji slyšel třeba obrovským ušima. Její jemný hlásek se k němu skutečně dostal. Brok zaštěkal, ale Lucinka slyšela: „To se mi jen zdá, tohle, Lucinka a světluška! Cha! Tomu bych neuvěřil, ani kdyby mi to řekla Štípa, a ta všechno ví, ta se nikdy nesplete.“

„Broku, chtěla jsem tě jenom pozdravit a za všechno ti poděkovat! Tolikrát jsi mi pomohl,“ vykřikla znovu Lucinka.

„To nestojí za řeč! Ale stejně, ty jsi vážně světluška! To je neuvěřitelné, neskutečné!“ vyštěkl překvapeně.

Lucinka se musela smát tomu, jak je nedůvěřivý, ale když si vzpomněla, jak všechno neustále očichává, došlo jí, že to je prostě její Brok a že už jiný nebude. Několikrát kolem něho přeletěla a Brok kolem ní zatančil v kroužku. Pak si stoupl na zadní a štěkl: „To se budu muset zeptat Štípy teda, to je mi záhada, Lucinka a světluška! Cha!“ Lucinka se zase zasmála.

„Tak se jí zeptej a popovídáme si o tom zítra,“ mrkla na něj Lucinka. „Teď jdi zase spát a ať se ti zdá třeba o světluškách!“ zavolala na něj Lucinka. Brok stále stál na zadních a nedůvěřivě štěkal: „Zeptám se a zítra ti povím, Lucinko, teda světluško..., to přece není možné, jak to...“ Zbytek už Lucinka neslyšela. Těšila se na Brokovy rozpaky, až ho zítra podrbe za ušima a uvidí ten jeho vyplašený pohled.

Ještě něco ale musela Lucinka vyřešit. Když doletěla zpět na palouček, všichni tančili a radovali se. Veprostřed louky stál ale smutný Bludný kořen. Jeho kořínky byly tak skleslé, že se zplihle válely po zemi.

„Věruško? Nevíš, co je s Bludným kořenem? Případá mi, že je smutný,“ Věruška se na Lucinku podívala a pokrčila

rameny: „S Bludným kořenem je to těžké, on je totiž nemluvný. Těžko se ho zeptat.“ Vějička uslyšela, jak si povídají a vzpomněla si na to, jak jí Bludný kořen chtěl pomoci, když nechala Lucinku jít. Chtěl dokonce jít s ní do močálů, ale nenechala ho. Když viděla, jak je skleslý a smutný, zabořilo ji u srdíčka.

„Já tomu jeho mrmlání rozumím, zeptám se ho,“ řekla a letěla směrem k němu. Lucinka s Věruškou letěly s ní. Vějička jim tlumočila, co mrmlal. „Je smutný, protože je Bludný kořen a byl stvořený k tomu, aby nechával tvory bloudit,“ řekla a opět se naklonila k nejtlustšímu propletenci kořenů, aby si vyslechla další vzlyky: „Říká, že za to nemůže, že ho tak prostě příroda stvořila, aby se o něj zakopávalo a bloudilo kolem něj v kruhu...“ Všechny světlušky se zamyslely. Bylo to tak těžké, že musely zavolat Zvidalku, aby jim poradila. Zvidalka se chvilku přemýšlela a pak řekla vesele: „Ale vždyť to je snadné! Může tvorům pomáhat najít cestu ven a pokud se mu bude stýskat po bloudění, může navádět do Temniště ty, kteří zapomněli na svůj dobrý plamínek a zachtělo se jim ubližovat. Tam je nechá chvíli přemýšlet a až si to rozmyslí, tak je může vyvést ven! Může tam být spolu s Vějičkou, abyste nebyli v Temništi tak osamělí!“ Kořeni se ten nápad tak líbil, že se mu okamžitě radostí naježily kořinky. Několikrát poposkočil a Vějička ho pohládila po kůře.

„To je skvělý nápad!“ řekla Lucinka a byla nadšená z toho, že se vlastně jakýkoliv problém dá řešit. Když se vrátily na palouček, všimly si, že Chamtík na moment zapomněl na svou chamtivost a vytvořil na dvou sedmikráskách trampolínu pro omladinu. Několik vážek Křehulčat už na ní dovádělo, zatímco jejich rodiče diskutovali s Bzučálem o jeho doletu. Zanedlouho se na trampolíně vystřídalo tolik tvorečků, že začala být malá, a Chamtík začal pracovat znovu. Tentokrát si vybral listy šťovíku. Zjistil, jaká je to zábava dívat se, jakou dokáže

udělat ostatním radost. Několikrát si také skočil, ale trampolína vyhodila jeho tlusté tělíčko do takové výšky, že by určitě spadl mimo trampolínu, kdyby ho Velká světluška s Jitřenkou nezachytily několika vlákný babího léta.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Lucinka dostává sluneční lucernu

Lucinka šla spát pozdě. Když dědeček začal prozpěvovat Lu kamen písničku o červené sukýnce, jenom se zavrtala víc pod peřinu a naznačila tím, že vstávat vážně ještě nebude. O několik hodin později už ji probudilo nedočkávané sluníčko svými paprsky. Šimraly ji na chodidle, které vyčuhovalo zpod peřiny. Byla ještě celá rozlámaná z nočního tancování a létání. Bolelo ji celé tělo. Hbituška jí kdysi poradila, jak se protahovat, takže odvalila peřinu a začala s ranní rozcvičkou. Za pár minut se už cítila lépe. Vyběhla ven a přivítala se s Brokem. Musela se rozesmát, když viděla jeho nechápavý pohled. „No, Broku! Jsem to já! Já, Lucinka, světluška, světýlko ve tmě!“ vykřikla se smíchem. Brok ji nejdřív celou očuchal, a když poznal, že to v noci byla skutečně Lucinka, jen o něco menší a s křídélky, radostně zaštěkal.

Celý den si hrála s Čírtětem a želvičkami a pomáhala dědovi. Odpoledne šla za Honzíkem a povídala mu o té

velkolepé oslavě a o všech tvorech, které včera poznala. Několikrát si uvědomila, že se toho hodně naučila a že to, co se naučila, používá každý den. A tak když se k večeru dědeček poranil, okamžitě běžela pro jitrocel a obvázala mu ruku stejně, jako by to udělala Zlatuška. Když dědeček hledal nejlepší místo pro housátka, připomněla si, co říkala Mechůvka a našla to místo, na kterém byla nejlepší a nejmživnější travička, a na které nebude pražit sluníčko celý den. Několikrát vysvětlovala Honzíkovi cestu k jeskyni, protože už si nepamatoval, kudy se k ní šlo, a chtěl se tam s klukama někdy vypravit. Už věděla přesně, jak použít to, co ji naučila Zvidalka. Honzík musel ale slíbit, že na zajíce líčit nebude a ani jinak nebude zvířátkům ubližovat. Z jeskyně se stalo poradní místo pro celou jeho partu, ale to se Lucinka dozvěděla až později. Když Lucinka uviděla v zahradě slepýše, okamžitě si vzpomněla na to, co ji učila Hloubalka, a věděla, že se ho nemusí bát, že slepýš ublížit nedokáže. Dokonce poznala, že jde o Strašpytlíka, který vždy ustrnul na místě a strachy se přestal hýbat. Od Věrušky si pamatovala, že se má přátelit s celým světem okolo a že si má každého přátelství vážit. Zachránila několik motýlů z půdy. Pustila je vikýřem ven a oni se hned rozletěli do všech stran a ukázali celému světu svá barevná křídla.

Když se setmělo, na Lucinku padl smutek. Hloubalka ji naučila dobře poslouchat své pocity. Lucinka věděla, že to všechno končí. Letěla k paloučku, kde už na ni čekaly všechny její sestřičky i s Vějičkou a Letněnkou. Ta se uvelebila v břízce a šustila lístky nad jejich paloučkem.

Všechny sestřičky byly vážné, ale na Lucinku se usmívaly. Velká světluška začala sněm:

„Přivítejte dneska Lucinku naposledy, sestřičky,“ řekla a v Lucince to hrklo. Tak se nemýlila. Všechny Lucinku objaly a přivítaly se s ní. Věruška se slzami v očích. „Posaď se, Lucinko,“ řekla Jitřenka mírně. Lucinka se posadila

na jednu z pampelišek.

„Dokázala jsi, že se umíš problémům postavit a že posloucháš vlastní pocity i rozum. Když jsi zachránila netopýra a Chamtíka, nikdo ti neřikal, co máš dělat. Totéž bylo s Šeroprachem. Vše bylo tvé rozhodnutí a bylo to rozhodnutí správné,“ všechny sestřičky zavrtěly světlýky. „S napětím jsme čekaly na to, jak a co uděláš, Lucinko. Jedno špatné rozhodnutí a nemusely bychom tu teď být.“ Jitřenka pokračovala: „Naučila ses přijmout zodpovědnost. Dobře jsme věděly, jak se trápíš tím, jestli bylo dobré netopýrka a pavouka pustit, ale musely jsme tě nechat, ať se rozhodneš, protože jinak bychom nikdy nepoznaly, jestli ti patří i poslední sluneční lucerna.“ Pohledy sestřiček byly upřené na Lucinku. Další promluvila Zvídalka: „Už víš, Lucinko, co dělat. Už umíš spoustu věcí a používáš je. Viděla jsem tě dneska, jak jsi popisovala Honzíkovi cestu k jeskyni, i jak jsi pomohla dědečkovi, když se pořezal. Moc dobře jsem viděla, jak jsi vybrala to nejlepší místo pro housata podle toho, kam svítí sluníčko a kam fouká vítr. Včera jsi prošla jednou zkouškou a dnes druhou,“ Lucinka nevyházela z údivu. Netušila, že ji někdo pozoruje. Bzučení slyšela, ale Zvídalka se vždy šikovně schovala, takže Lucinka nevěděla, že to je ona. Zvídalka by mluvila dál, ale Věruška ji zatahala za šatičky a řekla nesměle: „Zvídalko, můžu prosím?“ zeptala se a Zvídalka si uvědomila, že by zase mluvila víc, než bylo třeba a předala slovo. „Nejdůležitější ale je, Lucinko, co ses naučila o přátelství. Jsi schopna obětovat se pro každého, na kom ti záleží, a přátelství je pro tebe důležité,“ řekla Věruška a podívala se na sestřičky, aby jim naznačila, že její příspěvek skončil. Velká světluška se na ni povzbudivě usmála: „Ještě něco, Lucinko. Posloucháš správně své pocity. Všechny jsme si všimly, jak nejistě jsi přiletěla. Poslouchej i nadále, co ti říká srdíčko a...“

„...a rozum taky Lucinko, rozum taky...,“ nemohla si

odpustit Zvídalka. Provinile se na všechny podívala, ale nikdo se na ni nezlobil. Velká světluška se jen usmála a nechala Lucinku, ať promluví.

„Děkuji vám, sestřičky. Bez vás bych to nikdy nedokázala. Víím, že jsem se naučila spoustu nových věcí. Jen nevím, proč...“ tady se Lucinka zarazila a hlas se jí zachvěl pláčem, „... proč je to dneska naposledy?“ V očích se jí zaleskly slzy. Nedokázala si představit, že tady to dobrodružství končí.

„Už ses naučila vše, co jsme tě mohly naučit, Lucinko,“ řekla Zlatuška mírně. Její hlas Lucinku jako vždy trochu uklidnil a ukonejšil. „Je čas uložit lucernu, dokud nebude zase potřeba.“

„Ale já chci být s vámi! Nechci se s vámi rozloučit napořád...“ rozbřečela se Lucinka naplno.

„Ale vždyť se neloučíme! Neopouštíme se!“ řekla Zlatuška vesele. „V každé bylince, kterou utrhneš do čaje, si můžeš vzpomenout na mě...“

„S každou cestou, kterou si budeš pamatovat, si vzpomeneš na mě,“ přidala se Zvídalka.

„Budeš potkávat nové a nové lidi, vždy ti pomůžu rozeznat, zda jsou jejich záměry dobré,“ řekla Hloubalka.

„Já se ti vždy připomenu, když budeš běhat po polích a dělat kotrmelce nebo válet sudy!“ vykřikla Hbituška

„Já budu v každém stromě, v každém stéble trávy, kterého se dotkneš,“ přidala Mechůvka.

„A já budu všude tam, kde tě bude k někomu vázat pouto přátelství,“ řekla nakonec v slzách Věruška.

Jitřenka rozsvítila své světýlko tak, že by palouček byl vidět až z chaloupky. „Já ti budu, Lucinko, osvětlovat cestu. Vždy když budeš váhat, vzpomeneš si na světýlko, a hlavně, Lucinko,“ zdůraznila Jitřenka, „ukazuj cestu dalším. Předávej, co ses naučila.“

Velká světluška vstala ze své pampelišky a přistoupila k Lucince. Ta také vstala. Byla uplakaná a nevěděla, jestli bude schopna se rozloučit. „A já ti, Lucinko dávám sluneční lucernu, ve které je vše to, co ses naučila.“ Ke dvěma lucerničkám přibyla třetí a Lucinka se v slzách sesunula na pampelišku. Byla tak dojatá a smutná! Věděla ale, že světlušky mají pravdu, že na ně nikdy nezapomene.

*Lucinko, nesmutni, máš nás v srdíčku,
navěky v tobě budeme zpívat,
zabroukej s námi poslední písničku,
otři si slzičky a pojd' se dívat!*

Lucinka vstala a rozhlédla se po paloučku. Tolik nádhery! Letněnka s Vějičkou si daly s výzdobou vážně záležet. Vějička tančila mezi svými závojičky tak, že to bralo dech, a světlušky do toho zpívaly:

*Naposled zamávej světluščí lucernou,
zakmítej křídélky, vánek tě vynese,
pamatuj na každou chvíličku kouzelnou,
radost ti do srdce pokaždé přinese.*

Lucinka si naposledy zatančila a zazpívala. Přesto jí ale bylo smutno a žádná ze světlušek jí to nedokázala vyvrátit. Když se loučila, všechny světlušky s ní letěly k velké vykotlané lípě.

„Zatoč, ať jsi zas Lucinkou, ztratiš svá křídélka, ale létat můžeš přece i bez křídel...“ mrkla na ni Velká světluška. Lucinka si vzpomněla na to, jak běžela s Honzíkem po poli a že to byla její slova. Usmála se smutně a s těžkým vzdychnutím zatočila lucernou. Okamžitě se stala Lucinkou. Viděla před sebou několik světýlek a slyšela jejich jemné hlásky. Všechny se s ní loučily.

„Zatoč, ať zapomeneš naši řeč, vrať se do říše lidí...“ řekla Velká světluška s úsměvem, ale bylo vidět, že také smutně vzdychla. Lucinka zatočila lucernou podruhé a z mluvících světýlek se stala bzučící světýlka. Světýlka, kterým nerozuměla. Přesto cítila, že se s ní všechny loučí. Ještě několik minut jí létaly kolem hlavy. Byl čas vrátit lucernu na své místo. Položila ji zpět do vykotlané lípy. Když se ohlédla zpět, světýlka byla pryč. V slzách se dostala do své postýlky a v slzách usnula. Probudila se nad ránem. Dědeček ještě nevstal. Vyběhla na zápraží a uslyšela kohoutí kokrhání. Za lesem se červeně probouzely sluneční paprsky, které osahávaly vysoké špice borovic a smrků. Tentokrát se jí do očí vedraly slzy štěstí. Po smutku nebylo ani památky. Jak by také mohlo! Hluboce vzdychla. Celá země se probouzela. Aniž by potřebovala rozumět každému slovu, tušila, co si asi štěbetají ptáci ve větvích stromů a co si asi cvrkají cvrčci v čele s Houslíkem Nevrzalem v kopřivách.

Mechůvka měla pravdu... Lucinka pohladila stébla trávy a věděla, že Mechůvka je v ní a že už v ní navždy zůstane. Stejně tak ostatní světlušky. Budou posilovat její plamínek, dodávat mu světlo, a vždy, když Lucinka zaváhá a nebude vědět, kudy kam, podívá se do svého srdíčka, podívá se do toho plamínku a on jí osvětlí cestu.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Lucinka a její světýlko

Lucinka se na celý svět najednou dívala jinak. Chápala celou jeho hloubku. Když viděla sekáče, nebyl to pro ni jen obtížný šimravý hmyz, byl to Kmitlík se svými náladami, který se pokoušel tančit na vodě a málem se u toho utopil. Blechy neodsuzovala za to, že štípají, protože znala Štípu a věděla, že je to legrační stvoření, které něco jíst musí. Nenadávala na déšť, protože věděla, že i ten je potřeba, aby se Smršťál trochu provětral.

Když přišel Honzík, dlouho si spolu povídali u rybníku o tom, co všechno prožila minulou noc.

„Takže..., to znamená, že už se k světluškám nikdy nevrátíš?“ zeptal se Honzík. Lucinka smutně přikývla.

„A co lucerna?“ zeptal se.

„Ta nebude fungovat, dokud nebude skutečně potřeba, aby fungovala,“ zopakovala Lucinka to, co se předchozí noc dozvěděla od sestřiček.

Rozhodli se jít na borůvky. Lucinka vysvětlovala Honzíkovi, jak se neztratit v lese. Upozorňovala ho na detaily. Potkali i Bludný kořen, který se vyhnul její nožce, když byla tak zapálená do vysvětlování, že by o něj jistojistě zakopla. Honzík viděl, jak se vykořenil, jak se jeho kořínky oklepaly a zarazily se do země o kousek dál. Zůstal s otevřenými ústy stát. Lucinka ho musela chytit za ruku, aby se pohnul. „Ale tohohle kořene si moc nevšímej,“

zasmála se Lucinka. „Ten je pořád někde jinde.“ Honzík se nechal poučit o všech možných detailech. „Všímej si mechu, větviček, zvláštních stromů...“, poučovala Honzík. Cítila radost, která ji hrála u srdíčka. Věděla, že její světýlko září, i když už nemá kouzelnou lucerničku. Věděla, že může kdykoliv letět, i když už nemá žádná křídélka. Stačí jen běžet a roztáhnout ruce a...

Letěli oba. Letněnka jim házela do vlasů babí léto a hladila je svým jemným vánkem. Na světě bylo krásně. Dokonce i v Temništi se začala honit komářata a stěhovaly se tam celé rodiny ropuch a sekáčů. V každém kvítečku bylo voňavé prohřáté léto. Pokud tomu nevěříte, dotkněte se někdy v červenci klasu v poli. Uslyšíte Velkou světlušku i její sestřičky a uslyšíte je ve všem, co je dobré a co má v sobě alespoň malinké místečko pro plamínek. Zaposlouvejte se do hlasů přírody. Tvorečkové k vám mluví a je úplně jedno, že k tomu používají jinou řeč. Lucinka to už věděla. Podívala se kolem dokola a za tu krásu poděkovala.